„ÎȚI FRÂNGE INIMA."– SARAH MLYNOWSKI, AUTOAREA CĂRȚII *ZECE LUCRURI PE CARE LE-AM FĂCUT ȘI PROBABIL N-AR FI TREBUIT*

ÎNCEPUTUL TUTUROR LUCRURILOR

ROBYN SCHNEIDER

EPICA

PĂRINŢILOR MEI,

care vor încerca, fără îndoială, să se regăsească în carte. Staţi fără grijă, v-am ușurat treaba — sunteţi chiar acolo, în prima linie!

ROBYN SCHNEIDER

ÎNCEPUTUL TUTUROR LUCRURILOR

Traducere din limba engleză și note de
LAURA FRUNZĂ

EPICA

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

The Beginning of Everything, Robyn Schneider
Copyright © 2013 by Robyn Schneider
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română
aparţin Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-93832-7-8

Bucureşti, 2015

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCHNEIDER, ROBYN
Începutul tuturor lucrurilor / Robyn Schneider; trad.: Laura Frunză. — București : Epica, 2015
ISBN 978-606-93832-7-8
I. Frunză, Laura (trad.)
821.111-31 = 135.1

M-am îndrăgostit de curajul ei, de sinceritatea ei și de faptul că era extrem de mândră, și aș continua să cred în calitățile ei chiar dacă toată lumea ar cădea pradă suspiciunilor că ea n-ar fi ceea ce ar părea a fi...

O iubesc și asta este începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor.

— F. SCOTT FITZGERALD

Lumea frânge pe fiecare și după aceea la mulți locul în care au fost frânți se întărește.[1]

— ERNEST HEMINGWAY

[1] Citat din romanul *Adio, arme*! traducere de Radu Lupan, ed. Univers.

1

Uneori, cred că toată lumea are o tragedie care abia așteaptă să i se întâmple, că oamenii care cumpără lapte îmbrăcați în pijamale sau cei care se scobesc în nas la semafor sunt doar la câteva secunde distanță de un dezastru. Că viața fiecărui om, indiferent cât de banală ar fi, are un moment în care va deveni ieșită din comun — o singură întâmplare care va declanșa toate întâmplările cu sens de după aceea.

Prietenul meu, Toby, a pățit o asemenea tragedie înfiorătoare cu o săptămână înainte să intrăm în clasa a șaptea la Școala Gimnazială Westlake. În vara aceea eram înnebuniți după ping-pong și îl jucam desculți în curtea din spate, visând să ajungem la un campionat mondial. Eu jucam mai bine pentru că părinții mei mă forțaseră să iau lecții de tenis încă de când îmi puseseră prima oară o furculiță în mână la masă. Dar uneori, din prietenie față de Toby, îl lăsam pe el să câștige. Pentru mine era un joc, să-mi dau seama cum să pierd suficient de convingător ca el să nu se prindă că o fac intenționat. Astfel, în timp ce el se antrena pentru campionatul mondial imaginar de ping-pong, eu practicam un fel de anarhie

discretă, bine intenţionată, împotriva convingerii tatălui meu că tot ceea ce contează în viaţă este să câștigi.

Chiar dacă Toby și cu mine eram genul de camarazi care nu prea caută compania altor băieţi de aceeași vârstă, mama lui a insistat să-i organizeze de ziua lui o petrecere, poate ca să-i asigure popularitatea în gimnaziu — popularitate de care nu ne bucuraserăm în școala primară.

A trimis invitaţii cu tema *Piraţii din Caraibe* la vreo șase băieţi din anul nostru cu care Toby și cu mine împărtășeam același dezinteres pentru socializare și ne-a dus pe toţi la Disneyland în cel mai împuţit minivan vișiniu din lume, în ultima zi de marţi a verii respective.

Locuiam cu toţii la doar douăzeci de minute de mers cu mașina de Disneyland, înspre sud, iar spre sfârșitul clasei a șasea, magia Disney dispăruse de-a binelea. Știam exact care atracţii erau bune și care erau o pierdere de vreme. Când doamna Ellicott a sugerat să vizităm Încăperea Fermecată Tiki, am râs cu toţii așa de tare de parcă ne-ar fi spus să mergem să luăm prânzul la barul de salate de la Pizza Port. În cele din urmă, prima — și singura — atracţie în care ne-am dat a fost roller coaster-ul Thunder Mountain Railroad.

Toby și cu mine ne-am așezat în ultimul rând al roller coaster-ului, pentru că toată lumea știe că acolo e mai rapid. Restul petrecăreţilor se băteau pentru rândul din faţă deoarece, chiar dacă spatele e mai rapid, faţa e în mod inexplicabil mai populară. Așa că Toby și cu mine am sfârșit prin a fi separaţi de restul invitaţilor de o gloată de vizitatori Disney nerăbdători.

Cred că îmi amintesc ziua aia cu atâta claritate din cauza celor petrecute. Știţi afișele acelea pe care le expun parcurile tematice, cu liniile acelea groase, negre care te măsoară ca să vezi dacă eşti

suficient de înalt pentru atracţia respectivă? Afişele acelea mai conţin şi o mulţime de avertismente tâmpite, despre cum gravidele sau oamenii cu probleme de inimă nu au voie în roller coaster şi cum trebuie să-ţi pui bine rucsacul şi toată lumea trebuie să stea jos în permanenţă.

Ei bine, se pare că afişele alea nu sunt chiar aşa de inutile. Chiar în faţa noastră era o familie de turişti japonezi care aveau pe cap nişte tichii Mickey Mouse brodate cu numele lor. În timp ce Toby şi cu mine stăteam acolo cu vântul în faţă şi cu roller coaster-ul huruind aşa de tare pe şinele şubrede că abia te puteai auzi ţipând, unul dintre băieţii din faţa noastră s-a ridicat sfidător în picioare. Râdea şi îşi ţinea tichia cu Mickey Mouse pe cap când trenul a intrat într-un tunel cu tavanul jos.

Buletinele de ştiri au relatat că un băiat de paisprezece ani din Japonia a fost decapitat pe Thunder Mountain Railroad deoarece nu a respectat normele de siguranţă. Ceea ce nu au relatat buletinele de ştiri a fost modul în care capul puştiului a zburat cu tot cu tichia de şoarece ca un fel de elicopter grotesc şi cum Toby Ellicott, în ziua în care a împlinit doisprezece ani, a prins capul retezat şi l-a ţinut, şocat, pe toată durata cursei.

Nu există un mod onorabil de a-ţi reveni în urma unui asemenea incident, nu există niciun răspuns magic la glumele cu „prinde capul"[1] pe care le arunca toată lumea în direcţia lui Toby pe coridoarele Şcolii Gimnaziale Westlake. Tragedia lui Toby a fost locul pe care şi l-a ales în cursa de roller coaster în ziua în care a împlinit doisprezece ani şi de atunci încolo a trăit în umbra a ceea ce se petrecuse.

[1] În original, „getting head" o expresie care se traduce ad litteram prin „prinde cap" dar care înseamnă, de fapt, a primi sex oral.

Aș fi putut foarte bine să fiu eu în locul lui. Dacă ne-am fi așezat invers, dacă puștii din fața noastră ar fi schimbat locurile de la coadă în ultimul moment, capul acela ar fi putut fi blestemul meu și nu al lui Toby. M-am gândit la asta uneori, pe măsură ce ne îndepărtam unul de altul în anii care au urmat, pe măsură ce Toby pierea în obscuritate și eu deveneam un succes social inexplicabil. În gimnaziu și apoi la liceu, toate iubitele pe care le-am avut râdeau și strâmbau din nas:

— Nu cumva erai prieten cu puștiul ăla? întrebau ele. Știi tu, ăla care a prins capul retezat în trenul de la Disneyland.

— Încă mai suntem prieteni, obișnuiam eu să spun, dar nu era chiar așa.

Încă mai eram în termeni amiabili și uneori mai vorbeam pe chat, dar prietenia noastră fusese cumva decapitată în vara aceea. La fel ca puștiul care stătuse pe scaunul din fața noastră în roller coaster-ul ăla fatal, nu mai simțeam nicio greutate pe umerii mei.

Îmi pare rău. Am spus o chestie oribilă. Dar sincer, nu mai sunt de multă vreme în clasa a șaptea și tot episodul ăla pare o poveste de groază pe care am auzit-o cândva. Pentru că tragedia îi aparține lui Toby, iar el a trăit cu stoicism efectele ei pe când eu am scăpat aproape nevătămat.

Propria mea tragedie a întârziat. A așteptat să lovească până când m-am obișnuit cu viața mea suficient de bună într-o suburbie banală în care încetasem să mai aștept să se întâmple ceva interesant. Tocmai din acest motiv, când m-a găsit în cele din urmă tragedia mea personală, aproape că a fost prea târziu. Tocmai împlinisem șaptesprezece ani, eram jenant de popular, aveam note bune și amenințam să devin banal pe veșnicie.

Jonas Beidecker era un tip pe care îl cunoșteam doar vag, în același fel în care cunoști pe cineva care stă în banca de lângă tine

sau într-o camionetă uriașă pe aleea din stânga. Era pe radarul meu, dar abia-abia. Era petrecerea lui, la o casă de pe North Lake, iar în curtea din spate era un chioșc plin cu baxuri de bere și sticle de limonadă cu alcool. Prin curte erau atârnate instalații de Crăciun chiar dacă era weekendul cu banchetul, iar luminițele se reflectau în apa tulbure a lacului. Strada era înțesată de mașini așa că am parcat tocmai pe Windhawk, două străzi mai încolo, pentru că eram paranoic să nu-mi lovească cineva mașina.

În după-amiaza aia mă ciondănisem cu iubita mea, Charlotte, pe terenul de tenis unde mă antrenam. Mă acuzase — stați să văd dacă îmi amintesc exact cuvintele ei — că „mă sustrag de la responsabilitățile prezidențiale cu privire la petrecerea hawaiană pentru clasele a unsprezecea și a douăsprezecea". O spusese cu un soi anume de insolență de parcă trebuia să-mi fie rușine. De parcă faptul că ea prevestea că petrecerea hawaiană anuală pentru clasele a unsprezecea și a douăsprezecea urma să fie un eșec mă va stimula să solicit imediat o întrunire a consiliului elevilor.

Eram leoarcă de sudoare și dădeam pe gât niște Gatorade când Charlotte intrase pe teren îmbrăcată cu o rochie fără bretele pe care o ascunsese sub un cardigan toată ziua. Cât timp a vorbit, nu m-am gândit decât la cât de sexi arătau umerii ei dezgoliți. Bănuiesc că meritam să-mi spună că uneori eram un nesimțit și că se ducea la petrecerea lui Jonas cu prietena ei, Jill, pentru că nu putea să mă suporte atunci când eram imposibil.

— Nu asta e definiția imposibilului? o întrebasem eu, ștergându-mi bărbia de Gatorade.

Răspuns greșit. Charlotte scosese unul dintre țipetele acelea care seamănă oarecum cu un mârâit și plecase. Și tocmai de asta

apărusem târziu la petrecere și încă mai eram îmbrăcat cu pantalonii scurți de tenis pentru că știam că asta o va călca pe nervi.

Am băgat în buzunar cheile de la mașină și am salutat cu capul o grămadă de oameni. Pentru că eram președintele consiliului elevilor de clasa a unsprezecea și mai eram și căpitanul echipei de tenis, aveam impresia că peste tot unde mă duc, trebuie să dau din cap ca să salut oamenii, de parcă viața era doar o scenă și eu doar un biet jucător de tenis.[1]

Scuze. Jocuri de cuvinte. Mă caracterizează oarecum, pentru că îi liniștește pe oameni, care își pot da ochii peste cap în mod colectiv la tipul care se face vinovat de ele.

Am luat în mână un pahar de plastic din care n-aveam intenția să beau și m-am alăturat tipilor de la tenis în curtea din spate. Erau mușteriii obișnuiți, și deja erau pe drumul cel bun spre o beție cruntă. M-au întâmpinat cu prea mult entuziasm și eu am îndurat palmele pe spate cu o strâmbătură bine intenționată înainte să mă așez pe șezlongul care mi se oferise.

— Faulkner, trebuie să vezi asta! a strigat Evan, clătinându-se beat pe jardiniera pe care se cățărase.

Strângea la piept o baghetă din spumă pentru înot de un verde fosforescent, încercând s-o țină drept, în timp ce Jimmy îngenunchiase pe jos, ținând celălalt capăt în dreptul feței. Încercau să facă un furtun pentru bere dintr-o baghetă de spumă pentru înot, ceea ce ar trebui să vă dea de înțeles cât de extraordinar de beți erau.

— Toarnă odată, s-a văicărit Jimmy și restul tipilor au început să dea cu palmele în mobila de exterior, bătând darabana.

[1] Referință la versul „Lumea întreagă e o scenă și toți oamenii-s actori" din piesa *Cum vă place* de W. Shakespeare.

M-am ridicat și am oficiat evenimentul pentru că asta făceam eu — oficiam chestii. Așa că m-am ridicat cu paharul de plastic în mână și am ţinut un soi de discurs ironic despre cum încercarea lor era menită să ajungă în Cartea Guinness a recordurilor mondiale dar asta numai pentru că beau bere Guinness. Era o petrecere care semăna cu o sută de alte petreceri, o sută de alte cascadorii stupide care nu funcţionau niciodată, ci doar distrau lumea.

În mod previzibil, improvizaţia cu bagheta de spumă a eșuat, iar Jimmy și Evan au început să dea vina unul pe altul, inventând pretexte ridicole care nu aveau deloc de-a face cu fizica evident de proastă a aranjamentului lor. Au început să discute despre petrecerea de după banchet — câţiva dintre noi urma să mergem într-un apartament de la hotelul Four Seasons — dar eu îi ascultam doar cu jumătate de ureche. Acesta era unul dintre ultimele weekenduri dinainte de clasa a douăsprezecea și eu mă gândeam la ce însemna asta. Și la felul în care toate aceste ritualuri la care fuseserăm martori de-a lungul anilor, banchetul, petrecerea hawaiană și absolvirea, deveniseră brusc parte a noastră.

Afară era un pic răcoare, iar fetele tremurau în rochiile subţiri. Vreo două fete din echipa tenis au venit și s-au așezat în poala iubiţilor lor. Aveau telefoanele în mână, așa cum fac fetele la petreceri, creând mici aure de lumină în jurul palmelor lor curbate.

— Unde-i Charlotte? a întrebat una dintre fete și mi-a luat o vreme să-mi dau seama că întrebarea îmi era adresată mie. Alo? Ezra?

— Scuze, am spus eu, trecându-mi degetele prin păr. Nu e cu Jill?

— Nu, nu e, a spus fata. Jill e pedepsită. Avea un portofoliu? Pe un site de modeling? Și părinţii ei l-au găsit și au luat-o razna pentru că au crezut, din greșeală, că e pornografie.

Câţiva tipi au ridicat capul când au auzit cuvântul pornografie, iar Jimmy a făcut un gest obscen cu bagheta de spumă.

— Cum poţi să crezi din greşeală despre ceva că e pornografie? am întrebat eu, pe jumătate interesat de direcţia conversaţiei.

— E pornografie dacă te pozezi singură, a explicat ea de parcă era ceva evident.

— Corect, am spus eu, dorindu-mi ca fata să fi fost mai isteaţă şi ca răspunsul ei să mă fi impresionat.

Toată lumea a râs şi a început să facă mişto de pornografie, dar, acum că mă gândeam la asta, habar nu aveam unde se dusese Charlotte. Am presupus că urma să ne întâlnim la petrecere, că făcea ce făcea de obicei când ne certam: stătea împreună cu Jill, îşi dădea ochii peste cap şi se prefăcea enervată din celălalt capăt al camerei până când mă duceam la ea şi îmi ceream iertare foarte umil. Dar nu o văzusem toată seara. Am scos telefonul şi i-am dat un mesaj ca să văd ce se petrece.

Trecuseră vreo cinci minute, timp în care nu-mi răspunsese, când Heath, un tip uriaş de-a douăsprezecea, din echipa de fotbal american, a venit la masa noastră. Îşi pusese vreo şase pahare de plastic unele peste altele. Bănuiesc că voia să se dea mare, dar mie mi s-a părut, pur şi simplu, o risipă.

— Faulkner, a mormăit el.

— Mda? am spus eu.

Mi-a spus să mă ridic şi eu am ridicat din umeri şi l-am urmat până la panta mică de noroi din apropierea lacului.

— Ar trebui să te duci la etaj, a spus el, cu o asemenea solemnitate că nu am mai întrebat de ce.

Casa lui Jonas era mare, dacă ar fi trebuit să ghicesc, aș fi spus că are vreo șase dormitoare. Dar norocul, dacă îi poți spune așa, a fost de partea mea.

Premiul meu a fost în spatele ușii cu numărul unu: Charlotte, un tip pe care nu-l știam și o scenă pe care dacă aș fi capturat-o cu telefonul ar fi putut fi confundată cu pornografia, deși nu asta ar fi fost intenția mea artistică.

Mi-am dres glasul. Charlotte și l-a dres la rându-i, deși a fost nevoie de puțin efort din partea ei. Părea îngrozită să mă vadă acolo, în pragul ușii. Niciunul dintre noi n-a spus nimic. Și apoi tipul a înjurat și și-a tras fermoarul la blugi și a întrebat:

— Ce dracu'?

— Ezra, eu... eu..., s-a bâlbâit Charlotte. Nu credeam că vii.

— Cred că el era pe punctul de a-i „veni", am mormăit pe un ton acru.

N-a râs nimeni.

— Cine-i ăsta? a întrebat tipul pe un ton ridicat, uitându-se când la mine, când la Charlotte.

Nu învăța la școala noastră și părea mai mare, un student care își face de cap la petrecerea unor liceeni.

— Eu sunt iubitul, am spus, dar cuvintele au ieșit pe un ton nesigur, ca o întrebare.

— Ăsta e tipul? a întrebat el, mijind ochii la mine. L-aș putea doborî.

Deci vorbise despre mine cu găgăuță ăsta? Bănuiesc că dacă s-ar fi ajuns acolo, probabil că m-ar fi doborât. Loveam bine, dar numai cu racheta, nu și cu pumnul.

— Ce-ar fi s-o dobori pe ea, în schimb? i-am sugerat și m-am întors și am coborât înapoi la parter.

Poate că totul ar fi fost bine dacă Charlotte n-ar fi venit după mine, insistând că tot trebuia s-o duc la banchet sâmbătă. Poate că totul ar fi fost bine dacă n-ar fi făcut asta în mijlocul unei sufragerii pline de oameni. Și poate că totul ar fi fost altfel dacă nu mi-aș fi cocoloșit mașina, parcând tocmai pe Windhawk pentru a evita flagelul șoferilor beți.

Poate, dacă nu s-ar fi întâmplat niciunul dintre aceste lucruri, n-aș fi ieșit în bulevardul Princeton fix în clipa în care un SUV negru a venit în viteză de după o curbă fără vizibilitate și a ignorat semnul de stop.

Nu știu de ce oamenii folosesc expresia „lovit de o mașină", de parcă celălalt vehicul te pocnește fizic ca un fel de campion la box. Ce m-a lovit prima oară a fost airbagul meu, apoi volanul și bănuiesc că și portiera din partea șoferului și partea aia, oricum s-o chema, de care ți se izbește genunchiul.

Impactul a fost asurzitor și totul a părut să vină înspre mine și să se zdrobească. Simțeam duhoarea motorului care murea sub capota din față, un miros ca de cauciuc ars, dar sărat și metalic. Toată lumea a ieșit pe peluza casei Beidecker, care se afla cu două clădiri mai încolo, și, prin fumul de la motor, vedeam o armată de fete cu rochii fără bretele care aveau telefoanele ridicate, imortalizând solemn momentul accidentului.

Dar eu stăteam acolo râzând, nevătămat pentru că sunt un vampir nemuritor de o sută de ani.

Bine, fac mișto de voi. Pentru că ar fi fost grozav să mă scutur și să plec mai departe, ca nemernicul ăla care nici măcar n-a oprit după ce mi-a bușit Z4-ul. Dacă nu s-ar fi cărat toți cei de la petrecere, panicați că poliția îi va aresta pentru că erau minori și consumaseră alcool. Dacă Charlotte, sau unul dintre presupușii mei

prieteni, ar fi rămas să mă însoţească în ambulanţă în loc să mă lase acolo singur, aproape delirând de durere. Dacă mama mea nu şi-ar fi pus cele mai bune bijuterii şi nu s-ar fi pătat de ruj pe dinţi înainte să se grăbească spre camera de gardă.

Nu e cumplit că îmi amintesc porcării de genul ăsta? Detalii mărunte, insignifiante, în mijlocul unui mare dezastru.

Nu vreau să vă povestesc şi restul şi sper să mă iertaţi dar a fost suficient să trec prin asta o dată. Sărmana mea maşină a fost făcută praf, la fel ca toate celelalte lucruri din viaţa mea. Doctorii au spus că încheietura mâinii se va vindeca dar că piciorul era grav rănit. Genunchiul fusese sfărâmat în mod ireparabil.

Dar povestea asta nu e despre a douăsprezecea aniversare a lui Toby sau despre accidentul de maşină de la petrecerea lui Jonas — nu chiar.

În chimia organică există un tip de problemă care se numeşte retrosinteză. Ţi se dă un compus care nu se găseşte în mod natural în mediul înconjurător şi sarcina ta e să mergi înapoi, pas cu pas, ca să afli cum a ajuns să existe — ce fel de condiţii au dus la eventuala lui geneză. După ce termini, dacă ai lucrat corect, ecuaţia poate fi citită normal, fiind imposibil să distingi întrebarea de răspuns.

Încă mai cred că vieţile tututor, indiferent cât de banale sunt, au o singură întâmplare tragică după care se va petrece tot ceea ce contează. Acel moment e catalizatorul — primul pas din ecuaţie. Dar să cunoşti acel prim pas nu te duce nicăieri — abia ce vine după aceea determină rezultatul.

2

Așadar, cine am fost eu în perioada care a urmat după tragedia mea personală? La început am fost un pacient îndărătnic atunci când venea vorba de atitudinea optimistă a asistentelor de la pediatrie. Și apoi am fost un străin în propria mea casă, un ocupant temporar al dormitorului pentru oaspeți de la parter. Un invalid, dacă vreți, deși probabil este cel mai cumplit cuvânt pe care l-am auzit vreodată care să descrie pe cineva presupus în convalescență. În contextul unui rezultat matematic, dacă ceva era considerat „invalid", însemna, fără îndoială, că acel ceva nu exista.

De fapt, îmi retrag cuvintele. Termenul acela mi se potrivea. Fusesem Ezra Faulkner, băiatul de aur, dar persoana aceea nu mai exista. Și dovada?

Nu am spus nimănui asta, dar în ultima noapte dinainte să înceapă clasa a douăsprezecea, m-am urcat în mașină și m-am dus la Liceul Eastwood. Era târziu, în jur de unsprezece noaptea, și părinții mei dormeau deja. Aleile îngrijite ale complexului îngrădit în care locuiam erau întunecate și, în mod inexplicabil, pustii, în felul în care devin suburbiile noaptea. Câmpurile de căpșuni de pe marginea drumului păreau că se întind pe kilometri întregi dar,

în realitate, nu rămăseseră prea multe din terenurile vechilor ferme — doar crângul de portocali de vizavi de complexul cu magazine chinezești și bucata de pământ din sensul giratoriu unde creșteau în captivitate ultimii platani care rezistaseră din secolul trecut.

Dacă stai să te gândești, e destul de deprimant să locuiești într-un complex îngrădit de case „în stil spaniol" cu șase dormitoare, în timp ce opt sute de metri mai încolo pe șosea, imigranți ilegali își rup spatele pe câmpurile de căpșuni și tu trebuie să treci pe lângă ei în fiecare dimineață când te duci la școală cu mașina.

Liceul Eastwood se află în cel mai nordic punct al orașului Eastwood, California, cuibărit între coline ca un soi de fortăreață din ipsos. Am parcat pe locurile profesorilor pentru că, la naiba, de ce nu? Cel puțin asta mi-am spus în sinea mea. În realitate, nu era deloc o rebeliune, ci o etalare a slăbiciunii — parcarea profesorilor era lipită de terenurile de tenis.

Un damf de clor venea dinspre complexul de natație, iar pe terasă, personalul administrativ instalase deja umbrelele deasupra meselor de la cantină. Le vedeam în depărtare siluetele, înclinate în unghiuri strâmbe.

Am băgat cheia în broasca porții de la terenul meu de tenis preferat și am proptit ușa cu geanta cu echipamentul. Racheta mea de tenis, pe care n-o mai mânuisem de câteva luni, arăta la fel cum mi-o aminteam, cu banda neagră care se desprindea puțin de pe mâner. Se apropia timpul să primesc una nouă, judecând după loviturile de pe ramă, dar desigur, nu urma să primesc una nouă. Nici atunci, nici altcândva.

Am dat drumul bastonului și am șchiopătat către linia din spate a terenului. Fizioterapeutul meu nici nu mă pusese pe bicicleta medicinală încă, iar celălalt terapeut al meu probabil că n-ar

fi fost de acord, dar nu-mi păsa. Trebuia să știu cât de rău era, să mă conving singur că era adevărat ce spuseseră medicii — că o terminasem cu sportul. „O terminasem." De parcă ultimii doisprezece ani din viaţa mea nu fuseseră decât niște ore de educaţie fizică și acum se sunase de ieșire în pauza mare.

Am scos o minge din buzunar și m-am pregătit pentru serva mea delicată, acea lovitură înșelătoare pe care o foloseam ca să evit o dublă greșeală. Abia îndrăznind să respir, am aruncat mingea în aer și am simţit-o conectându-se cu racheta într-un mod care, deși nu tocmai plăcut, era cel puţin tolerabil. Mingea a aterizat cuminte în centrul pătratului fără să ricoșeze. Ţintisem spre colţul din dreapta spate, dar era OK și așa.

Mi-am scuturat încheietura mâinii, strâmbându-mă de cât de tare mă strângea orteza, dar știind că nu ar trebui s-o scot. Și apoi am aruncat a doua minge și am lovit-o, înclinând racheta în așa fel încât să execut a doua servă cu mai mult efect. Am aterizat pe piciorul sănătos, dar inerţia m-a împins în faţă și m-am împiedicat, călcând prea tare pe piciorul rănit, iar durerea m-a luat pe nepregătite.

Până când durerea s-a atenuat și a devenit acea pulsaţie familiară, surdă care nu trecea niciodată, mingea s-a rostogolit fără zgomot și s-a oprit, batjocoritoare, la picioarele mele. Serva mea eșuase; nici măcar nu trimisesem mingea peste plasă.

Se terminase. Am lăsat mingile pe teren, am băgat racheta la loc în husă și am ridicat bastonul, întrebându-mă de ce mă mai obosisem.

Când am încuiat terenul, campusul mi s-a părut brusc înfricoșător, cu umbrele negre ale colinelor alungite peste clădirile pustii. Dar desigur, nu aveam de ce să-mi fac griji — nu aveam niciun

motiv cu excepţia primei zile de şcoală în care trebuia, în sfârşit, să stau faţă în faţă cu cei pe care îi evitasem toată vara.

Liceul Eastwood fusese al meu, singurul loc în care toată lumea ştia cine sunt şi în care nu puteam să greşesc. Şi terenurile de tenis — jucasem în echipa de excelenţă încă din clasa a noua. Pe vremea când şcoala era a mea, îmi găseam aici liniştea, între liniile albe şi ordonate trasate pe dreptunghiurile verzi ca pădurea. Tenisul era ca un joc video, unul pe care îl câştigasem de milioane de ori şi de aceea nu mai simţeam plăcerea victoriei. Un joc pe care continuasem să-l joc pentru că asta aşteptau oamenii de la mine şi eu mă pricepeam să fac ceea ce aşteptau oamenii de la mine. Dar acum nu mai era cazul pentru că nimeni nu mai aştepta nimic de la mine. Ce e ciudat la aur e că îşi pierde repede strălucirea.

3

În LICEU AI PARTE DE multe umilinţe publice neaşteptate, dar mie nu mi se întâmplase niciuna până în prima zi de şcoală din clasa a douăsprezecea, la ora 8:10 dimineaţa. Deoarece la 8:10 dimineaţa mi-am dat seama că nu numai că nu am cu cine să stau pe durata festivităţii de deschidere a anului şcolar, dar mai trebuia şi să stau în primul rând deoarece tribunele erau prea înghesuite pentru genunchiul meu.

În primul rând stăteau numai profesori şi o fată emo în scaun cu rotile care pretindea că e vrăjitoare. Dar nici prin cap nu-mi trecea să mă târâi şchiopătând pe scări cu toate privirile aţintite asupra mea. Şi erau aţintite. Le simţeam ochii fixaţi pe mine şi nu pentru că primisem un procentaj record de voturi la alegerile pentru consiliul elevilor sau pentru că mă ţinusem de mână cu Charlotte Hyde în timp ce aşteptam la coadă să ne luăm cafea pe terasa superioară. Acum era ceva diferit. Privirile lor mă făceau să vreau să mă chircesc în semn de scuză pentru cearcănele adânci de sub ochi şi pentru faptul că nu eram deloc bronzat. Mă făceau să îmi doresc să dispar.

Fiecare secţiune de tribune era decorată cu arcade din baloane şi cu bannere din hârtie de ambalaj. M-am aşezat chiar sub R-ul din „HAI SENIORII!" şi le-am văzut pe reprezentantele

Sindicatului Elevilor strânse laolaltă în centrul terenului de baschet. Purtau șiraguri din flori de plastic la gât și ochelari de soare. Jill Nakamura, noua președintă a consiliului elevilor, era îmbrăcată cu o bustieră și niște pantaloni scurți din denim. Și apoi grupul s-a dispersat și am văzut-o pe Charlotte râzând cu prietenele ei, toate îmbrăcate în fustele scurte de majorete. I-am întâlnit privirea și ea a întors capul, stânjenită, dar momentul acela mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu: tragedia care se petrecuse la petrecerea lui Jonas Beidecker era a mea și numai a mea.

Și apoi s-a petrecut un mic miracol și Toby Ellicott s-a așezat chiar lângă mine.

— Ai auzit faza cu albinele? a întrebat el pe un ton vesel.

— Poftim?

— Sunt pe cale de dispariție, a spus el. Oamenii de știință sunt uluiți. Am citit de dimineață în ziar.

— Poate e o farsă, am spus. Adică, cum poți dovedi așa ceva?

— Un recensământ al albinelor? a sugerat el. În orice caz, o să-mi fac stocuri de miere.

Toby și cu mine nu mai vorbiserăm de ani întregi. El era în clubul de dezbateri și rareori ni se intersectau orarele. Nu mai arăta deloc ca prietenul meu cel mai bun, rotofei, cu ochelari, pe care îl pierdusem undeva în primele săptămâni din clasa a șaptea. Claia lui de păr negru era tot acolo, dar acum era un deșirat de un metru nouăzeci. Toby și-a aranjat papionul, și-a descheiat sacoul și și-a întins picioarele în față de parcă alesese intenționat să se așeze pe rândul profesorilor.

— Ar trebui să-ți iei un baston în formă de sabie, a spus el. Asta ar fi super tare. Știu un tip, dacă te interesează.

— Știi un tip care face bastoane în formă de săbii?

— Nu mai fi așa surprins de relațiile mele dubioase, Faulkner. În realitate, tipul se ocupă de arme ascunse.

Atunci a început muzica, mai întâi o cârâială asurzitoare a difuzoarelor și apoi notele de deschidere ale unei melodii ultra-cunoscute a formației Vampire Weekend. Fetele din SE au început să bată din palme în stilul acela siropos de hai-s-o-facem-lată, iar Jill a chițăit în microfon cât de mega-încântată e că începe cel mai tare an școlar din toată viața ei.

În mod inexplicabil, fetele din SE cu șiragurile lor de plastic și cu ochelarii lor de soare au început un dans de hula sincron, iar eu nu puteam să trec cu vederea cât de greșit era totul: să dansezi hula pe ritmurile africane ale unei formații rock de studenți de pe Coasta de est.

— Te rog spune-mi că halucinez, a murmurat Toby.

— ȘENIORI, UNDE E ENTUZIASMUL VOSTRU PENTRU ȘCOALĂ? a strigat Jill.

Răspunsul a fost asurzitor.

— NU VĂ AUD! i-a provocat Jill, făcând botic.

— Omoară-mă chiar acum, a gemut Toby.

— Aș face-o, dar se pare că îmi lipsește un baston în formă de sabie, i-am spus eu.

Doamna Levine, care stătea lângă Toby, s-a uitat urât la noi.

— Domnilor, ori vă purtați frumos, ori plecați, s-a răstit ea.

Toby a pufnit.

Când s-a terminat în sfârșit cântecul, Jimmy Fuller a luat microfonul. Era îmbrăcat în echipamentul de tenis și n-am putut să nu remarc că echipa primise uniforme noi.

— Cum sunteți, Eastwood? a urlat el. E timpul să cunoașteți echipele de excelență ale școlii!

În acel moment, s-a deschis ușa sălii de sport și a început să iasă echipa de fotbal american, cu jachetele și căștile lor. În spatele lor erau echipele de baseball, de tenis, de polo pe apă, dar eu deja nu mai eram atent la echipe și la ordinea lor. Fosta mea viață stătea în întregime în mijlocul terenului de baschet în timp ce eu ședeam

în tribuna profesorilor și nici prin cap nu-mi trecea să bat din palme în onoarea lor. Voiam doar să plec de la festivitate și să nu mai văd nimic din toate acestea.

— Hei, Ezra, a șoptit Toby tare. Ai un plasture cu nicotină, amice?

— Afară! a ordonat doamna Levine. Amândoi — acum!

Toby și cu mine ne-am uitat unul la altul, am ridicat din umeri și ne-am luat rucsacii.

Afară era un soare orbitor pe cerul fără nori și imposibil de albastru. Am tresărit și am rămas la umbra unei arcade din ipsos, scotocind după ochelari.

— Un plasture cu nicotină? am întrebat.

— Păi am reușit s-o fac să ne dea afară, nu? a spus Toby pe un ton superior.

— Da, ai reușit. Mersi.

— Pentru ce? Voiam să scap de acolo. Doamnei Levine îi miroase groaznic gura.

Am sfârșit prin a petrece timpul în Anexă, o încăpere pentru studiu care făcea legătura între sălile pentru dezbateri și cele pentru ziarul școlii. Toţi ceilalţi erau la festivitate și dinspre sala de sport se auzeau, la intervale regulate, țipete înăbușite.

— Parcă e la Disneyland sau ceva, a spus Toby zâmbind larg.

Am fost surprins că a menţionat parcul.

— Te-ai mai dus acolo? l-am întrebat.

— Glumești? Mă duc acolo în fiecare zi. Mi-au dat permis de acces pe viaţă. Sunt cetăţean de onoare în Ţara Aventurii.

— Deci să înţeleg că nu, am spus.

— Dar tu?

Am scuturat din cap că nu.

— Ai putea obţine un permis de handicapat, a insistat Toby. Să nu mai stai la cozi.

— Data viitoare când o să invit o fată la o întâlnire, o să mă asigur că specific asta.

Din nu știu ce motiv, nu mă deranja că Toby făcea mișto de bastonul meu. Și în general eram destul de sensibil cu privire la asta. Și voi ați fi fost dacă v-ați fi petrecut aproape toată vacanța de vară încercând să vă convingeți mama cu intenții bune, dar sufocantă, să nu mai stea la ușa băii de fiecare dată când faceți duș. (Era obsedată de faptul că voi aluneca și voi muri deoarece refuzasem s-o las să instaleze niște bare de metal de care să mă țin. Eu eram obsedat de faptul că putea să intre și să mă prindă, ăăă, făcând duș.)

— Ce opționale ți-ai ales? m-a întrebat Toby.

Aveam un plan de opționale pe patru ani din care trebuia să alegem.

— Discursuri și dezbateri, am recunoscut, dându-mi brusc seama că probabil voi fi coleg cu Toby.

— Frate, sunt căpitanul echipei de dezbateri anul ăsta! Trebuie să concurezi.

— Am ales cursul doar pentru că făcea parte din plan, am spus. Nu mă atrage în mod deosebit.

Pe atunci, impresia mea despre echipa de dezbateri era că e un grup de tipi care se îmbracă la costum în weekend și au impresia că într-adevăr au ceva semnificativ de spus despre politica externă doar pentru că fac parte din Sindicatul Elevilor.

— Poate că nu, dar îmi ești dator. Te-am scos de la festivitate, a protestat Toby.

— Suntem chit. I-am spus lui Tug Mason să nu se pișe în rucsacul tău la vestiar când eram într-a opta.

— Tot îmi ești dator. S-a pișat în Gatorade-ul meu în schimb.

— Îh, uitasem partea asta.

Atunci s-a sunat.

— Hei, Faulkner, vrei să știi ceva cu adevărat deprimant? a întrebat Toby în timp ce-și ridica rucsacul.

— Ce anume?

— Nici n-a început prima oră.

4

Unul dintre aspectele interesante ale faptului că mă înscrisesem la cursul de discursuri și dezbateri era acela că primisem orarul de filologie. Liceul Eastwood are profiluri separate și eu fusesem la real încă din clasa a noua, împreună cu ceilalți sportivi. Dar nu mai eram cu ei.

Prima oră era de istorie europeană avansată, lucru nefericit deoarece: 1) Domnul Anthony, antrenorul de tenis, era profesorul de istorie europeană avansată și 2) clasa lui era la etajul al doilea al clădirii, lucru care însemna că 3) trebuia să urc scările.

De-a lungul verii, scările deveniseră inamicul meu numărul unu și deseori mă dădeam peste cap să evit o confruntare publică între mine și ele. Trebuia să ridic o cheie pentru lift de la secretariat; era la set cu plăcuța mică și albastră pentru parcare, cea pe care nu aveam de gând să o expun vreodată.

Până când am ajuns la cursul de istorie europeană avansată pe o scară rar folosită de lângă parcarea pentru personal, domnul Anthony începuse deja să strige prezența. S-a întrerupt o clipă ca să se încrunte la mine peste catalog, iar eu m-am chircit în semn de scuză în timp ce mă strecuram într-o bancă din spate.

Când a strigat numele meu, am mormăit „prezent" fără să ridic capul. Am fost surprins că mă strigase. De obicei, profesorii făceau o chestie când ajungeau la numele meu în catalog: „Ezra Faulkner e aici" spuneau ei, bifând căsuţa de pe listă înainte să treacă mai departe. Parcă erau încântaţi să mă aibă ca elev, parcă prezenţa mea însemna că orele lor vor fi cumva mai bune.

Dar când domnul antrenor A a tăcut după ce mi-a strigat numele și eu a trebuit să confirm că sunt în sală deși știa al naibii de bine că intrasem cu treizeci de secunde întârziere, m-am întrebat un moment dacă într-adevăr eram acolo. Am ridicat capul și domnul antrenor A mi-a aruncat privirea aia încruntată pe care ne-o arunca atunci când nu trăgeam destul de tare la antrenamente.

— Consideră-te sancţionat cu avertisment pentru întârziere, domnule Faulkner, a spus el.

— S-a notat, am mormăit.

Domnul Anthony a continuat cu prezenţa. Nu eram foarte atent, dar când a ajuns la un nume pe care nu-l mai auzisem, în sală s-a simţit o schimbare de dispoziţie. O elevă nouă. Stătea pe partea cealaltă, lângă rafturile cu cărţi. Nu puteam vedea din ea decât mâneca unui pulover verde și o cascadă de păr roșcat.

Programa nu era deloc surprinzătoare, deși domnul Anthony părea să creadă altceva. A ţinut un discurs despre ce înseamnă să fii la un curs de istorie avansată, de parcă nu făcuserăm toţi istoria avansată a Americii cu doamna Welsh în clasa a unsprezecea. Cei mai mulţi dintre tipii de la tenis îl detestau pe domnul antrenor Anthony pentru că îl credeau un zbir. Eu eram obișnuit cu antrenorii stricţi, dar mi-am dat seama destul de repede că și la ore era la fel de strict.

— Sper că aţi citit ce aveaţi pe lista de lecturi de vacanţă, a spus domnul Anthony, de parcă era mai degrabă o acuzaţie și nu o constatare. *Europa medievală: de la căderea Romei la Renaștere.*

Dacă ați simțit că o asemenea temă e sub demnitatea voastră, înseamnă că o să vă refaceți planurile pentru weekend. Ba chiar puteți considera planurile voastre de weekend ca fiind, aha, *istorie*.

N-a râs nimeni.

Imperiul Roman: 200 î.H. — 474 d.H., a mâzgălit el pe tablă și apoi a ridicat din sprânceană de parcă făcuse o glumă pe care o știa doar el. A urmat un moment de tăcere îngrozitoare în timp ce încercam să ne dăm seama de ce nu mai spune nimic și în cele din urmă Xiao Lin a ridicat mâna.

— Îmi cer scuze, dar cred că e corect 476 d.H.? a murmurat el.

— Mulțumesc, domnule, ăă, Lin, pentru faptul că ne-ai arătat că știi să citești, s-a răstit domnul Anthony, corectând data de pe tablă. Și acum, mă întreb dacă ne poate spune cineva din clasă de ce „Sfântul Imperiu Roman" e un termen impropriu... domnul Faulkner poate?

Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi crezut că domnul antrenor A are pe chip o expresie dispreţuitoare. Bine, bine, chiar avea o expresie dispreţuitoare. Am înțeles că era dezamăgit că nu mai puteam să joc, dar sperasem totuși că nu va fi un ticălos cu privire la asta.

— Pentru că se aplică doar după Carol cel Mare? am spus eu, îngroșând cu pixul literele de pe programa din fața mea.

— Ăsta e un răspuns bun pentru o școală profesională, a declarat domnul antrenor. Ce-ar fi să reformulezi și să încerci un răspuns potrivit pentru un colegiu de elită?

Nu știu de ce am spus-o, poate pentru că nu aveam chef să suport mizeriile domnului antrenor A pentru tot restul anului, dar înainte să mă gândesc bine la asta, m-am lăsat pe spate în scaun și am răspuns:

— Mda, bine. Din două motive: Unu, „Sfântul Imperiu Roman" s-a numit la origini Regatul Francilor, asta până când Papa l-a înscăunat pe Carol cel Mare ca „împăratul tuturor romanilor". Și

doi, nu era sfânt, nici roman și nici măcar imperiu. În realitate era doar o alianţă temporară a statelor tribale germanice.

Nu mă mai luase niciodată gura pe dinainte la ore și mi-am regretat imediat ieșirea. De obicei știam răspunsul corect atunci când eram pus să răspund și luam note destul de bunicele, dar nu eram deștept în adevăratul sens al cuvântului. Doar că citisem și învăţasem mult pe parcursul verii pentru că nu prea avusesem alternative.

— Weekend plăcut, doamnule Faulkner, a rânjit domnul antrenor și mi-am dat seama că în loc să scap de el, îl făcusem să vrea să se răzbune pe mine.

Aproape uitasem că azi era modificat orarul din cauza festivităţilor de bun venit și mă pregăteam să ies pe ușă crezând că e pauză când m-a bătut cineva pe umăr.

Era fata cea nouă. Strângea în mână un orar boţit și se holba la mine de parcă îi dădusem cumva impresia că eu sunt persoana potrivită cu care ar putea vorbi în prima zi. Nu mă așteptasem să fiu așa de impresionat de ochii ei — avea niște ochi profunzi, tulburători, de un albastru-închis — erau genul de ochi care te făceau să te întrebi dacă nu se deschid cerurile atunci când se înfurie.

— Ăă, scuze, a spus ea, uitându-se înapoi pe foaia cu orarul. Aici zice că prima oră se termină la nouă treizeci și cinci, dar s-a sunat abia la nouă cincizeci...

— Sunt festivităţile, i-am spus eu. Prima pauză e anulată și mergem direct la a treia oră.

— Ah. Și-a dat bretonul la o parte din ochi și a ezitat un moment înainte să întrebe: Deci, tu ce oră ai acum?

— Literatură americană avansată.

— Și eu la fel. Îmi poţi arăta unde e?

În mod normal, aș fi făcut-o. În prima zi din clasa a unsprezecea chiar mă oprisem pe terasă să ajut câțiva boboci nedumeriți care se holbau la hărțile de pe spatele orarelor de parcă erau blocați în vreun soi de labirint de neînțeles.

— Scuze dar nu, i-am spus eu, urându-mă pentru răspunsul dat.

— Ăă, bine.

Am privit-o îndepărtându-se și m-am gândit că majoritatea fetelor de la Eastwood, sau cel puțin cele care meritau remarcate, arătau cu toatele la fel: păr blond, o grămadă de machiaj și poșete stupid de scumpe. Fata cea nouă nu era deloc ca ele și n-am știut ce să cred despre cămașa bărbătească ponosită băgată în pantalonii scurți de blugi sau despre săculețul uzat din piele agățat de umărul ei, de parcă era ieșită dintr-un film demodat. Dar era frumușică și m-am întrebat de unde venise și de ce nu se obosise să se integreze. Îmi venea să mă duc după ea ca să-mi cer scuze, sau măcar să-i explic. Dar n-am făcut-o. În schimb, m-am luptat cu scara de lângă parcarea profesorilor, am traversat terasa spre clădirea 100 și am deschis ușa clasei de literatură americană avansată la câteva clipe după ce se auzise soneria.

Pe domnul Moreno îl mai avusesem ca profesor, la cursurile de literatură britanică. Se spunea că scrie la același roman de peste douăzeci de ani și fie îi plăcea cu adevărat să predea, fie nu se putuse desprinde niciodată de anii de liceu, pentru că era oarecum deprimant felul în care se chinuise atât de mult să ne facă să îl iubim pe Shakespeare.

Lui Moreno nu i-a păsat că întârziasem; nici măcar n-a remarcat. Nu funcționa DVD playerul, iar profesorul era în genunchi pe jos, cu un DVD între dinți, trăgând de cabluri. În cele din urmă Luke Sheppard, președintele clubului de film, a intervenit cu aroganță și ne-am așezat cu toții și ne-am uitat la *Marele Gatsby* — filmul original, nu cel refăcut. Nu-l mai văzusem. Era un film

demodat și mă cam plictisea. Cartea fusese pe lista de lecturi suplimentare pentru vacanță, iar filmul nu era nici pe departe la fel de bun.

Ce am urât cel mai mult a fost partea cu accidentul de mașină. Știam că urmează dar tot era cumplit de privit. Am închis ochii, dar tot mai auzeam, auzeam polițistul care spunea mulțimii de privitori că nenorocitul nici măcar n-a oprit mașina. Chiar și cu ochii închiși simțeam cum toată lumea se uită la mine și mi-am dorit să înceteze. Mă tulbura felul în care mă priveau colegii mei de clasă, de parcă îi fascinam și îi înspăimântam. De parcă nu mai făceam parte dintre ei.

Când s-a terminat ora m-am gândit o clipă să merg pe terasa unde bătea puternic soarele și unde erau mesele de la cantină. Vechea mea gașcă stătea la cea mai vizibilă masă, cea de lângă zidul care despărțea terasa superioară de cea inferioară. Mi i-am imaginat îmbrăcați în noile lor echipamente, în prima zi din clasa a douăsprezecea, povestind despre taberele sportive de peste vară și despre vacanțele la plajă și râzând de bobocii de-a noua care arătau ca niște copii. Și apoi mi-am imaginat cum ar fi să mă așez la masa aceea. Mi-am imaginat cum nimeni n-ar spune nimic, dar ar gândi același lucru: nu mai ești de-al nostru. Nu mai eram președintele consiliului sau căpitanul echipei de tenis. Nu mai ieșeam cu Charlotte și nu mai conduceam un Beemer nou-nouț. Nu mai eram rege, așa că cel mai potrivit lucru era să-mi accept exilul. Din acest motiv, în loc să-mi joc la ruletă ultimele fărâme de demnitate, am sfârșit prin a evita cu totul terasa și a mă așeza pe scările umbrite din apropierea parcării profesorilor, cu căștile pe urechi, întrebându-mă de ce nu-mi închipuisem de la început că va fi așa de rău în prima zi.

Exista un singur curs de spaniolă avansat, ceea ce însemna încă un an cu doamna Martin. Ea ne îndemnase să-i spunem Señora Martinez, dar asta era complet ridicol având în vedere că soțul ei

era pastorul bisericii luterane din localitate. Era una dintre femeile acelea mămoase care coc fursecuri și își pun pe pulovere broșe festive și ne tratează pe toți ca pe niște elevi de clasa a doua.

Eu am ajuns primul și doamna Martin mi-a zâmbit și mi-a șoptit că toată congregația ei se rugase pentru mine după accident. Mă puteam gândi la atât de multe lucruri semnificative pentru care s-ar fi putut ruga, însă n-am avut inima să i-o spun.

— *Gracias, Señora Matinez*, am murmurat eu, așezându-mă în banca mea dintotdeauna.

— Sal'tare, Faulkner.

Evan a dat din cap în semn de salut și trei tipi din echipa de tenis s-au așezat în băncile din jurul meu, de parcă nu se schimbase absolut nimic.

Aveau pungi de hârtie inscripționate Burger King și purtau rucsaci de tenis asortați, genul de rucsaci profesioniști pe care îi cerusem de ani de zile antrenorului să ni-i aprobe. Am fost așa distras de rucsacii lor că nu am remarcat două lucruri: că toți ieșiseră din campus la prânz și că echipamentul lui Evan mai avea încă un rând de broderii.

— Nu mă felicitați că am fost numit căpitan?

Evan a băgat mâna în pungă și a despachetat un dublu burger uriaș. Clasa s-a umplut de miros de ceapă caldă și chiftea lipicioasă de carne.

— Felicitări, i-am spus, deloc surprins.

La urma urmei, Evan era cel mai probabil candidat.

— Păi, cineva trebuia să-ți înlocuiască fundul ăla schilod.

Vocea de bariton a lui Evan a făcut insulta să pară surprinzător de prietenoasă.

Jimmy, care stătea în spatele meu, a întins spre mine o găleată mare de cartofi prăjiți.

— Vrei și tu?

— Ești sigur că n-o poți termina singur? am mers eu la cacealma.

— Mno, am luat pentru toată lumea în caz că Señora Martin se enervează.

Nu m-am putut abține, am râs.

— Frate, a spus Evan, bătându-mă pe umăr. Vii la Chipotle mâine? E tacomarțea, trebuie să ne luăm niște tac și niște guac!

— Nimeni nu le spune așa.

Am clătinat din cap, zâmbind larg.

Era straniu, gașca mea se purta ca întotdeauna și pentru un moment m-am întrebat dacă era chiar așa de ușor. Dacă mă puteam duce să mănânc mâncare mexicană cu o echipă din care nu mai făceam parte. Dacă voiam măcar să petrec timpul ei, acum că trecusem de la postura de lider la cea de povară.

Și apoi a intrat Charlotte, învăluită într-un nor de parfum fructat familiar, și a înșfăcat o mână de cartofi prăjiți din găleata lui Jimmy. S-a cocoțat pe banca de lângă Evan, cu fusta ei de majoretă săltată pe coapsele bronzate.

— Cartofii *mei* unde sunt? a întrebat pe un ton poruncitor, împungându-l pe Evan cu pantoful.

— Păi, Jimmy a luat pentru toată lumea.

Lui Evan i-a picat fața când și-a dat seama că o scrântise.

— Dar nu l-am rugat pe *Jimmy* să-mi ia cartofi, te-am rugat *pe tine*, a spus ea, bosumflându-se.

— Scuze, iubito. O să mă răscumpăr.

Evan s-a aplecat peste spațiul dintre bănci ca s-o sărute și dacă nu-mi dădusem seama dinainte, atunci am fost sigur: erau împreună.

— Nu acum, am mâinile unsuroase, a spus Charlotte, ferindu-se. Măcar ai luat șervețele?

— Ups. Am uitat.

Bănuiesc că ar fi trebuit să mă afecteze că erau împreună, fosta mea iubită și cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Că ar fi trebuit să mă întreb nu doar cum au ajuns împreună ci și când se

întâmplase, dar mă simţeam bizar de detaşat, de parcă era prea mare efortul să-mi pese. Am oftat şi am scos un pachet de şervеţele din rucsac şi i l-am dat lui Charlotte.

— Mersi.

Nici măcar nu suporta să se uite la mine şi n-am putut să-mi dau seama dacă se simţea vinovată sau doar îi era milă de mine.

Apoi a venit Jill Nakamura, cu ochelarii de soare pe nas. A îmbrăţişat-o pe Charlotte înainte să se aşeze de parcă nu tocmai se văzuseră la prânz.

— Îh, n-avem decât două cursuri împreună anul acesta, s-a plâns Charlotte.

Mi-am dat voie să zâmbesc cu superioritate când am auzit-o pe Jill inventând nişte scuze despre cum sindicatul elevilor îi încurcase orarul. Adevărul era că Jill şi cu mine fuseserăm la aceleaşi cursuri pentru elevii de elită încă din clasa a zecea, dar aveam o înţelegere nerostită de a trece sub tăcere asemenea lucruri.

M-am uitat la Charlotte care îşi punea în poşetă pachetul de şervеţele — pachetul meu de şervеţele, de fapt.

— Vai de *mine*, a spus Charlotte, trăgând ostentativ fermoarul la poşetă. Ia priviţi! Parcă a jefuit cutia cu lucruri pierdute şi găsite.

— Cutia cu lucruri pierdute de *băieţi*.

Jill şi-a înăbuşit un chicotit.

Fata cea nouă stătea în prag, uitându-se la rândurile de bănci ocupate aproape în întregime. Îmi dădeam seama că încearcă să facă faţă curajoasă atenţiei nedorite. Din fericire, doamna Martin a păşit în faţa clasei, a bătut din palme de câteva ori ca să se facă linişte de parcă eram în clasa a treia şi a spus:

— *Hola*, clasă!

Faţă de spaniolă am avut mereu păreri împărţite. De obicei, puteam pierde vreo cinci minute analizând broşa zilei de pe puloverul doamnei Martin şi uneori stăteam degeaba şi ne uitam la filme Disney dublate în spaniolă. Dar când doamna Martin ne-a spus

că vom intervieva un coleg și îl vom prezenta clasei *en español*, mi-am dat seama că spaniola avea capacitatea de a fi și mai cumplită decât festivitatea de dimineaţă.

M-am uitat cum toţi cei din jurul meu, care fuseseră atât de prietenoși cu doar câteva minute în urmă, se împărţeau în perechi. În trecut avusesem mereu pe cineva cu care să fac echipă. Dar era limpede că lucrurile se schimbaseră. Și apoi am văzut-o pe fata cea nouă uitându-se fix la o pagină goală din caietul de notiţe.

M-am așezat în banca de lângă ea și am zâmbit în felul pe care fetele îl găsesc, de obicei, irezistibil.

— Deci, cum te cheamă? am întrebat-o.

— Nu trebuie să vorbim în spaniolă? a contracarat ea, neimpresionată.

— Doamnei Martin nu-i pasă, atât timp cât ne facem prezentările în spaniolă.

— Ce palpitant.

A clătinat din cap și și-a deschis caietul la altă pagină goală.

— Ei bine, *me llamo* Cassidy. *Como te llamas*?

— *Me llamo* Ezra, i-am spus și i-am notat numele.

Cassidy. Îmi plăcea cum sună.

Am tăcut un moment ascultând unul dintre grupurile din jurul nostru care se chinuia într-o spaniolă stricată. Toţi ceilalţi foloseau engleza pentru că, așa cum am spus, doamnei Martin nu prea îi păsa.

— Ei bine, m-a întrerupt Cassidy.

— A, scuze. Ăă, *de donde has venido*?

Cassidy a ridicat din sprânceană.

— *Vengo de la Barrows School de San Francisco. Y tu*?

Nu mai auzisem de școala Barrows, dar mi-am imaginat că e un soi de școală pentru elite, care pregătește elevii pentru universităţi celebre, iar asta făcea prezenţa ei la liceul Eastwood și mai ciudată. I-am spus că eu sunt din localitate.

— Deci, ăă, *es una escuela donde duerme uno con el otro*? am întrebat.

Spaniola mea era cam ruginită și nici nu fusese vreodată prea grozavă.

Cassidy a izbucnit în râs, în felul acela dezinhibat în care râzi câteodată la petreceri sau la prânz, dar niciodată într-o clasă în care e liniște. Charlotte și cu Jill s-au întors ca să se holbeze la noi.

— Scuze.

Cassidy a zâmbit dispreţuitor.

— Dar, pe bune, chiar vrei să știi dacă elevii se culcă unii cu alţii?

Am tresărit.

— De fapt încercam să te întreb dacă e o școală cu internat.

— *Si, es un internado*. Un internat, a răspuns ea. Poate că ar trebui să vorbim în engleză.

Așa că am vorbit în engleză. Am aflat că Cassidy tocmai încheiase un program de vară la Oxford, studiind Shakespeare; că într-un weekend aproape se rătăcise în Transilvania; că învăţa singură să cânte la chitară pe tavanul dormitorului de la internat pentru că acustica arhitecturii gotice era foarte bună. Eu nu ieșisem niciodată din ţară — asta dacă nu pui la socoteală vacanţa de primăvară când condusesem până la Tijuana cu Jimmy, Evan, Charlotte și Jill. Cu siguranţă nu fusesem niciodată la Globe Theatre, nu îmi fusese furat portofelul de către ţigani la Castelul lui Dracula, și nici nu mă cățărasem pe fereastra de la dormitor cu o chitară în spate. Tot ce făcusem eu vreodată, tot ce mă definea pe mine, era acum de domeniul trecutului. Dar Cassidy a așteptat răbdătoare, cu stiloul în aer deasupra rândurilor decolorate din caietul ei de notiţe.

Am oftat și i-am dat răspunsurile standard: că aveam șaptesprezece ani, că sportul meu preferat era tenisul și că materia mea preferată era istoria.

— Ei bine, a spus Cassidy când am terminat, asta e cu siguranţă plictisitor.

— Știu, am murmurat. Scuze.

— Nu te înţeleg, a spus ea, încruntându-se. Practic toată lumea se dă peste cap să te evite, dar nu se pot abţine să nu se holbeze la tine. Şi apoi te aşezi cu gaşca aia în colţul ăla de parcă eşti un afurisit de rege al balului sau cum s-o mai chema şi tot ce poţi spune despre tine e *me gusta el tennis*, care, nu te supăra, dar e limpede că nu-l poţi juca.

Am ridicat din umeri, încercând să n-o las să vadă cât de tare mă deranja faptul că remarcase toate aceste lucruri.

— Poate că *am fost* rege al balului, am spus eu în cele din urmă.

Asta a călcat-o pe nervi. Am încercat să nu râd de cât de ridicol părea totul acum, cu sceptrul şi coroana aia tâmpită din plastic care adunau praf pe etajera mea când eu nici măcar nu fusesem la banchet.

Am stat acolo ignorându-ne intenţionat unul pe celălalt până când ne-a venit rândul să ne prezentăm.

— *Yo presento Cassidy*, am spus şi Charlotte a chicotit sonor.

Doamna Martin s-a încruntat.

— Lesbi Cassidy, a şoptit Charlotte şi Jill a început să râdă pe înfundate.

Ştiam cum putea fi Charlotte şi ultimul lucru de care avea nevoie Cassidy era să devină obiectul torturii ei. Aşa că am inventat o poveste plictisitoare despre cum materia ei preferată era engleza şi îi plăcea baletul şi avea un frate mai mic care juca fotbal. I-am făcut o favoare, creionând-o ca pe cineva uşor de uitat în loc să-i dau lui Charlotte şi mai multă muniţie. Dar era limpede că ea nu vedea lucrurile în acelaşi fel pentru că după ce am terminat, ea a zâmbit cu maliţiozitate, şi-a suflecat mânecile puloverului şi a rostit, cu calm, în faţa clasei:

— Acesta este Ezra. E regele balului şi e cel mai bun jucător de tenis din toată şcoala.

5

CÂND AM AJUNS acasă, m-am schimbat într-o pereche de pantaloni scurți sport și m-am întins pe un șezlong de piscină din curtea din spate. Salteaua era prăfuită și, în timp ce ascultam apa care curgea peste pietrele care formau cascada noastră falsă, am încercat să-mi aduc aminte când folosise cineva piscina ultima dată. Simțeam soarele fierbinte pe piept și era așa de strălucitor că abia puteam citi instrucțiunile din manualul cu exerciții de limbă spaniolă.

— Ezra, ce faci? a țipat mama, speriindu-mă.

M-am rostogolit pe burtă și am mijit ochii înspre casă, unde mama stătea în spatele ușii de plasă cu o salteluță de yoga în mână.

— Intru, intru, bine? am strigat drept răspuns.

— Ce-a fost în mintea ta? m-a întrebat mama cu blândețe când am intrat în bucătărie.

Încă mai era îmbrăcată cu echipamentul de yoga care o făcea să pară mai tânără de cei patruzeci și șapte de ani pe care îi avea.

Am ridicat din umeri.

— M-am gândit să mă bronzez. Sunt prea palid.

— Of, scumpule.

A scos o cutie de limonadă din frigider și a turnat câte un pahar pentru fiecare.

— Știi că trebuie să te ferești de razele directe ale soarelui.

Am mârâit și am luat o înghițitură din limonada care avea un gust îngrozitor. Tot ce cumpăra mama era sănătos, ceea ce însemna că toate duceau lipsă de unul dintre ingredientele cheie, cum ar fi gluten, zahăr sau gust.

Dar avea dreptate cu privire la expunerea la soare. Încă mai luam analgezice după ultima operație la genunchi și unul dintre încântătoarele efecte secundare era sensibilitatea crescută la lumina soarelui. După douăzeci de minute de stat în curtea din spate, eram puțin amețit, dar nu aveam de gând să recunosc.

— Cum a fost la școală?

Umilitor într-un mod discret, m-am gândit.

— Bine, am spus.

— S-a întâmplat ceva interesant? a insistat ea.

M-am gândit la cum fusesem dat afară de la festivitate din cauza unui ipotetic plasture cu nicotină (întâmplător, nici măcar n-am încercat vreodată să fumez) și la cursurile oribile de istorie europeană avansată ale domnului antrenor A. M-am gândit la fata cea nouă, la o lume distanță de câmpurile pe care se uscau căpșunii și de lacul artificial din Eastwood, cocoțată pe un acoperiș gotic în hainele ei vechi și ciudate, mângâind corzile unei chitări în timp ce privește în zare către clopotnițe și străzi pietruite.

— Nu chiar, am spus eu, și apoi m-am prefăcut că sunt obosit și am plecat în camera mea.

Casa noastră e o monstruozitate. Are șase dormitoare și „o cameră extra", toate zugrăvite în aceeași nuanță liniștitoare a cojii unui ou de țară. Arată ca una dintre machetele acelea în mărime naturală prin care te plimbi, plină de piese generice de mobilier, genul de casă în care nu-ți poți imagina că chiar locuiește cineva. Ne-am mutat acolo când aveam eu opt ani, era „o treaptă mai sus" față de complexul mai vechi de pe partea cealaltă a buclei. Un an mai târziu l-am moștenit pe Cooper, pudelul grăsan al mătușii

mele țicnite, când ea s-a recăsătorit și s-a mutat într-un apartament de lux unde nu se permiteau animalele mari.

Cooper era un pudel obișnuit, de tipul celor care seamănă cu niște girafe negre și pufoase. Când eram copil obișnuiam să-l scot la plimbare, eu călare pe trotineta mea, iar el alergând în fața mea și trăgându-mă încoace și încolo. Când aveam coșmaruri îl strecuram la mine în pat, chiar dacă locul lui era în spălătoria de la parter. Avea vreo opt ani când l-am luat și se vedea că se consideră foarte prețios, un adevărat stăpân al conacului. Bine, recunosc: iubeam câinele acela nebun și felul în care blana lui mirosea a popcorn și cum ochii lui îți dădeau impresia că pricepea tot ce îi spuneai.

Cooper mă aștepta în camera mea, ghemuit la capătul patului, cu nasul pe exemplarul din *Marele Gatsby* pe care îl răsfoisem seara trecută.

Ochii lui păreau să întrebe: *Ieșim la o plimbare, bătrâne?*

M-am așezat lângă el și l-am mângâiat pe cap.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Și jur că a dat din cap cu înțelepciune înainte să se așeze cu totul peste ediția veche a mamei din Gatsby. Mi-a frânt inima, Cooper. Voiam să-i iau lesa și să-l scot la alergarea obișnuită din jurul cartierului, culminând cu o coborâre în goană pe panta abruptă de la capătul bulevardului Crescent Vista. Și m-a lovit din plin gândul că trecuse atât de mult timp de când nu mai făcusem asta și că probabil nu voi mai putea niciodată să-l scot la alergat.

Am dat drumul la aceleași melodii de Bob Dylan pe care jelisem toată vara și m-am întins peste cuvertură. Nu plângeam cu adevărat, dar mă durea ca naiba când înghițeam. Am stat așa o vreme, ascultând muzica aceea veche și fantastic de deprimantă, cu jaluzelele trase, și am încercat să mă conving că tot ce îmi doream era să primesc înapoi viața mea cea veche. Dar mă simțisem complet gol pe dinăuntru în după-amiaza aceea, la ora de spaniolă, cu gașca mea de odinioară care nu vorbea despre nimic altceva în

afară de mâncarea de prânz. O parte din mine parcă se bucura că acei prieteni dispăruseră, lăsând în urmă un loc gol enorm, pe marginea căruia mă balansam, încercând să nu cad în golul din interiorul meu pentru că mi-era teamă să aflu cât de adânc era.

Reușisem să mă adun cât de cât atunci când m-a chemat mama la cină prin interfon la șase treizeci fix. Gătise somon cu quinoa și kale și nu vreau să par nerecunoscător sau ceva de genul, dar tata și cu mine am fi preferat o pizza. Dar n-am spus nimic. Mamei nu-i poţi spune vreodată ceva.

Eu semăn mult cu tata. Avem aceiași zulufi negri, deși ai lui sunt mai grizonanţi pe la tâmple. Aceiași ochi albaștri și aceeași bărbie despicată. Dar el are un metru optzeci și doi, așa că mă depășește cu cinci centimetri. E unul dintre avocaţii ăia corporatiști prietenoși care donează o căruţă de bani frăţiei din facultate. Râde tare, miroase mereu a apă de gură Listerine, a jucat tenis cândva, acum joacă golf. Cunoașteţi genul.

Se tot uita peste umăr la cină, fie așteptând, fie sperând să sune telefonul. Tata lucrează și de acasă, așa că poate să muncească și înainte și după ce vine de la biroul lui oficial. El pretinde că face asta din cauză că New York e cu trei ore înaintea noastră și uneori trebuie să intre în vreo ședinţă telefonică la șase dimineaţa, dar în realitate o face pentru că vrea să vedem cât de important e el și cum nu poate sta niciodată departe de dosarele și de faxul lui.

Părinţii mei au discutat în liniște despre ce să facă cu ramurile de la copacul vecinului, care atârnau peste gard în curtea noastră din spate, și apoi a sunat telefonul din biroul tatălui meu. Robotul telefonic a preluat apelul și s-au auzit notele familiare. Tata a ţâșnit spre telefon.

— Nu mai suna, ticălos mic ce ești, a urlat el.

Mama a strâns din buze, apoi a mai luat o gură de quinoa, dar eu aproape că m-am înecat de râs. Când tata și-a instalat linia

telefonică pentru biroul de acasă, probabil că i-a enervat pe cei de la compania de telefoane, pentru că i-au dat un număr foarte special. Ţineţi minte când v-aţi dat prima oară seama că puteţi să cântaţi *Mary Had a Little Lamb*[1] dacă apăsaţi o anumită combinaţie de taste la telefon? Combinaţia aia e tocmai numărul de telefon de la linia de birou a tatei.

De obicei la celălalt capăt al firului e un puști care tastează aiurea pe telefon, fără să-și dea seama că apelează pe cineva. Pe tata îl scoate din minţi, dar crede că e prea mare deranjul ca să-și mai schimbe numărul. Uneori, când sună noaptea târziu, răspund și încerc să fac conversaţie cu cine e la capătul firului. De multe ori nici nu vorbesc engleza, dar anul trecut în decembrie, un puști simpatic a decis că eu sunt Moș Crăciun și m-a pus să promit că îi aduc un aparat dentar de Crăciun, lucru care m-a făcut să mor de râs.

Când tata s-a așezat înapoi la masă, și-a luat furculiţa în mână de parcă nu se petrecuse nimic și nu-l auzisem înjurând la telefon.

— Deci, Ezra, a spus el, zâmbindu-mi cu același zâmbet siropos pe care probabil îl folosea la toate recepţiile absolvenţilor donatori de la UCLA, cum merge noua mașină?

— Mda, e grozavă, am spus, deși era doar un sedan obișnuit, genul pe care ţi-l iei ca să te ţină cinci ani.

Nu că mă așteptasem ca asigurarea sau tata să-mi înlocuiască mașina mea sport. Dar, totuși, ar fi fost *frumos*.

— Păi, ţine minte, puștiule, îmi zice pe un ton de gangster: dacă zgârii mașina aia, te omooor.

Tata a început să râdă de parcă spusese ceva foarte isteţ și eu i-am zâmbit vag ca răspuns, prinzând gluma cu greu.

[1] Cântec din folclorul copiilor.

6

Dacă într-adevăr toate lucrurile se îmbunătăţesc pe parcurs, așa cum afirmă toată lumea, atunci fericirea ar trebui să poată fi reprezentantă printr-un grafic. Desenezi o axă X și una Y, unde o curbă ascendentă reprezintă o atitudine pozitivă, faci niște puncte și gata. Dar asta e o porcărie pentru că „îmbunătăţitul" nu e măsurabil. În orice caz, la asta mă gândeam a doua zi dimineaţă la ora de algebră în timp ce domnul Choi discuta despre derivate. Mă rog, la asta și la cât de tare urăsc matematica.

În pauză m-am așezat la coadă la toneta de cafea, unde am avut ghinionul să nimeresc în spatele a două boboace care nu se mai opreau din chicotit. Se tot înghionteau una pe alta cu umărul și se uitau înapoi la mine, de parcă se provocau una pe alta să spună ceva. Nu știam ce să mai cred.

Au rămas prin preajmă cât am dat eu comandă de cafea și apoi, când am luat un pliculeţ de zahăr de pe tejghea, fata mai înaltă a aruncat înspre mine un beţișor pentru cafea.

— Mersi, am spus, întrebându-mă care era faza.

Mai trecusem prin chestii de genul ăsta în clasa a unsprezecea, cu boboace care se amorezau brusc de mine, dar eram sigur că

statutul meu de elev de-a douăsprezecea inaccesibil fusese retras în mod irevocabil.

— Salut, Ezra, a spus fata, chicotind. Mă mai ţii minte? Sora lui Toby?

— Mda, desigur, am spus eu, deși mă îndoiam că aș fi recunoscut-o pe coridor.

Arăta la fel ca celelalte boboace, era slăbănoagă și brunetă, cu hanorac roz și aparat dentar asortat. Și apoi mi-am dat seama că îi uitasem complet numele.

Am tras de timp, amestecând zahărul în cafea și apoi am simţit cum mă bate cineva pe umăr.

— Bună dimineaţa, a spus Cassidy pe un ton vesel. Ce fel de liceu e ăsta dacă aveţi propriul automat de cafea?

— E tonetă de băuturi, am specificat eu. Am avut o răscoală a cafelei anul trecut. Înainte de asta, aveam doar ciocolată caldă.

Am dat s-o prezint pe Cassidy surorii lui Toby, mai mult din politeţe, și am ezitat, dorindu-mi să-mi pot aminti numele fetei.

— Emily, a intervenit sora lui Toby.

— Așa e, da, Emily, am spus eu încet, fixându-mi numele în memorie.

S-a auzit soneria și boboacele arătau panicate, de parcă s-ar fi prăbușit lumea dacă ele nu plecau spre oră chiar în clipa aceea. Ah, ce înseamnă să fii în clasa a noua.

— N-ar trebui să plecaţi la oră? le-am întrebat eu, tachinându-le puţin. Doar nu vreţi să întârziaţi.

S-au răsucit pe călcâie de parcă le dădusem un ordin. Le auzeam chicotind în timp ce se îndepărtau, umăr la umăr.

— Doar nu vrei să întârziem, m-a imitat Cassidy cu un zâmbet ironic pe buze.

Renunţase la cămaşa bărbătească mare în favoarea unei rochii în carouri de proveniență antică, probabil. Dar era strâmtă peste tot unde trebuia și Cassidy nu arăta deloc a Lesbi Cassidy în ea.

Am aruncat pliculeţul gol de zahăr și m-am îndreptat spre sala unde se ţinea ora de discurs și dezbateri.

— Se numește *tartle*[1], a spus Cassidy, venind după mine. În caz că te întrebai.

— Ce se numește *tartle*?

— Pauza aceea din conversaţie când ești pe punctul de a prezenta pe cineva, dar i-ai uitat numele. Există un cuvânt pentru asta. În Scoţia se numește *tartle*.

— Fascinant, am spus eu pe un ton acru.

În realitate, chiar era interesant, dar eu încă mai eram supărat pe ea cu privire la ce se petrecuse la ora de spaniolă.

— Stai, a insistat Cassidy. În legătură cu ce am spus ieri? Nu știam. Doamne, cred că mă urăști. Haide, îţi dau voie să ochești cu o arbaletă invizibilă înspre inima mea.

S-a oprit din mers și a stat acolo un moment, cu ochii închiși, de parcă se aștepta să intru în joc. Cum n-am făcut-o, s-a încruntat și m-a ajuns din urmă din nou.

— Nu e ca și cum am întrebat oamenii sau ceva de genul, a continuat ea. Toată școala vorbește despre tine. Și apropo, o să întârziem dacă nu ne grăbim.

— Tu ești aia care merge cu mine, i-am spus eu.

Și-a mușcat buza și mi-am dat seama că ghicise destul de bine de ce nu voisem s-o însoţesc la ora de engleză în ziua precedentă. Între noi a trecut un moment de înţelegere stranie, tăcută.

— Ce ai a patra oră? am întrebat eu ca să sparg tăcerea.

[1] Cuvânt intraductibil de origine scoţiană care desemnează pauza din conversaţie când nu-ţi amintești numele persoanei cu care discuţi.

— Discurs și dezbateri. S-a strâmbat de parcă și ea se procopsise cu materia aceea la fel ca și mine.

— Și eu la fel. Ascultă, mai bine ia-o înainte.

— Și să te las să aţinteşti o arbaletă invizibilă spre spatele meu? a spus ea în glumă. Nu fi ridicol.

Așa că am întârziat împreună.

— Faulkner! a strigat Toby.

Stătea cu fundul pe catedră și purta la gât un alt papion excentric. Nu începuse ora și aproape nimeni nu era așezat în bănci. Prin gemuleţul de la ușă o puteam vedea pe domnișoara Weng în Anexă, discutând cu profesorul de jurnalism.

Toby s-a dat jos de pe catedră și aproape s-a înecat când a văzut-o pe Cassidy.

— Ce faci aici? s-a bâlbâit el.

— Voi doi vă cunoaşteţi? m-am încruntat eu, uitându-mă când la unul, când la altul.

Cassidy a părut îngrozită. Nu mi-am dat seama la ce se gândea Toby.

— Cassidy e... mă rog, Toby a părut să se răzgândească în mijlocul explicaţiei. E o *fencer*.

Din nu știu ce motiv, cuvântul acesta a părut s-o facă pe Cassidy să se simtă stânjenită.

— Adică face scrimă?[1] am întrebat eu.

— Vrea să spună *picket fencer*, a clarificat Cassidy, strâmbându-se de parcă subiectul era dureros. E doar un termen de la dezbateri. Nu e important.

[1] În limba engleză, *fencer* înseamnă persoană care practică scrima. *Picket fencer* este un termen din dezbateri care desemnează persoana care câștigă locul întâi la toate rundele intermediare. *Picket fence* înseamnă gărduleţ din șipci, de aici și explicaţia pe care o va da personajul mai departe.

— Pe naiba nu e! a replicat Toby. Nu-mi vine să cred că te-ai transferat la Eastwood. Te-ai transferat aici, da? Pentru că, pe bune, asta e monumental! O să moară toți când o să audă.

Cassidy a ridicat din umeri, fiind limpede că nu vrea să vorbească despre asta. Ne-am așezat în aceeași bancă în spate și după câteva minute, a intrat domnișoara Weng și a împărțit niște foi cu descrierea cursului. Era tânără, abia ieșise din facultate și era genul de profesor care pierde în mod constant controlul asupra clasei și se panichează în tăcere până vine profesorul de alături și țipă la toți.

A povestit despre diferitele tipuri de dezbateri și apoi l-a pus pe Toby să se ridice și să ne convingă să intrăm în echipa de dezbateri.

Toby a mers încet către catedră, și-a încheiat nasturii de la sacou și a zâmbit larg.

— Doamnelor și domnilor, a început el, presupun că împărtășim cu toții același interes în băutură, năzbâtii și petreceri în pijamale cu cei de sex opus.

Domnișoara Weng s-a albit toată la față.

— Mă refer, desigur, la admiterea la facultate, unde există opțiunea de a te angaja în asemenea activități ilicite după ce ai obținut cele mai mari note în sesiune, desigur, a adăugat repede Toby. Și participarea la echipa de dezbateri dă foarte bine la dosarul pentru înscrierea la facultate.

Toby a continuat să povestească despre echipa de dezbateri, despre timpul alocat acestei activități și despre istoricul școlii („Suntem chiar mai jalnici decât echipa de golf!"). Era priceput la vorbitul în public și pentru un moment m-am întrebat de ce n-a candidat niciodată la consiliul elevilor. Apoi mi-am amintit de capul retezat.

După aceea, Toby a trimis prin clasă un formular de înscriere pentru primul turneu de dezbateri al anului, formular pe care nu l-a semnat nimeni. Când foaia a ajuns la Cassidy, aceasta a început să râdă pe mutește. A împins foaia de hârtie spre mine.

În capul listei, cu un marker de un roz fosforescent enervant, scria frumuseţea asta:

EZRA FAULKNER BULANGIUL!
(îmi eşti dator pentru pişatul în Gatorade)

Nu m-am putut abţine — am izbucnit în râs.

S-a lăsat o liniște mormântală în clasă și Toby a rânjit la mine de parcă tocmai câștigase campionatul mondial de ping-pong. Domnișoara Weng s-a încruntat la mine. Am transformat repede râsul într-un acces fals de tuse și Cassidy s-a aplecat și m-a bătut pe spate, aparent îngrijorată. Spre rușinea mea, asta m-a făcut să încep să tușesc de-a binelea.

Până când am reușit să mă controlez, totul devenise deja un eveniment.

— Scuze, a șoptit Cassidy.

Am ridicat din umeri de parcă nu conta, dar atunci când nu se uita, i-am mâzgălit numele pe formularul de înscriere, drept răzbunare, și l-am dat mai departe. Pentru restul orei, ne-am împărţit în perechi și am lucrat pentru a structura o dezbatere parlamentară. Cassidy și cu mine am lucrat împreună.

— Ce e un *picket fencer*? am insistat eu, când ea n-a dat semn că ar vrea să începem tema.

— E, păi, e atunci când ieși pe primul loc la fiecare rundă dintr-un turneu. A oftat, jucându-se cu stiloul care încă mai avea capacul pus. Șirul tău de locuri întâi, ca șipcile dintr-un gărduleţ.

Mă gândeam la asta, nu doar la ideea de victorie, ci la ideea de a câștiga fără nicio singură înfrângere când Toby a venit înspre noi și și-a tras un scaun.

— Da, bună, a spus el. În caz că te întrebai, nu trebuie să predai tema.

— Ești sigur? am întrebat eu.

Jur pe mormântul dragei mele hamsteriţe Petunia, a spus el, ceea ce nu mă convingea prea tare pentru că, din câte știam eu, Toby nu avusese niciodată un hamster. Domnișoara Weng m-a rugat în pauză să mă gândesc la un subiect oarecare ca exerciţiu. În realitate nu sunt în clasa ei. Sunt asistentul ei.

— Deci ești copilotul[1] ei? a întrebat Cassidy.

Am râs toţi trei și am realizat că Toby și Cassidy se cunoșteau. Eu eram străinul dintre noi, nu fata cea nouă.

Când s-a sunat de ieșire, domnișoara Weng ne-a spus să păstrăm dezbaterile și Toby mi-a spus pe mutește:

— Ţi-am spus eu.

Elevii au început să iasă și eu m-am uitat la Cassidy care își închidea cataramele de la rucsac. Își împletise o parte din păr în nișteodiţe prinse sus cu agrafe și cu pomeţii ei ascuţiţi și pielea ei palidă, arăta de parcă ieșise dintr-o altă epocă, una în care oamenii cumpărau obligaţiuni de război și se mutau la ţară pentru a evita raidurile aeriene. Nu mai văzusem niciodată pe cineva ca ea și nu mă puteam abţine să nu mă holbez.

— Haide, a spus Toby, iar Cassidy a ridicat capul și aproape m-a prins holbându-mă. Hai cu mine la prânz. Vii și tu, Faulkner. Mi-ar prinde bine un tovarăș nou.

— De fapt mă duc la Chipotle, i-am spus. Cu Evan și Jimmy și restul.

Dar a sunat ridicol și imediat ce am spus cuvintele, mi-am dat seama că de fapt nu aveam de gând să mă duc.

— Da, sigur că da. Toby a râs. Nu accept un refuz. Acum hai să mergem, căci haremul meu nu mănâncă până când nu îi onorez eu cu măreţia mea.

---

[1] În original „weng-man", joc de cuvinte care se referă la *wingman*, termen argotic preluat din pilotaj (copilot) pentru persoana care însoţește un bărbat ieșit la agăţat în oraș.

7

În momentul în care am intrat pe terasă, mi-am dat seama că făcusem o mare eroare de calcul: Jimmy și cu Evan nu se mai duseseră la Chipotle. Toţi vechii mei prieteni rămăseseră în campus. Îi vedeam acolo, la masa lor preferată de lângă zidul care separa terasa superioară de cea inferioară. Tipii din echipele de polo pe apă și de tenis erau înghesuiţi în jurul mesei prea mici, balansându-și iubitele pe genunchi. Echipa de majorete a lui Charlotte stătea pe zid, sorbind Coca-Cola dietetică și bălăngănindu-și picioarele dezgolite. Nu era gașca de anul trecut în totalitate, dar nu asta conta. Era masa aceea, cea de la care se auzeau râsete pe toată terasa și toţi cei care le auzeau își doreau să fi făcut ei gluma aia.

— Hei, căpitane! a strigat Luke Sheppard când l-a văzut pe Toby, și i-a făcut cu mâna.

Simţeam că toată lumea se uită în timp ce traversam terasa: Toby cu papionul lui, Cassidy cu părul ei împletit și eu, cu mâneca hanoracului negru trasă în jos peste orteza de la încheietură, încercând să arăt ca și cum am nevoie de baston mai puţin decât aveam nevoie de fapt.

Toby ne-a condus spre una dintre mesele mai bune de pe terasa superioară, o masă cu opt scaune și o umbrelă cenușie, pe jumătate plină cu cei mai excentrici elevi din clasa a douăsprezecea.

— Ți-i prezint pe iluștrii noștri colegi din echipa de dezbateri, a spus el și, pentru un moment, am crezut că glumește.

Acolo era Luke Sheppard, președintele clubului de film, cu ochelarii lui de hipster și zâmbetul plin de superioritate care îl caracteriza. Cu un an în urmă, toată lumea îi urmărise blogul intitulat *Înregistrează-l pe director* și, deși Luke nu pretinsese niciodată că ar fi al lui, toată lumea știa că el e autorul. Lângă Luke stătea Sam Mayfield, care arăta de parcă se rătăcise când se întorcea acasă de la country club. Sam arăta a viitor avocat și, deși era în clasa a unsprezecea, era șeful Republicanilor din Campus de când îl știam. Vizavi de Sam, sorbind dintr-o doză de Red Bull și jucând un joc pe iPad, era Austin Covelli, designerul grafic al școlii. Austin era tipul care crea coperta albumului anual și concepea emblemele de pe hanoracele școlii. În clasa a zecea, își deschisese un magazin online de tricouri.

Până atunci eu mi-i imaginasem pe prietenii lui Toby ca pe niște elevi eminenți vai de capul lor, genul care stau laolaltă din necesitate socială și care trec prin liceu aproape neobservați. Dar tipii ăștia nu erau deloc așa.

— Ia uitați pe cine am găsit, a spus Toby pe un ton vesel.

Lui Luke i-a picat fața. Sam a scos un hohot de râs neîncrezător.

— Măi, măi, dacă nu e Cassidy Thorpe, a spus Austin, dându-și părul din ochi cu o mișcare a capului fără să ridice ochii din joc. Ce naiba faci aici?

Cassidy a zâmbit cu toată gura.

— Aștept să termin liceul și să merg mai departe în viață la fel ca voi toți. Acum, de ce nu mi-ați spus niciodată că școala voastră are un automat de cafea?

Cassidy s-a așezat pe bancă lângă Toby, a scos un pachet de biscuți cu unt de arahide și a bătut cu palma locul de lângă ea ca să mă așez. Slavă Domnului, era capătul băncii și m-am întrebat dacă îmi lăsase intenționat locul acela, ca să nu trebuiască să rog pe cineva să se dea mai încolo.

— A, da, a spus Toby un pic cam teatral, prefăcându-se că tocmai și-a amintit. Îl știți cu toții pe Faulkner.

— Salut, am spus eu cu sfială, ocupând locul care mi se oferise.

Bănuiesc că toți crezuseră că eram doar în trecere, ghidând cleva nouă, dar când m-am așezat, Luke i-a aruncat o privire semnificativă lui Toby, de parcă era nevoie de aprobarea *lui* ca eu să mă așez la masa lor.

Mi-am pus ochelarii de soare și i-am privit pe ceilalți răscolindu-și mâncarea (prânzul începe la 11.30 ceea ce e ridicol, având în vedere că unele fast-food-uri din apropiere încă mai servesc sandvișuri pentru micul dejun la ora aia). Nu aveam nimic la pachet și am privit către coada la mâncare de pe terasa inferioară, un șir lung de elevi mai mici.

— Repede, mâncați astea.

Phoebe Chang, cu cercelul ei din nas strălucind în lumina soarelui, a pus pe masă o caserolă de plastic cu brioșe cu cremă cumpărate de la supermarket. Avea o șuviță roz în păr de care nu-mi aduceam aminte.

— Le-am șutit de la secretariat. E ziua asistentei de la cabinetul medical azi.

A privit peste umăr de parcă se aștepta să fie arestată în orice moment și Toby a luat una dintre brioșele cu vanilie.

— Cincizeci de puncte pentru ironie dacă facem toxiinfecție alimentară, a spus el. Apropo, Phoebe, ea e Cassidy. Și pe Ezra îl știi.

Phoebe, care încă se mai bucura de gloria jafului ei de brioșe, s-a uitat la mine și aproape și-a scăpat pe jos ceaiul cu gheață.

— Sfinte Sisoe. Am întârziat și eu cinci minute și am ratat cea mai monumentală schimbare de mese din analele terasei superioare.

— Creadeam că nu prestezi anale, Phoebs, a spus Luke, făcându-i din ochi.

Phoebe a luat o brioșă, a tuflit glazura cu limba și i-a oferit-o lui Luke, cu un zâmbet maliţios pe faţă.

— Nu știu ce să zic. Tu ce zici de niște *sloppy seconds*[1], Sheppard?

Luke a luat brioșa și a mușcat din ea cu poftă, ca s-o sfideze. M-am întrebat de cât timp ieșeau împreună. Phoebe, care nu era în realitate o hoaţă vestită de brioșe, era, de fapt, editorul ziarului școlii.

— Deci Ezra, a spus Phoebe, așezându-se pe bancă lângă Luke. Cum e viaţa de vampir adolescent?

Toby a pufnit și Cassidy a chicotit cu gura plină de brioșă.

— Ei, haide, a continuat Phoebe. Ţi-o ceri singur. Palid la faţă, haine negre, nu mănânci, și toată atitudinea asta de parcă nu ţi-ar conveni nimic? E amuzant. Ar trebui să te ungi cu sclipici și să te dai la o boboacă naivă.

— Ar trebui, da! a fost de acord Cassidy. Spune-i că ești un monstru periculos. Și menţionează-i că sângele ei miroase bine.

— Dacă nimeresc perioada greșită a lunii s-ar putea să-mi iau vreo două palme, am mormăit eu și toată lumea a râs.

— Ești amuzant.

Phoebe mi-a dat ultima brioșă cu ciocolată.

— Și eu care am crezut mereu că prietenii tăi râd de propriile lor bășini.

— Nouăzeci la sută din populaţia masculină a liceului Eastwood râde de propriile bășini, a spus Toby. Cei de faţă se exclud, bineînţeles.

[1] Termen care desemnează un act sexual efectuat imediat după ce partenera a încheiat un act sexual neprotejat cu alt partener.

— Câte puncte aș pierde dacă m-aș băși chiar acum? a întrebat Luke chicotind.

— Nici să nu te gândești! l-a avertizat Phoebe, îndepărtându-se preventiv de el.

Am dezlipit foița de pe brioșă și m-am uitat înspre vechea mea masă de prânz, unde Charlotte se cățărase în poala lui Evan. Scria un SMS pe telefon, cu părul prins într-o coadă care i se revărsa peste umăr. Palma lui Evan era pe coapsa ei. Deodată a ridicat capul și m-a prins uitându-mă la ea. L-a înghiontit pe Evan care s-a uitat și el și era evident că se întrebau ce fac eu la altă masă. Dar s-a dovedit că nu le păsa, de fapt, pentru că o secundă mai târziu, au început să se sărute.

— Haide, fata cea nouă, a spus Phoebe, ridicându-se în picioare. Să mergem la baie.

După ce Phoebe și Cassidy au plecat, Luke a chicotit și a clătinat din cap.

— Îmi poate explica și mie cineva de ce iubita mea se duce la baie cu Cassidy Thorpe?

— Nu știu nimic despre misterele comportamentului feminin de turmă, a spus Sam. Dar știu că trebuie să extindem lista de invitați pentru vineri.

Luke s-a uitat urât la Șam.

— Scuze, a mormăit Sam, privind cu vinovăție în direcția mea.

— Ce naiba? a spus Austin. Credeam că a dispărut, și acum e la Eastwood? Nu are sens.

— Ce anume nu are sens? am întrebat eu.

— Nimic n-are sens.

Toby a mototolit ambalajul de la brioșă.

— Dar la urma urmei, așa i-a plăcut mereu lui Cassidy. Știi că ți-am spus că era de neînvins la dezbateri? Ăsta e doar jumătate de adevăr. Nu părea niciodată să se străduiască. Apărea la turnee

încălcând flagrant codul de ținută, făcea un picnic în lift și nici măcar nu se obosea să vină la ceremonia de decernare a premiilor. Concura pentru o școală din asta de fițe și asta era și mai ciudat. Dar a renunțat după ce a câștigat calificările regionale anul trecut. A renunțat la locul ei din campionatul regional cu patru zile înainte de turneu și s-a auzit că renunțase complet la școală, că dispăruse complet.

— Ai aflat vreodată de ce? l-am întrebat eu.

— De parcă ai putea să primești vreodată un răspuns cinstit de la Cassidy.

Toby a râs.

— Păzea că vin, a murmurat Austin, făcând semn înspre Phoebe și Cassidy.

Toată lumea s-a întors să se uite la ele cu vinovăție, dar eu priveam ceva complet diferit: spectacolul pe care îl făceau Charlotte și cu Evan sărutându-se într-un mod mult prea ostentativ.

Când fetele ni s-au alăturat, Phoebe s-a uitat la brioșa pe care n-o mai mâncasem și s-a întins peste masă ca să mă bată ușor pe mână.

— Nu-ți face griji, m-a tachinat ea. Dacă ți-e sete, e niște sânge 0 pozitiv gustos în cabinetul medical.

8

Nu știu dacă ați stat vreodată la coadă la farmacie sau în oricare altă parte și persoana din spatele vostru mesteca gumă fix în urechea voastră și era așa de dezgustător că bănuiați că o face intenționat și voi pur și simplu ați stat acolo și ați suportat. Era ceva la Evan și la Charlotte care mă făcea să mă simt fix așa. Era ceva atât de profund de jignitor la ei atunci când se urcau unul pe altul că pur și simplu nu puteam să suport, deși șocul inițial mă păcălise la început să cred că nu-mi pasă.

Așa că mai bine aș recunoaște că, în adâncul sufletului, știam bine ce fac atunci când m-am hotărât să iau prânzul cu Toby în loc să mă așez cu vechea mea gașcă. Pe parcursul săptămânii, m-am dat peste cap să-mi evit vechii prieteni, așa cum făcusem toată vara, iar ei păreau nedumeriți de asta și destul de jigniți. Nu-mi dădeam seama de ce le păsa. Doar nu se gândeau că o să apar la jocul de paintball sau la excursia la rafting sau la orice altă ieșire ridicolă despre care îmi dădeau SMS-uri. Adică, niciunul dintre ei nu se deranjase măcar să mă viziteze la spital.

În orice caz, Evan și cu Charlotte erau împreună acum, de cel puțin câteva luni și era clar ce însemna asta. Ei ar fi trebuit să fie cei care să ocupe locul întâi în topul elevilor de clasa a douăsprezecea

la care merită să caști gura. Dar nu-l ocupau. În schimb, eu eram cel care primea prea multă atenție nedorită. Și când oamenii nu se holbau și nu șușoteau în direcția mea, se holbau și șușoteau în direcția lui Cassidy.

Poveștile pe care echipa de dezbateri doar le sugerase se revărsau acum în moara de bârfe a școlii: Cassidy apăruse la un turneu de dezbateri îmbrăcată ca un băiat, cu tot cu o mustață falsă enormă, și tot câștigase. Cassidy organizase un flash mob la care au apărut mai mult de o sută de străini îmbrăcați în zombi care s-au bătut cu perne într-un cimitir din San Francisco. Puteai cumpăra tricouri cu imprimeuri pop art cu fața lui Cassidy de la un butic spaniol de haine. Cassidy își petrecuse vara pozând pentru coperțile unor cărți pentru tineri.

În orașul nostru minuscul în care nu se petrecea niciodată nimic, Cassidy era o ciudățenie și chiar dacă poveștile despre ea erau, probabil, inventate, părea foarte posibil ca toate acele lucruri să i se fi întâmplat ei și nu altcuiva.

Cu toate acestea, Cassidy n-a dat niciodată de înțeles că ar ști acele zvonuri. Și din câte bănuiam eu, nici nu le știa. Grupul nostru avea destule chestii despre care să vorbească în pauza de prânz fără să recurgă la bârfe meschine, iar eu eram recunoscător că stăteam cu ei, chiar dacă aș fi putut trăi bine mersi și fără să-i văd pe Charlotte și pe Evan unul peste altul într-un preludiu în public.

Joia seara aveam o întrevedere cu domnișoara Welsh, consilierul meu: unul dintre lucrurile acelea care sunt obligatorii pentru un elev de clasa a douăsprezecea. Desigur că am întârziat, din moment ce îmi lăsasem manualul de matematică în sala de așteptare a fizioterapeutului și nu mi-am dat seama decât când eram deja la jumătatea drumului spre școală.

Dar domnișoara Welsh a fost cumsecade chiar dacă întârziasem. Așa că m-am așezat pe cel mai tare scaun din lume care se afla

chiar în biroul ei și am zâmbit și am ascultat discursul despre importanţa de a continua cu activităţile extrașcolare în clasa a doua-sprezecea și de a le cere profesorilor din timp recomandări pentru facultate. Nu am avut inima să-i spun că era imposibil din punct de vedere fizic să îmi menţin activităţile extrașcolare sau că bănuiam că doamna Martin mi-ar putea decora scrisoarea de recomandare cu timbre cu Fiesta Snoopy cu aromă de struguri.

Până când am reușit în cele din urmă să scap de acolo după ce i-am promis că mă voi interesa de niște universităţi „aproape de casă" la care nu eram interesat să mă duc, mă simţeam destul de epuizat de ideea de a-mi pregăti dosarele pentru înscrieri. Nu mă gândisem niciodată cum voi proceda cu asta. Fusese de la sine înţeles că voi fi recrutat să joc undeva, probabil la una dintre universităţile de stat din apropiere. Tata obișnuia să-mi povestească despre frăţia lui din facultate și cum viitorii angajatori vor fi impresionaţi dacă voi deveni președintele frăţiei. La vremea aceea, îmi era ușor să-mi închipui viaţa mea planificată cu grijă: sportiv la facultate, președintele frăţiei, o slujbă la costum și cravată după școală și excursii la Big Bear sau Tahoe la sfârșit de săptămână împreună cu prietenii mei. Mai erau și alte lucruri, dar aţi prins ideea: viaţa generică perfectă pentru băiatul de aur generic perfect.

— Ezra? m-a strigat cineva, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Era Cassidy, care cobora scările clădirii 400, îmbrăcată într-o rochie de vară albastră care se asorta perfect cu ochii ei.

— O, salut, i-am spus, încercând să zâmbesc. Ai avut întrevedere cu consilierul pentru facultate?

— Din nefericire. Domnul Choi nu are simţul umorului.

— Am auzit că îi plac glumele care au ca poantă ecuaţii matematice, i-am menţionat eu.

— Mda, pare genul de individ care o ia pe tangentă.

Am pufnit.

— Slăbuţ.

Cassidy a ridicat din umeri, apoi ne-am îndreptat împreună către parcare.

Se făcuse târziu. Afară se înserase cât stătusem eu în biroul domnișoarei Welsh. Nocturna de pe stadion era aprinsă, aruncând prin campus o strălucire portocalie și făcând dealurile să pară niște umbre.

— Mâine e vineri, a spus Cassidy, de parcă mai aveam nevoie să mi se aducă aminte. Mă întreb ce fac copiii populari în weekend.

— Jimmy dă o petrecere mâine seară. În două ore se îmbată cineva suficient de tare ca să arunce butoiul cu bere în piscină.

— Da, uau, asta sună foarte distractiv.

Cassidy și-a dat ochii peste cap.

— Păi, *tu* ce făceai vinerea seara înainte să te muţi aici?

Cassidy a clătinat din cap și a început să spună o poveste aiuristică despre niște petreceri secrete în laboratoarele de ştiinţe de la școala cu internat unde învăţase înainte.

— Ne furișam cu toţii afară din cămine prin niște tuneluri vechi prin care treceau conducte de încălzire. Era un soi de semn de prestigiu dacă te ardeai atingându-te de una dintre ţevile alea vechi. Cred că unul dintre prietenii fratelui meu a dat naștere la tradiţia asta, pe vremuri. Nu știu. Acum că vorbesc despre asta, pare o prostie.

— Nu, nu pare o prostie.

Bairamul lui Jimmy pentru reînceperea școlii, cu butoaie de bere în curtea din spate, ăla părea o prostie. Dar n-am spus nimic.

În campusul înconjurat de pantele delicate ale colinelor, și cu doar două străzi înguste care duceau înspre oraș, era liniște seara. Culmile erau acoperite cu sute de copaci de avocado și, din când în când, câte un coiot rătăcea prin vale și teroriza locuitorii vreunui complex de locuinţe din vecinătate.

Asta îi entuziasma pe oamenii de pe aici, să adune o poteră care să alunge coiotul înapoi în crângurile de avocado, să îndepăr-

teze infractorul din comunitatea noastră mică și perfectă. Nimeni nu-și dorea o aventură; toți o îndepărtau.

Când am ajuns în parcarea elevilor, mai erau acolo doar Volvo-ul meu, Honda tunată a lui Justin Wong și o camionetă cu o placă de surf pe portbagajul de pe capotă.

— Ăă, unde e mașina ta? am întrebat-o eu.

Cassidy a râs.

— Bicicleta mea e chiar aici.

Și așa și era, de grilajul pentru biciclete era prinsă o singură bicicletă roșie. Era o bicicletă decentă, o Cannondale refăcută, dar la vreme aceea nu știam prea multe despre biciclete.

— Oh, am spus eu, holbându-mă la ea.

— Ce-i?

— Nimic.

Am încercat să nu rânjesc la imaginea lui Cassidy pedalând pe bicicletă pe lângă câmpurile de căpșuni.

— Dacă vrei să știi, îmi pasă de mediul înconjurător, a spus Cassidy înflăcărată. Fac tot ce pot ca să reduc emisiile de dioxid de carbon.

M-am gândit la asta un moment.

— Dacă împarți mașina cu cineva, reduci emisiile de dioxid de carbon, nu-i așa? am întrebat-o.

— Da.

— Prin urmare, ai vrea să te duc acasă cu mașina?

Nu știu de unde a venit oferta, dar brusc mi s-a părut o obrăznicie din partea mea.

— Sunt niște coioți, am spus eu, spărgând tăcerea cu stângăcie. Uneori coboară noaptea de pe dealuri și n-aș vrea să fii atacată.

— Coioți? s-a încruntat Cassidy. Ăștia nu-s un fel de *lupi*?

— Lupi de noapte, am clarificat eu.

— Ești sigur că nu te deranjează?

— Păi m-am oferit, nu-i așa?

— În regulă, a cedat Cassidy.

Am avut un acces nefericit de cavalerism și i-am spus lui Cassidy să urce în mașină cât timp rezolv eu cu bicicleta. Aproape m-a omorât să urc chestia aia în portbagaj.

— Mulţumesc, a spus ea când am urcat în scaunul șoferului.

— Nicio problemă.

M-am întins după centură.

— Deci, unde locuiești?

— Ăă, în Terrace Bluffs?

— E foarte bine. Eu locuiesc în Rosewood, sunt chiar lângă tine pe buclă.

Și-a pus centura de siguranţă și eu am dat în marșarier, dându-mi seama cât de singuri eram acolo, doar noi doi și locurile goale de parcare.

— Rosewood e pe partea cealaltă a parcului, nu-i așa? a întrebat ea.

— Da. Văd parcul din dormitor.

— Și eu la fel. Cassidy a zâmbit. Poate că ne putem uita unul la altul în dormitor.

— O să ţin minte să trag jaluzelele data viitoare când omor pe cineva, i-am promis în timp ce aprindeam faza lungă în curba oarbă de la poalele dealurilor.

— Îmi place când ești așa, a spus Cassidy.

— Așa cum? am întrebat când am intrat pe bulevardul Eastwood.

— Când vorbești. Dacă e prea multă lume prin preajmă, nu spui nimic.

Am semnalizat în caz că vreun coiot era curios în ce parte vreau să o iau în intersecţia pustie și m-am gândit la asta. Părerea mea era că e mai sigur să taci din gură. Cuvintele te pot trăda atunci când alegi unele greșite sau pot însemna mai puţin atunci când

folosești prea multe. Glumele puteau fi prost înțelese, poveștile puteau fi considerate plictisitoare și învățasem devreme că simțul umorului și ideile mele cu privire la ce chestii sunt fascinante nu se potrivesc întocmai cu ale prietenilor mei.

— Nu tac intenționat, am protestat eu. Doar că nu am nimic interesant de spus.

Cassidy a părut sceptică.

— Mda, regret, nu înghit chestia asta. Uneori ai un zâmbet enervant de parcă tocmai te-ai gândit la ceva incredibil de amuzant dar te abții să spui cu voce tare de teamă că nu se va prinde nimeni care-i poanta.

Am ridicat din umeri și am făcut stânga pe Crescent Vista, oprind la lumina roșie a semaforului care făcea două minute să pară și mai lungi decât păreau la ora domnului antrenor Anthony.

— De fapt, nu știu ce e mai rău, a meditat Cassidy; atunci când oamenii râd la chestiile care nu sunt amuzante sau atunci când nu râd la cele care sunt.

— Prima, am spus eu pe un ton mohorât. Întreabă-l pe Toby.

— Te referi la chestia cu capul retezat?

O spusese exact așa, de parcă am fi discutat despre verbele neregulate sau despre *Jurământul de credință*.

— Ți-a povestit?

— Anul trecut la un turneu de dezbateri. Stăteam pe balcon într-un cort pe care îl făcuserăm din cearșafuri și i-am mărturisit că nu am fost niciodată la Disneyland. Mi se pare super amuzant. Am făcut mișto de el o veșnicie că stă și prinde capete în cursă.[1]

[1] Joc de cuvinte, în original Cassidy îl poreclește pe Toby „the catcher in the ride", parafrazând titlul romanului lui J.D. Salinger, *The Catcher in the Rye* (De veghe în lanul de secară), în care personajul principal își imaginează niște copii care se joacă într-un lan de secară pe marginea unei stânci, iar el îi prinde atunci când aceștia cad.

Am clătinat din cap din cauza glumei proaste și am dat drumul la radio, încercând să nu mă gândesc la Cassidy și la Toby ţinându-și unul altuia companie noaptea târziu într-o cameră de hotel, îmbrăcaţi probabil în pijamale. Din difuzoare s-a auzit The Shins și eu am așteptat ca ea să spună ceva în timp ce stăteam la semaforul ăla care nu se mai schimba odată, dar n-a spus nimic. În schimb, a luat un ambalaj de hârtie de la un pai de băut pe care îl îndesasem în suportul de pahare și a început să împăturească din el o mică stea origami.

— Pune-ţi o dorinţă, a spus ea, ţinând steluţa în căușul palmei.

Lumina semaforului strălucea peste ea și mi-am dat seama, aproape prea târziu, că e frumoasă. Nu știu cum de nu văzusem asta în primele zile, dar atunci am văzut-o clar. Avea părul prins într-o coadă, cu niște zulufi arămii care îi încadrau chipul. Ochii îi străluceau de amuzament, iar puloverul îi alunecase de pe un umăr, scoţând la iveală o bretea de sutien violet. Era uimitoare fără să se străduie și nu m-ar fi ales pe mine nici într-un milion de ani. Dar pentru următoarele minute, m-am mulţumit totuși cu magnifica posibilitate că ar putea s-o facă.

Paznicul de la poarta complexului în care locuia Cassidy s-a uitat la mine cu privirea aceea amenințătoare care poate ucide dacă vrea. Când s-a convins, în sfârșit, că nu aveam să facem prăpăd pe liniștitele străzi suburbane, a deschis poarta și am intrat în Terrace Bluffs.

Complexul nu era foarte diferit de al meu; casele erau toate departe de stradă, cu alei circulare și cu balcoane care erau doar decorative. Existau doar patru modele de case, ca o animaţie pe calculator care continua să se repede. Niște copii desenaseră cu cretă pe stradă și m-am simţit groaznic să trec peste desen, de parcă stricam castelul de nisip al unui copil de clasa a doua.

— Cum ajung la tine acasă? am întrebat-o.

— Nu ţi se întâmplă câteodată să nu vrei să te duci acasă?

În lumina felinarului stradal, faţa ei era palidă și mi-am dat seama după privirea ei că vorbea serios.

— Ba sigur că da, am recunoscut, deși era ceva foarte personal.

M-am gândit la mama care stătea în sufragerie uitându-se la ştiri și făcându-și griji pentru toate. La tata în biroul său de acasă, cu o cană de ceai care se răcea lângă el în timp ce lucra la o prezentare pe calculator. La dormitorul meu, care părea că nu-mi mai aparţine după ce petrecusem trei luni dormind în camera de oaspeţi de la parter.

— Am o idee, a spus Cassidy. Ce zici să mergem undeva, chiar acum?

— Suntem în Eastwood, am spus eu. N-ai unde să te duci.

— Hai să mergem în parc, m-a rugat Cassidy. Poţi să-mi arăţi fereastra ta și eu ţi-o arăt pe a mea.

— Bine, am spus eu, dând în marșarier peste desenele de pe asfalt.

Paznicul de la poartă s-a uitat urât la mine când am ieșit, iar Cassidy a râs și i-a arătat degetul mijlociu atunci când am ajuns prea departe ca să ne mai vadă.

— Îl urăsc pe tipul ăla, a spus ea. L-ai citit pe Foucault? Ce naiba spun? Bineînţeles că nu l-ai citit pe Foucault.

— De fapt, nu citesc deloc, am minţit eu și Cassidy a izbucnit în râs.

— Ei bine, domnule sportiv analfabet, dă-mi voie să te iluminez. A existat un filozof-bară-istoric pe nume Foucault care a scris despre cum societatea e ca o închisoare legendară care se cheamă Panopticon. În Panopticon, poţi fi mereu sub supraveghere constantă, doar că nu poţi fi sigur niciodată dacă te privește cineva sau nu, așa că sfârșești prin a respecta regulile oricum.

— Dar cum știi cine e temnicer și cine e prizonier? am întrebat-o eu, oprind în parcarea goală.

— Tocmai asta e ideea. Chiar și temnicerii sunt prizonieri. Haide, să ne dăm în leagăne.

S-a dat jos din mașină înainte să apuc să trag frâna de mână.

— Stai, am strigat eu.

Cassidy s-a întors, iar rochia i-a fluturat în briza caldă de toamnă. Am încuiat mașina și am rămas acolo, cuprins de stânjeneală.

— Nu cred că mă pot da în leagăn, am recunoscut eu.

— Atunci mă dai pe mine.

A luat-o la goană către micul loc de joacă, cu toboganele de plastic, de parcă ar fi alergat într-o cursă. Eu am păşit cu grijă în groapa cu nisip, simţind cum se scufundă bastonul în nisip ca o umbrelă de plajă. Cassidy s-a descălţat de sandale și și-a legat puloverul în jurul taliei. Era așa de frumoasă cum stătea acolo pe leagăn, cu tălpile goale și cu rochia ei albastră, cu părul scăpat din coadă, că simţeam că mă doare.

— Haide, a spus ea, răsucind leagănul până când lanţurile au format un X. Împinge.

Mi-am pus palmele pe spatele ei, atingându-i pielea goală. Am tras aer în piept și am împins-o și aproape mi-am pierdut echilibrul până mi-am dat seama cum s-o fac.

— Continuă! a ţipat ea.

Am continuat. S-a ridicat tot mai sus cu leagănul și ca să fiu sincer, mi se cam ridica și mie.

După o vreme, n-a mai avut nevoie de mine. Ajunsese acolo, imposibil de sus, cu lanţurile izbindu-se de bara de susţinere.

Și-a lăsat capul pe spate, zâmbindu-mi cu toată gura.

— Vom evada din Panopticon împreună, mi-a promis ea.

Apoi a sărit.

Leagănul s-a smucit când Cassidy a zburat înainte, râzând și ţipând. A aterizat nesigură pe picioare, la marginea gropii cu nisip.

— Am evadat? am strigat eu la ea.

— Nici pe departe.

M-am așezat pe leagăn, sperând că voi reuși să ascund problema pe care o aveam. Cassidy s-a așezat pe celălalt leagăn și a început să traseze cu picioarele un model complicat în nisip.

— Vezi casa aia, chiar la dreapta celui mai înalt copac? am întrebat-o eu, spărgând tăcerea.

— Aia cu două hornuri?

— Da.

— Camera mea e cea cu balconul fals. E chiar deasupra piscinei noastre unde avem o cascadă falsă, am adăugat, lucru care mi-a adus unul dintre zâmbetele rare ale lui Cassidy.

— O să-ţi trimit mesaje secrete, mi-a promis ea. În cod Morse. Cu lanterna mea cu Hello Kitty.

— Așa să faci.

Deodată a vibrat telefonul lui Cassidy. L-a scos din buzunar și am remarcat o listă întreagă de apeluri nepreluate.

— Ar trebui să mă întorc, a spus ea, ridicându-se în picioare. Deschizi portbagajul ca să-mi iau bicicleta?

— Nu mă deranjează să te duc.

Cassidy a clătinat din cap.

— Prefer să pedalez. Mama e deja cu capsa pusă. Nu sunt obișnuită să locuiesc acasă așa că am uitat să dau raportul.

— Păi, dacă ești sigură.

— Ne vedem la școală, a spus ea, apoi a zâmbit cu maliţiozitate. Cu excepţia cazului în care sunt atacată de lupi nocturni, caz în care va trebui să trăiești toată viaţa cu vinovăţia asta.

S-a aplecat să-și ia sandalele și i-am privit silueta în timp ce alerga prin iarbă, gândindu-mă că de obicei nu era așa când venea vorba de relaţiile mele cu fetele.

Bănuiam încă de la finalul clasei a zecea că Charlotte mă place, dar în ziua aceea, la plajă, am simţit pentru prima oară că nu flirta doar de dragul de a o face — că avea ceva mai exact în minte.

— Eşti aşa de dulce, a murmurat ea, sprijinindu-se de umărul meu în timp ce stăteam unul lângă altul pe prosopul ei. Ce păcat că încă mai suferi după Staci.

Staci Guffin şi cu mine ne despărţiserăm cu o lună în urmă, din motive pe care nu le înţelegeam întru totul şi de care nici nu-mi păsa. Mă traumatizase cu un maraton de episoade din *Totul despre sex* când eu crezusem că mă duc la ea acasă pentru, ăă, ceva mai orgasmic decât pantofii. Poate că doar îşi dorise să se despartă de mine ca să aibă un fost prieten despre care să se plângă prietenelor ei. Chiar nu ştiam.

— Crede-mă, am spus eu, uitându-mă în jos la părul ei lung şi blond adunat în vârful capului şi la picioarele ei nesfârşite şi bronzate pe care se vedea un strat subţire de nisip. Nu mai sufăr după Staci.

Nu ştiam prea multe despre Charlotte atunci, doar că era superbă şi sexi şi avea mereu gumă în poşetă pe care mi-o oferea zâmbind, de parcă o adusese doar pentru mine. Nu ştiam că ascultă muzică la iPod în bucătărie în timp ce face prăjituri şi brioşe elaborate după reţete de pe bloguri culinare rafinate, sau că era convinsă că aduce ghinion să mănânci din aluat. Nu ştiam că dansa de la trei ani, că făcea yoga cu mama ei înainte de şcoală sau că făcea colecţie cu obiecte legate de buburuze. Nu ştiam că vom fi împreună mai mult de opt luni, cea mai lungă relaţie pe care am avut-o în liceu.

Am sfârşit prin a face o plimbare până la celălalt capăt al plajei, unde stâncile ajungeau până în apă, formând mici ochiuri de apă. Charlotte se îmbrăcase cu hanoracul meu cu emblema echipei de tenis, pentru că i se făcuse frig. În secret mă bucuram pentru că asta

o făcea să pară mai reală cumva, felul în care își tot sufleca mânecile hanoracului în timp ce ne plimbam prin spuma formată de maree.

Ne-am cățărat pe stânci, înțepându-ne la tălpi în scoicile de pe jos. În zare îi vedeam pe prietenii noștri care începuseră să împacheteze și am simțit că trebuie să mă grăbesc. M-am uitat la Evan care ridicase lada frigorifică și golise conținutul în capul lui Jimmy și am apreciat că aveam vreo cinci minute pentru ceea ce ne aduse atât de departe de toți ceilalți.

— Mă bucur că nu ești chiar așa un nesimțit, a spus Charlotte.

Își scosese telefonul din buzunarul hanoracului meu și scria un SMS.

— Mersi, cred?

— Nu în sensul ăla.

Charlotte a ridicat privirea din telefon cu un zâmbet vinovat pe chip. Părul îi flutura în vânt și puntea nasului i se înroșise de la soare.

— Scuze. Jill voia să știe unde am pus loțiunea solară. În orice caz, mă referem la faptul că noi doi suntem, pur și simplu, *predestinați* să fim împreună. Cea mai populară fată din clasa a unsprezecea cu cel mai popular băiat.

— Nu sunt cel mai popular băiat din an, am protestat eu, cu privirea în jos, spre ochiurile de apă.

— Ăă, alo. Ba chiar ești. De ce altceva te-aș fi adus aici?

— *Tu* m-ai adus aici?

Am ridicat din sprânceană și am tachinat-o.

— Da, așa am făcut. Acum taci din gură și sărută-mă.

Am tăcut și am sărutat-o. Avea gust a balsam de buze de căpșuni și a suc dietetic și mirosea a loțiune de plajă și a detergentul preferat al mamei și aveam șaisprezece ani și nu eram complet îmbrăcați, chiar și după standardele de pe plajă.

— Deci? a întrebat Charlotte cu un zâmbet viclean când ne-am desprins unul de altul.

— Ar trebui să păstrezi hanoracul meu, i-am spus. Îţi vine bine.

— Ezra, m-a dojenit Charlotte.

Și-a pus o mână în șold, așteptând.

— Ăă, ai vrea să fii prietena mea?

— Sigur că da.

A zâmbit triumfătoare și m-a sărutat din nou, cu mâinile moi și calde pe spatele meu.

— Mmm, ești așa de drăguţ. Ar trebui să mergem la cumpărături. Pun pariu că ai arăta foarte sexi în niște blugi noi.

Și asta a fost. Ziua în care s-a întâmplat: o poveste romantică despre beri consumate într-o toaletă publică, o înfrângere rușinoasă în fața echipei de polo pe apă, o fată sărutată într-un ochi de apă fără să știu în ce mă bag.

Când eram în clasa a noua, am avut un curs despre ecologie și eu citisem cartea lui Steinbeck, *Marea lui Cortez*, ca să primesc o notă mai mare, după ce eșuasem să-l impresionez pe domnul Ghesh cu insuficientele mele cunoștinţe despre circuitul apei în natură. Steinbeck a scris despre ochiurile de apă formate de maree și despre cum ilustrează atât de profund modul în care lucrurile sunt interconectate, legate unul de altul într-un univers care se extinde din ce în ce mai mult și care e supus legilor elastice ale timpului. El spunea că ar trebui să te uiţi cu mirare de la ochiul de apă la stele și apoi iar la ochiul de apă. Și poate că lucrurile ar fi fost diferite dacă i-aș fi ascultat sfatul în ziua aceea la plajă cu Charlotte, dar n-am făcut-o. În schimb, mi-am împletit degetele cu ale ei și am fost orb în fața imaginii de ansamblu și singurele stele pe care le-am văzut erau îmbrăcate în jachete cu emblema echipelor sportive.

10

ÎNTOTDEAUNA ÎȚI DAI SEAMA când e vineri. Există o încântare specifică zilelor de vineri, combinată cu ușurarea că a mai trecut o săptămână. Până și prietenii lui Toby, despre care nu credeam că fac cine știe ce în weekend, erau într-o dispoziție bună în vinerea aceea.

Luke, Austin și cu Phoebe erau deja acolo când am ajuns la masă în pauza de prânz. Luke avea brațul în jurul lui Phoebe, care mânca un ștrudel, iar Austin era hipnotizat de un fel de dispozitiv mobil pentru jocuri.

— Nu, nu, portal rău, l-a dojenit el, complet indiferent la lumea înconjurătoare. Stai — rău — îh! Să-mi sugi coaiele flagelate, cretinule!

Phoebe a oftat.

— Ajutor, ajutor, Austin! Coaiele tale flagelate au luat foc!

Austin nici măcar n-a ridicat capul.

— V-am spus eu că e în zona de jocuri, a spus Phoebe.

— Ce-am ratat? am întrebat eu, așezându-mă pe bancă.

— Păi, am auzit că Jimmy dă un bairam foarte tare diseară, a spus Luke, în stilul acela sarcastic care îmi dădea de înțeles că tot nu era încântat să mă aibă prin preajmă. E o petrecere de Nivelul Întâi, desigur.

— Mda, asta am auzit și eu, am spus, dar nu mi-a plăcut felul în care Luke aruncase în conversație termenul pe care îl foloseau vechii mei prieteni ca să arate că micile lor adunări erau exclusiviste. E ca în *Ferma Animalelor*.

— Vrei să spui *Casa Animalelor*, m-a corectat Luke. Filmul ăla despre petrecerile frăției de la universități.

Am clătinat din cap.

— Nu, vorbesc despre *Ferma Animalelor*. Știți voi: unele animale sunt mai egale decât altele.

Phoebe a râs și s-a aplecat pe sub brațul lui Luke ca să arunce ambalajul de la ștrudel.

— Ezra, mă duci la petrecerea lui Jimmy diseară, nu-i așa? a întrebat ea, milogindu-se.

— Cu siguranță, am răspuns eu, intrând în joc. Să ducem o sticlă de vin sau un platou cu brânzeturi drept cadou pentru gazdă?

Luke a rupt o bucățică din ștrudelul lui Phoebe, iar ea a chițăit drept protest, ignorându-mi întrebarea.

— Care-i treaba, tovarășii?

Toby a pus pe masă un termos de cafea scandalos de mare.

— Ooo, ăla e Mortal Portal Trei?

Austin tot n-a ridicat capul.

— E în zonă, a spus Phoebe. Serios acum, care-i faza cu băieții și jocurile video? Nici nu-i de mirare că tiparul a murit.

— Eu citesc, a protestat Toby când ni s-au alăturat Sam și Cassidy, mâncând fursecuri proaspete de la chioșcul cu produse de patiserie. De exemplu, aseară am citit că poți levita o broască dacă folosești magneți.

Phoebe și-a dat ochii peste cap, neimpresionată.

— Ipotetic sau dovedit științific? a vrut să știe Cassidy.

— Dovedit științific, a spus Toby triumfător. Au făcut-o niște cercetători care au câștigat Premiul Nobel.

— Oare câte beri credeți că au băut până când un cercetător respectat pe plan internațional s-a întors spre celălalt și a spus: Amice, punem pariu pe douăzeci de dolari că pot levita o broască dacă folosesc un magnet? a cugetat Sam cu voce tare.

— Păi, cu care dintre poli? a întrebat Cassidy. Adică, trebuie să fie ori cel pozitiv, ori cel negativ, nu?

— Te crezi așa deșteaptă, nu-i așa? a tachinat-o Toby.

— Doar până la piciorul broaștei, a răspuns Cassidy.

Toată lumea a gemut.

Și apoi s-a sunat.

Cassidy și cu mine aveam amândoi engleza — și Luke, de fapt, dar, de obicei, el o conducea pe Phoebe până la clasa ei.

— Deci, am spus eu, în timp ce Cassidy și cu mine ne îndreptam către sala domnului Moreno, n-am văzut niciun mesaj secret azi-noapte.

— N-am vrut să fiu previzibilă, a replicat Cassidy. Dar măcar acum știu că ești atent.

Bătrânul Moreno și extemporalele lui fulger. Aproape uitasem de ele. Ne-a dat unul greu de tot acum — teme și metafore din primele o sută de pagini din Gatsby.

Mă chinuiam cu întrebările de la partea de test-grilă când mi-am dat seama că panoul publicitar despre care Wilson credea că îl urmărește — cel cu ochii doctorului T. J. Eckleburg — nu era așa diferit de conceptul de Panopticon. Am mâzgălit concluziile mele la ultima întrebare cu răspuns deschis și am terminat exact când domnul Moreno ne-a spus să lăsăm pixul jos.

Profesorul ne-a pus să facem schimb de extemporale cu persoana care stă în spatele nostru care, din fericire, era Luke. Luke a rânjit când am rupt pagina din caiet și i-am dat-o.

— Sper că ai învăţat, Faulkner, a spus el, scoţându-şi capacul de la stilou.

Eu am primit foaia Anamicăi Patel. În partea de sus îşi scrisese numele, data, numele profesorului, numele materiei şi „Test Gatsby #1" cu cel mai frumos scris de mână pe care îl văzusem vreodată.

Domnul Moreno a trecut în revistă întrebările cu răspuns scurt şi pe cele cu răspuns de tipul adevărat sau fals. Anamica greşise unul dintre cele cu adevărat sau fals.

— Bine, acum daţi-le înapoi şi trimiteţi-le în faţă. O să corectez eu răspunsurile la întrebările cu răspuns deschis, a spus domnul Moreno.

Am dat în faţă extemporarul Anamicăi şi ea s-a uitat urât la mine, de parcă era vina mea că nu luase o notă la fel de perfectă ca scrisul ei de mână.

— Hei, ăă, Luke? am întrebat. Îmi dai extemporalul înapoi?

— Frumos eseu, Faulkner, a spus el, lăsându-se pe spate în scaun cu lucrarea mea în mână. Ce versiune de CliffNotes[1] ai folosit?

— Nu ştiam că sunt mai multe versiuni, i-am spus. Tu pe care o recomanzi?

Luke a mormăit ceva pe sub mustaţă şi mi-a dat extemporalul înapoi. Sub el era o coală de hârtie de copiator împăturită în trei.

Eram pe punctul de a-i spune ceva, dar Luke a clătinat din cap în semn de avertisment, aşa că am pus bucata de hârtie în rucsac şi am dat extemporalul în faţă.

— Domnişoara Weng vrea să vă vadă pe amândoi, a spus Toby, când Cassidy şi cu mine am ajuns la masa de prânz cu nişte minipizza. Şi apropo, asta înseamnă acum.

Am îndesat o felie de minipizza în gură şi am făcut semn că eu sunt gata să plec.

[1] Site de comentarii, rezumate şi notiţe de studiu pentru literatură.

— Grozav, acum când chiar mănâncă, e dezgustător, a remarcat Phoebe.

Cassidy a oftat și s-a așezat.

— O să mă prefac că n-am primit mesajul până la finalul pauzei de prânz. Dar tu, Ezra?

Am înghițit cu greu.

— Ce mesaj?

— Ce băiat bun.

Cassidy și-a pus ochelarii de soare și a ciugulit jumătate din pizza, apoi s-a ridicat în picioare.

— Chiar nu termini aia? am întrebat-o eu.

— De ce? a zâmbit larg Cassidy, bălăngănind jumătatea de pizza deasupra unui coș de gunoi. O vrei?

— Eu o vreau, a spus Austin, ridicând în sfârșit privirea din consola de jocuri. Sunt falit. Mi-am cheltuit toți banii pe MP Trei.

— Știam eu că asta joci! a spus Toby. Frate, la ce nivel ești? E adevărat că Ochii ți se regenerează de două ori mai repede dacă le pui Picături Infinity în ei?

— Hai să mergem, a spus Cassidy cu un oftat și am urmat-o până la clasa domnișoarei Weng.

Domnișoara Weng era la birou și mânca niște spaghetti rămase din seara precedentă, direct din caserola de plastic, în timp ce citea o revistă cu bârfe despre vedete. Nu o să vă mint; era o imagine destul de tristă.

— Ne-ați chemat? am întrebat-o eu.

A tresărit și a tras, cu vinovăție, un dosar cu fișe de prezență peste revistă. M-am prefăcut că nu observ.

— Da, cei doi noi recruți ai noștri! Sunt așa de fericită să vă am în echipă.

Deodată, mi-am amintit formularul ăla de înscriere de la prima oră, pe care scrisesem numele lui Cassidy. O încurcasem. M-am uitat la Cassidy și expresia ei era un amestec de șoc și groază.

— Ăă, cu privire la asta? am început eu. Nu cred că...

Dar domnișoara Weng nu asculta. Bătea câmpii despre cât de grozav era faptul că are un profesionist cu state vechi precum Cassidy în echipă și cum era sigură că fie Cassidy, fie Toby îmi vor răspunde la orice fel de întrebări aș putea avea despre competiție.

Cassidy s-a făcut cenușie la față.

— Domnișoară Weng, a spus ea, în cele din urmă. Cred că s-a făcut o greșeală. Eu nu m-am înscris.

— O, v-am înscris eu deja pe amândoi la turneul deschis de la San Diego, de peste două săptămâni, a spus domnișoara Weng, neînțelegând la ce se referă Cassidy. Și am rezervat minibusul școlii pentru a vă duce pe toți acolo în weekend, asta dacă nu ai, ăă, niște *nevoi speciale* de care ai vrea să discutăm în particular?

— Nu, am spus printre dinții încleștați. Nu am nicio „nevoie specială".

Am rostit propoziția într-un mod porcos și Cassidy mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Ce mă bucur, a spus domnișoara Weng, și ne-a înmânat amândurora câte un pachet gros. Acum, va trebui să veniți cu formularele astea de consimțământ semnate de un părinte sau de un tutore legal.

— Părinții mei sunt plecați din oraș, a spus Cassidy. Da, sunt în Elveția la un soi de simpozion medical pentru tot restul lunii.

Eram destul de sigur că părinții lui Cassidy nu erau deloc la așa ceva, dar domnișoara Weng a zâmbit și a asigurat-o pe Cassidy că fostul ei antrenor îi poate trimite prin fax consimțământul de anul trecut pentru moment. Tonul ei avea așa o finalitate că n-am îndrăznit s-o contrazicem.

Cassidy și cu mine am ieșit învinși din biroul domnișoarei Weng. În clipa în care s-a închis ușa, Cassidy s-a întors spre mine, cu ochii în flăcări.

— Ce dracu'? a întrebat ea. Ne-a încolțit acolo. Și eu nu m-am înscris niciodată să concurez — parcă a plănuit totul de la bun început. Știam eu că există un motiv pentru care am fost repartizată la dezbateri! „Vai, nu avem alte opțiunile momentan", mi-a spus consilierul. „E asta sau educație fizică." Mda, pe naiba. Nu sunt un ponei cu pedigri pe care să-l scoată ei la paradă când au chef și n-au niciun drept să mă strângă cu ușa în felul ăsta.

— Ăă, am spus.

— Și nici tu nu te-ai înscris!

Cassidy m-a împuns cu degetul în piept.

— Ar fi trebuit să-ți fi văzut fața când domnișoara Weng a întrebat dacă ai nevoi speciale. Îmi venea s-o pocnesc.

— Mda, asta ar fi fost cu adevărat productiv.

Cassidy a oftat.

— Doamne, Ezra, tu chiar nu pricepi. Numele noastre sunt deja pe listă. Trebuie să mergem la turneu fie ca să concurăm, fie ca să ne declarăm retragerea.

Rahat. Nu cunoșteam regulile competițiilor de dezbateri și nu-mi dădusem seama că singurul mod de a scăpa din asta era să renunțăm public.

— Ăă, Cassidy?

Trebuia să-i spun.

— Ții minte ziua aia la ora cu formularul de înscriere și cum tu râdeai de mine?

— Mda?

— Eu te-am cam pus pe listă, ca o glumă, am recunoscut.

— POFTIM?

— N-am știut! am adăugat eu repede. Tu mi-ai făcut faza aia tâmpită la spaniolă și apoi Toby m-a înscris pe mine, așa că mi-am închipuit că...

— Ți-ai închipuit ce mai exact? a spus Cassidy cu răceală. Că ar fi amuzant?

— Ăă, da, cred? Nu știam că simți asta despre dezbateri. Nu știam că ai încetat să concurezi.

Am lăsat capul în jos, așteptând-o pe Cassidy să râdă și să spună că e ok. Dar n-a făcut-o.

— Așa e, a spus Cassidy cu ferocitate. Am încetat să concurez. La fel cum *tu* ai încetat să mai concurezi la tenis. Dar știi ce? Eu *pricep* că nu vrei să vorbești despre asta. Doar pentru că eu nu șchiopătez cu un afurisit de baston nu înseamnă că trebuie să dau explicații oamenilor pe care îi știu de cinci secunde cu privire la motivele pentru care am renunțat. Așa că să te ia naiba că m-ai înscris pentru că ai crezut că va fi *amuzant*.

Privirea îi ardea de mânie când a plecat de lângă mine, călcând apăsat. Și n-o învinovățeam. Mă simțeam groaznic. Ca și cum ar fi trebuit să mă duc înapoi în biroul domnișoarei Weng ca să-i explic totul. Dar apoi s-a sunat, și mi-am dat seama că o să întârzii la spaniolă.

11

PÂNĂ SEARA, weekendul meu se anunța destul de jalnic. Veneam direct acasă de la școală și petrecusem restul după-amiezii lucrând la indexul de termeni pentru materia domnului antrenor Anthony sau jucând Zombie Guitar God pe silențios ca să nu mă mai gândesc la cât de tare bușisem lucrurile cu Cassidy. Dar nu funcționa.

Și mai rău era faptul că mama dădea târcoale ca să mă verifice, urcând până la ușa camerei și ascultând. Cooper, care stătea încolăcit pe un halat de baie la picioarele patului, se tot uita către ușă, apoi ofta și se așeza la loc în culcușul lui.

Păi, e vineri seara, bătrâne, păreau să spună ochii lui. Și e o lume întreagă afară.

Cooper avea dreptate; poate că *ar trebui* să mă duc la bairamul lui Jimmy. M-am gândit un pic la asta, apoi mi-am amintit ce se petrecuse ultima oară când mă dusesem la o petrecere. Deci da, asta ieșea cu siguranță din discuție. Și apoi a bipăit iconița de Skype de pe ecranul calculatorului. Era Toby, întrebându-mă dacă nu voiam să vin pe la el.

M-am schimbat de pijamale, mi-am luat cheile și am deschis ușa fix în nasul mamei mele.

— O, ești treaz, a spus ea.

— Păi da, e ora nouă. Ies.

— Unde te duci? a strigat ea după mine. Trebuie să știu unde te duci!

— De ce? am întrebat eu, puțin curios cu privire la motivul pentru care aveam o nouă regulă în casă.

S-a gândit la asta vreo zece secunde bune.

— Uite, mă duc la Toby acasă, am spus eu, și chiar am fost destul de darnic cu informația. Am telefonul cu mine și n-o să tragem pe nas otravă de șobolani sau ceva de genul ăsta.

— Ezra! a izbucnit ea șocată. Nu fi obraznic. Am toate drepturile să mă îngrijorez.

— Știu, am spus eu, exasperat. Tot îmi reamintești asta.

Când am ieșit de pe alee, m-am întrebat ce fac toți ceilalți de la școală. Pe cei care se duceau la petrecerea lui Jimmy ca să bea niște beri în costume de baie puteam să-i identific cu ușurință. Și toți ceilalți probabil că se duceau la Centrul Prisma, un mall exterior cu un cinema IMAX și mulți palmieri supraîncărcați de luminițe. Centrul Prisma era singurul loc din Eastwood unde te puteai duce, în afară de centrul comercial chinezesc, și chiar și acolo te hărțuiau polițiștii să pleci acasă devreme, din cauza orei de stingere din oraș. I-am poreclit în gând Gardienii Prismei, lucru care a fost amuzant doar pentru două secunde și apoi a devenit incredibil de deprimant — și nu doar pentru că expresia îmi amintea de Cassidy și de panopticonul ei.

A fost ciudat să merg cu mașina până la Toby. Până atunci mă mai dusesem la el doar cu bicicleta, pe niște străduțe care legau zonele diferite ale orașului. Toby locuia în Walnut Ranch, unul dintre complexele mai vechi de la sud de buclă. În școala primară aproape că locuisem la el acasă și, în timp ce șofam, mi-am amintit frânturi din cum fusese viața noastră în copilărie: cum ne lipeam

bileţele sub cutiile poştale ale celuilalt, scrise într-un cod pe care doar noi îl puteam descifra. Anul în care ne-am deghizat în Batman şi Robin de Halloween şi apoi am inversat costumele, doar ca să vedem cât timp îi ia tatălui meu să observe, răspunsul fiind că o perioadă de timp tulburător de lungă. Excursia cu cortul de la Cercetaşi când băiatul enervant al responsabilului de tabără mi-a pus un vierme în budincă, aşa că Toby şi cu mine am prins o broască şi am închis-o cu fermoarul în sacul lui de dormit. Când scriam înjurături prin aer cu artificiile de patru iulie. Când am implorat-o pe mama să ne ducă la librăria Barnes and Noble în toiul nopţii ca să cumpărăm ultima carte cu Harry Potter, promiţându-i că nu vom sta treji toată noaptea ca să citim şi făcând fix pe dos.

Uitasem complet cum era Toby pe atunci. Cum fusese mereu cel care punea la punct planurile noastre elaborate, cum mă băga mereu în belele şi cum tot el mă scotea cu rutina şi scuzele lui de băiat cuminte. Crescuse şi se transformase întocmai în tipul isteţ şi tocilar — fără să se ruşineze de asta — în care îţi imaginai că va creşte puştiul care mergea din uşă în uşă ca să vândă reviste de benzi desenate făcute de mână pentru a strânge capitalul de început pentru standul nostru cu limonadă din vara când aveam amândoi zece ani. Şi eu crescusem şi mă făcusem un mare nătărău — cu un baston.

Casa lui Toby arăta la fel cum mi-o aminteam, cu tot cu minivanul vişiniu prăfuit parcat pe alee. Am sunat la uşă şi un câine de talie mică a început să latre ascuţit.

Sora lui Toby a deschis uşa. Era îmbrăcată într-un halat de un roz aprins şi avea în braţe un terrier mic şi furios care părea genul de câine care te muşcă de gleznă.

— Hei, Emily, am spus.

— Măiculiță. Părea șocată că apărusem la ea acasă, de parcă uitase că odinioară știam codul de la ușa lor de la garaj.

Casa lui Toby era destul de compactă astfel că ușa de la intrare dădea direct în sufragerie, unde trei dintre prietenele lui Emily se uitau la un film din ăla romantic cu vampiri, îmbrăcate în pijamale, cu sacii de dormit întinși deja pe jos.

— Buuuună, Ezra, a spus una dintre fete, chicotind.

— Ăă, bună? am spus eu.

Sărmanul Toby. Nici nu era de mirare că mă invitase la el. Din fericire, Toby a venit de după colț, în plin proces de închidere a unor nasturi la manșete.

— Bine ai venit în purgatoriu, a spus el. Intră.

Camera lui Toby nu se schimbase aproape deloc; avea o poliță nouă pe care erau expuse niște figurine pe care nu le-am recunoscut, o stație de poliție și un individ îmbrăcat ca Toby cu sacou și papion, plus câteva săbii de samurai. Și apoi am văzut ceva pe raftul de sus al bibliotecii lui și am înțepenit.

— Le-ai păstrat? l-am întrebat.

— Le-am terminat.

Toby a scos teancul de benzi desenate făcute de el și le-a aruncat pe pat.

M-am întins după *Academia supereroilor, volumul I.* Era de un diletantism hazliu, făcută cu creioane colorate pe hârtie de copiator, iar sub titlu scria, cu litere îngroșate, în creion albastru și roșu: *creat de Toby Ellicott & Ezra Faulkner.*

Lucraserăm la *Academia supereroilor* în fiecare zi după școală în clasa a cincea. Cred că făcuserăm patru volume înainte să ajungem la viziuni artistice diferite. Dar pe pat erau cel puțin opt volume împrăștiate. Câteva dintre ele erau ilustrate pe calculator și arătau aproape profesionist. Am ridicat *Universitatea Justice: Bătălia finală* și am dat paginile la sfârșit.

— Ok, e imposibil ca Băiatul Invizibil să-l învingă pe Alchimist cu o sabie de samurai, l-am contrazis eu.

— Zi mai bine că ţi-e ciudă că ţi-am transformat personajul într-unul negativ, s-a enervat Toby.

— Ba deloc, doar că nu pricep cum a devenit Alchimistul muritor dintr-odată.

— Şi-a împărţit sufletul în şapte bucăţi şi le-a ascuns peste tot prin Justice City, a replicat Toby.

— Ai transformat banda noastră desenată într-o *imitaţie după Harry Potter*? m-am bâlbâit eu.

— Pe bune, chiar purtăm conversaţia asta?

Am simţit cum îmi iau foc obrajii şi am aruncat revista înapoi pe pat, ridicând din umeri. Toby le-a aranjat în ordinea corectă şi le-a pus înapoi pe etajeră.

— Deci, ieşim sau nu? a întrebat el.

— Unde? La petrecerea lui Jimmy? Chiar speram că nu avea de gând să mă bată la cap să mă duc.

— Îl omor pe Luke, a spus Toby. Chiar nu te-a invitat?

— La ce să mă invite?

— La Cinematograful Itinerant? Ştii tu, bucata de hârtie cu nişte cuvinte pe ea şi un link?

Mi-am amintit brusc de bucata de hârtie pe care mi-o dăduse Luke la ora lui Moreno în după-amiaza aia. Crezusem că e vreun fluturaş idiot pentru clubul de film.

— Rahat, am spus. Mi-a dat ceva, dar nu m-am uitat. Am fost cam distras.

Toby a pufnit.

— Mda, *cred şi eu* că ai fost distras.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Mă refer la Cassidy, frate. Ştiu că eşti în limbă după ea, dar crede-mă, e mai bine să-ţi iei gândul. O să se bage în capul tău şi o să te facă vraişte.

— Crede-mă, am spus eu, oftând, nu va fi o problemă să stau departe de Cassidy.

Și apoi i-am explicat cum o forțasem, din greșeală, să facă parte din echipa de dezbateri.

— Ești un om mort, a spus Toby.

— Nu mi-am dat seama că e așa mare scofală, am recunoscut eu. *Tu* m-ai trecut *pe mine* pe listă.

— Și m-am gândit că o să te tai singur de pe listă.

Toby a ridicat din umeri.

— Dar în cazul lui Cassidy e altceva. O RENUNȚARE în dreptul numelui ei pe listele turneului ar da naștere la discuții. E campioana en-titre, înțelegi? Toată lumea a crezut că va merge la campionatul național, dar ea s-a retras din turneul statal cu două zile înainte de preliminarii, pur și simplu a dispărut. Să apară numele ei ca o renunțare de la *Eastwood*, cea mai penibilă echipă de dezbateri din univers? În orice caz, mergem la filmul lui Luke sau nu? Pentru că trebuie să cumpărăm niște filtre de cafea pe drum.

Douăzeci de minute mai târziu, eram în minivanul vișiniu al lui Toby, pe care i-l dăduseră părinții, o mașină incredibil de zgomotoasă (poreclită cu afecțiune „Balena eșuată"), încercând să forțăm o antenă ruptă să prindă un semnal radio în timp ce mergeam pe bulevardul Eastwood.

— O să fie distractiv în seara asta, a promis Toby. O să vezi.

Și probabil că ar fi fost, dacă eu nu aș fi continuat să mă gândesc la cât de nătărău fusesem cu toată faza cu dezbaterile. Cu cât mă gândeam mai mult la Cassidy pe leagăn, cu tălpile goale, zâmbindu-mi în timp ce-mi promitea că vom evada împreună din Panopticon, cu atât mai mult îmi doream să nu fi stricat totul.

— Mda, distractiv, am murmurat eu, privind un mănunchi de știr uscat[1] purtat de vânt peste bulevard care se prinsese de un semn de cedează trecerea din sensul giratoriu.

Conform explicațiilor lui Toby, cinematograful itinerant era o legendă păstrată cu atenție în cercurile de tocilari și faptul că fusesem invitat era un mare eveniment. Istoria data din vremea când noi eram la cercetași și un elev întreprinzător dintr-a douăsprezecea, pe nume Max Sheppard, furase cheile omului de serviciu și își făcuse o copie după ele. A folosit cheile ca să facă administrației niște farse destul de urâte, reușind cu succes să scape neprins. La cea de-a șaisprezecea aniversare a sa, Luke Sheppard a moștenit cheile regatului de la fratele său mai mare, dar a ales să le folosească într-un scop pozitiv. Și așa a început povestea cinematografului itinerant, o serie de proiecții de film secrete care nu se țineau niciodată în același loc.

Campusul era pustiu și Toby și-a parcat minivanul pe două locuri, ocupând locurile directorului și ale adjunctului.

— Ia filtrele, mi-a spus el.

— Reamintește-mi de ce am dat cinci dolari pe filtre de cafea?

— Pentru că tu ai cinci dolari și eu nu? a rânjit Toby. Nu, e doar o parte din ceea ce facem. Adică, nu vrem să fim prinși — vrem să fim remarcați. Așa că ne-am uitat la *Cercul poeților dispăruți* în clasa domnului Moreno și am lăsat, în schimb, o grămadă de markere pentru tabla magnetică. Ne-am uitat la *Prințesa mireasă* în bibliotecă și am donat o cutie de cărți. Iar în seara asta, proiectăm *Rushmore* în cancelarie. De aici și filtrele de cafea.

Toby s-a oprit în loc, așteptând ca eu să fiu cuprins de admirație față de cinematograful itinerant. În schimb n-am spus decât atât:

— Intrăm prin efracție în cancelarie?

[1] Mănunchiuri de tulpini uscate de știr sălbatic specifice zonelor aride și foarte aride.

— Mai degrabă intrăm și atât, m-a asigurat Toby. Haide.

Am rămas nemișcat la marginea parcării.

— Ai face bine să fii al naibii de sigur că nu vom fi prinși, l-am avertizat. Pentru că nu prea pot alerga dacă apar copoii.

Toby a izbucnit în râs.

— Îmi aduc aminte o fază amuzantă, mi-a spus el. Max Sheppard? Chiar săptămâna trecută m-a lăsat să plec doar cu un avertisment pentru un far spart la mașină. Acum hai să mergem.

Filmul tocmai începuse. Toby și cu mine ne-am așezat la margine și eu am încercat să fiu atent la film, dar am sfârșit, în mare, prin a urmări expresia de pe chipul lui Cassidy.

Bănuiesc că nu-și închipuia că se uită cineva, așa că lăsase garda jos, așa cum faci atunci când ești singur în cameră. Așa cum făceam eu când trăgeam jaluzelele și mă holbam la ventilatorul de pe tavanul de deasupra patului meu, pe jumătate fascinat, pe jumătate îngrozit de gândurile care îmi mișunau prin creier.

Cassidy părea așa de tristă, chiar dacă filmul era o comedie și toți ceilalți râdeau, de parcă nu era deloc atentă la film, ci era bântuită de cu totul alte imagini. Nu o văzusem niciodată așa și asta m-a făcut să mă gândesc la ce spusese Toby cu privire la dispariția ei neașteptată despre care nimeni nu știa ce să creadă.

Vreo doi s-au ridicat când s-a terminat filmul, dar Luke a insistat să ne uităm și la genericul de final. În mod surprinzător, s-au așezat la loc, arătând ca niște copii dojeniți; nu-mi dădusem seama că Luke avea asemenea putere, dar, în mod straniu, totul avea sens. Auzisem că i s-ar spune „regele tocilarilor" și n-am înțeles niciodată motivul, dar atunci mi-am dat seama de ce.

— Așadar, cum ți s-a părut? a întrebat Toby când ne-am depozitat filtrele de cafea pe masa unde-și puseseră și ceilalți ofrandele.

— Te referi la film?

Evident filmul e un clasic și *Napoleon Dynamite* e o imitație slabă a acestui film cu mult superior, a spus Toby pe un ton sec, dar nu, nu mă refer la film. Mă refer la toate astea: proiecții secrete, invitații codate, „vandalism"

– E nemaipomenit, am spus eu.

Și vorbeam serios. Nu știam că oamenii făceau lucruri de genul ăsta, în special în Eastwood. Era ciudat, să-mi dau seama că genul acesta de activități clandestine se petreceau la o școală pe care credeam cândva că o conduc, că se mai petreceau și alte lucruri în afară de petrecerile vechilor mei prieteni.

— De ce nu știu mai mulți oameni despre asta?

— Pentru că Evan MacMillan ar transforma totul într-un joc enervant cu băutură, a spus Luke, alăturându-ni-se.

— Mda, probabil că da, am recunoscut eu. Ar face o pâlnie de bere din filtre de cafea.

Am stat acolo în tăcere un pic, iar Luke avea pe chip o expresie cunoscătoare, de parcă se bucura că văzusem, în sfârșit, ce putea să facă.

— Deci, Luke, am spus eu, spărgând tăcerea, ce zici de o proiecție a filmului *Zbor deasupra unui cuib de cuci* în cabinetul medical? Știu că e cam înghesuit, dar ar fi perfect.

— Frate, a spus Toby. Asta ar fi monumental.

— Nu ți-am cerut ție idei, Faulkner, a spus Luke pe un ton rece, după care a plecat să facă pe gazda pentru un grup de elevi de-a unsprezecea.

— Nu mă place deloc, am remarcat eu.

— Nu, sigur că te place, a spus Toby neconvingător. Sunteți tovarăși.

M-am uitat la el cu subînțeles.

— Iubita lui era super amorezată de tine, a recunoscut Toby. Probabil că încă mai e.

— Phoebe?

— Vai, Ezra, ești ca un vampir sexi, a imitat-o el.

Am tresărit dar a trebuit să recunosc că avea dreptate.

— Salutare, vampir sexi ce ești, a spus cineva care m-a bătut pe umăr.

Cassidy și-a dat părul după urechi și a zâmbit de parcă după-amiaza aceea — și ultimele câteva ore — nu se întâmplaseră niciodată.

— Bună? am spus eu precaut.

— Cât de mult îți place Bill Murray? a întrebat ea, referindu-se la filmul pe care tocmai îl văzuserăm. *Eu* îl ador. Dacă m-ar cere de nevastă, aș devenit doamna Bill Murray într-o secundă.

— Ăă, am spus eu, nedumerit.

Ultima oară când verificasem, Cassidy mă ura de moarte și eu căpătasem impresia că nu vom mai vorbi unul cu altul în viitorul apropiat.

— Ascultă, a spus Cassidy. Mi-ar prinde bine un protejat, așa că leapșa, tu ești ăla. O să te învăț tot ceea ce știu despre dezbateri și tu o să câștigi locul întâi la turneul de la San Diego.

— Serios?

— Da! Și heruvimii din ceruri vor cânta de bucurie la mici ukulele și tu vei depune tămâie și conuri de brad la altarul meu.

— Pare un plan bun, am spus eu pe un ton sec. Conuri de brad și adulația zeiței. Bifat.

— Așa mai merge! a zâmbit larg Cassidy.

— A, uite acolo, a pretins Toby, aruncându-mi o privire vicleană. E cineva pe care simt brusc nevoia să-l deranjez.

— Am crezut că ți-ai ieșit din minți, am spus eu după ce a plecat Toby.

— Ca și în cazul lui Hamlet, mințile mele vin și pleacă, m-a informat Cassidy.

— Nu, voiam să spun că ţi-ai ieșit din minţi de furie la adresa mea, am clarificat eu.

— Ezra, te porţi ridicol. Mi-a trecut. Asta fac fetele; se înfurie și apoi le trece. Nu ai mai fost niciodată prieten cu o fată?

Bineînţeles că nu; avusesem multe iubite, dar niciodată nu am vrut să fiu prieten cu vreuna dintre fetele din vechea mea gașcă. Ce rost ar fi avut?

Poate Cassidy avea dreptate — poate că doar iubitele ţineau supărarea pe tine. Și totuși, era ceva în zâmbetul ei care nu mă convingea în totalitate. Dar am acceptat pleașca oferită, știind că nu e cazul să pun prea multe întrebări.

12

EXISTA O ZI ÎN LUNA SEPTEMBRIE în care profesorii aveau niște consultații și noi eram liberi. În clasa a unsprezecea, Evan, Jimmy și cu mine ne-am dus la Balboa, am mâncat cheeseburgeri pe marginea trotuarului și ne-am uitat la o prostie de film 3D. Dar anul acela uitasem total de Ziua Cercului Didactic până în ziua dinainte.

Evident, Toby și cu echipa de dezbateri aveau planificată o mare aventură; cumpăraseră bilete la un musical intitulat *Spring Awakening*, iar Toby încerca, fără succes, să-i convingă pe toți să se îmbrace ca niște școlari de la finalul secolului trecut.

— Serios, ar trebui să veniți și voi cu noi, a spus Phoebe, când toată lumea și-a dat seama, stânjenită, că eu și Cassidy nu fuseserăm incluși în planul inițial. Noi am cumpărat biletele astă-vară, dar tot puteți veni chiar dacă primiți locuri în altă parte.

— E în regulă, a spus Cassidy pe un ton relaxat. De fapt, Ezra și cu mine avem deja planuri.

Pentru mine asta era o noutate. Toby mi-a aruncat o privire cu subînțeles și eu am ridicat din umeri, pentru că habar nu aveam despre ce vorbea Cassidy.

— Da? Vă duceți la adunat? a întrebat Sam, lucru care i-a făcut pe toți să izbucnească în râs cu excepția lui Cassidy.

Să vă explic — „adunat" înseamnă când culegi ce rămâne după recoltat, fructe sau legume lovite sau stricate, pe care muncitorii sezonieri le lasă în urmă pe câmpuri pentru că nu sunt suficient de bune pentru a fi vândute. E chiar o excursie obligatorie în clasa a opta. Ne duc pe toţi cu autocarele pe pământurile vechilor ferme, cu tot cu un fotograf care face poze pentru album și e chiar atât de groaznic pe cât sună.

Toby i-a explicat repede lui Cassidy de ce râdeam.

— Nu vorbești serios, a spus Cassidy. Vă duceaţi în excursie ca să culegeţi roșii stricate? Nu vă duceaţi la muzee?

— Nu, a spus Toby pe un ton sec. Nu prea. Bun venit la Eastwood.

Pe drum spre a treia oră, am întrebat-o pe Cassidy la ce s-a referit când a spus că avem planuri. Era îmbrăcată într-o rochie albă din dantelă cu bretele care nu-i stăteau locului și nu m-am putut abţine să nu-mi imaginez cum ar fi să-mi trec mâinile peste umerii ei, trăgând în jos de bretele.

— A, aia, a zis Cassidy ridicând din umeri. M-am gândit că e momentul ideal să-ţi începi antrenamentul. O să fii protejatul meu, mai ţii minte?

— Cum aș putea să uit? am tachinat-o eu.

— Bine.

Cassidy a zâmbit larg.

— Vino să mă iei în faţă la Terrace Bluffs mâine-dimineaţă la ora opt și jumătate. Și adu un rucsac cu rechizite.

Nu știu cum, dar ora opt treizeci într-o miercuri dimineaţă mi se părea cumplit de devreme, de parcă creierul meu era convins că ar fi trebuit să aibă ocazia să doarmă până târziu într-o zi liberă. Am căscat în timp ce sorbeam dintr-o cană de cafea și m-am alăturat șirului de mașini care aștepta să iasă pe porţile de la Rosewood în drum spre serviciu.

Când am oprit pe acostamentul de lângă Terrace Bluffs, Cassidy era așezată pe margine, jucându-se cu o pereche de ochelari de soare. Era îmbrăcată în blugi și într-o cămașă cu carouri și avea la picioare un rucsac bleumarin.

Mă așteptasem să fie îmbrăcată într-una dintre ținutele ei demodate, iar felul în care era îmbrăcată acum îmi părea nelalocul lui. Dar chiar și îmbrăcată normal, Cassidy tot era o fată la care te-ai fi uitat de două ori fără să știi de ce. Parcă era deghizată într-o fată obișnuită și i se părea foarte amuzantă farsa asta.

— Am văzut un coiot de dimineață, a anunțat ea, urcându-se pe locul din față. Era în curtea noastră din spate, uitându-se obsesiv la heleșteul cu crapi koi.

— Poate doar voia un prieten.

— Sau poate voia o iubită sfioasă, a remarcat Cassidy pe un ton sec.

Era o referință la poezie[1], am ghicit măcar atât, dar nu știam care. Am ridicat din umeri.

— *Să fi avut noi timp o veșnicie*, a citat Cassidy. Andrew Marvell?

— Corect.

Îmi suna vag familiar, ca subiectul unui extemporal de la cursul de literatură avansată al lui Moreno, dar eu nu eram un mare fan al poeziei.

— Deci, unde mergem?

— Mergem acolo unde nu avem ce căuta, în afară de a face trăznăi și a păcăli oamenii, a spus ea. Condu până în Cartierul Universitar Central.

Și așa am și făcut, iar în timp ce șofam, Cassidy mi-a spus teoria ei cu privire la cum se câștigă un turneu de dezbateri. Cei mai buni participanți (eu le spun maeștri, dar e clar că tu nu ești

[1] Cassidy se referă la poezia *To His Coy Misstress* de Andrew Marvell, koi (pește) și coy (sfios) pronunțându-se la fel în limba engleză.

suficient de matur pentru asta, domnule Faţă rânjită, m-a tachinat el) făceau referinţe la literatură, filozofie şi istorie.

— Şi cu cât sunt mai sofisticate referinţele tale, cu atât mai bine, a spus Cassidy, jucându-se cu ventilaţia din maşină. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vrei să-l citezi pe Robert Frost. Citează-i pe John Rawls sau John Stuart Mill.

Nu auzisem nici de unul, nici de altul, dar n-am spus nimic. De fapt, încercam să-mi dau seama dacă suntem la o întâlnire chiar dacă era una care începuse la opt treizeci dimineaţa.

— Mai avem timp să mergem la adunat, i-am spus eu, făcând semn cu capul pe fereastră în timp ce treceam pe lângă una dintre livezile de portocali.

— Nu ştiu de ce ţie ţi se pare amuzant.

— N-ai auzit? E modul meu provincial de a te scoate la un muzeu.

Cassidy a clătinat din cap, dar mi-am dat seama că zâmbea.

Era straniu să te afli în Cartierul Universitar Central la ora 8:45 dimineaţa. Eu nu mă duceam acolo aproape niciodată pentru că era în direcţia Back Bay, o staţiune maritimă plină de fiţoşi. De fapt, Cartierul Central era chiar la graniţa dintre Eastwood şi Back Bay şi avea, în mare, doar o gară, un complex medical pe care îl cunoşteam extrem de bine şi un club de golf unde era şi tata membru.

— Ce ironie, nu? am spus eu, trăgând maşina în parcare. Cartierul Central e la graniţa dintre două oraşe şi în centrul niciunuia.

Cassidy a pufnit în semn de apreciere.

— Păi, haide, a spus ea, punându-şi ochelarii de soare. O să întârziem la curs.

— Ha ha, am spus eu, dar Cassidy nu părea să glumească. Pe bune, ce facem aici?

Cartierul Central era locul în care își petreceau timpul studenții de la Universitatea din California, filiala Eastwood, al cărei campus era chiar dincolo de stradă.

— Ți-am zis deja, a spus Cassidy nerăbdătoare, în timp ce cobora din mașină și își punea rucsacul pe umăr. Trăznăi și păcăleli. O să asistăm pe furiș la niște cursuri de la universitate, să te educăm în artele liberale ca să faci o dezbatere uluitoare la turneul de la San Diego. Voilá, orarul nostru de azi.

M-am uitat în jos la bileţelul mov pe care mi l-a înmânat.

— Istoria imperiului britanic? am citit eu cu voce tare. Literatura secolului al șaptesprezecelea? Introducere în filozofie?

— Exact, a spus Cassidy pe un ton superior. Acum grăbește-te. O să alegem drumul de dincolo de cel mai puţin străbătut și dacă ajungem la timp o să fie totul diferit.[1]

— Dar nu va remarca profesorul? am întrebat eu, chinuindu-mă să țin pasul cu Cassidy, care mergea repede pe panta abruptă care ducea către campusul universităţii. Nu suntem înscriși aici.

— Mai întâi de toate, e *conferenţiar*, nu profesor, și nu, nu va remarca. Obișnuiam să-mi petrec vacanţele de primăvară împreună cu fratele meu la Yale și când mă plictiseam obișnuiam să mă strecor la cursuri. Nu m-au prins niciodată. În plus, alegeam cursurile mari, cele cu o sută de studenţi. O să analizăm prelegerile, o să luăm notiţe pe care le-am putea folosi la dezbateri și apoi vom pleca în drumul nostru.

Și cam asta s-a și întâmplat — la Istoria imperiului britanic, cel puţin. Ne-am alăturat celor o sută de studenţi într-un amfiteatru și am ascultat o prelegere de cincizeci de minute oarecum interesantă,

[1] Cassidy face aluzie la ultimele două versuri din poezia lui Robert Frost, *The Road Not Taken*: „Am ales drumul mai puțin străbătut/și asta a făcut ca totul să fie diferit."

dar mai degrabă plictisitoare despre imperialism, capitalism și economia războiului. Am fost atent și am luat niște notițe ceea ce nu pot spune despre tipul cu barbă care stătea cu două rânduri mai jos și toată ora a jucat Angry Wings pe telefon.

— Deci? a întrebat Cassidy, după ce s-a terminat cursul și m-a târât la coadă la cea mai apropiată tonetă pentru cafea. Ce părere ai?

— Interesant, am spus eu, pentru că știam că asta se aștepta să spun.

— „Oricât ar părea o nebunie, e o nebunie chibzuită." Cassidy a zâmbit larg și și-a pus niște zahăr în cafea. *Hamlet.* Și dacă tot veni vorba, e momentul pentru niște literatură din secolul al șapte-sprezecelea.

Când am ajuns în sala de curs, ceva părea în neregulă. Abia când am remarcat manualele, mi-am dat seama ce anume.

— Cred că suntem în sala greșită, i-am șoptit eu. Mergem?

Și atunci a intrat în sală un conferențiar cu o cravată amuzantă cu partea de jos dreaptă și a fost prea târziu ca să mai facem ceva, așa că am rămas acolo și am ascultat.

Nimeriserăm cumva la un curs de chimie organică. Făcusem chimie anorganică avansată în clasa a unsprezecea, și fusese una dintre cele mai neplăcute experiențe din cariera mea de licean, și am presupus că cea organică va fi o continuare la fel de dureroasă a celei anorganice.

Conferențiarul, un individ est-european mărunțel care-și tot mângâia barba mică și blondă, și-a suflecat mânecile. A desenat pe tablă două lanțuri de hidrocarburi — măcar pe astea le-am putut recunoaște. Unul avea formă de M și celălalt de W.

— Cine îmi poate spune care e diferența? a întrebat el, uitându-se prin sala de curs.

Nimeni n-a fost suficient de curajos să-și dea cu presupusul.

— Nu există nicio diferenţă, a spus conferenţiarul în cele din urmă. Moleculele sunt identice, dacă vă gândiţi la ele în spaţiu.

A ridicat două machete de plastic și a rotit una dintre ele. Chiar erau identice.

— Acum, dacă doriţi, a continuat el, desenând două molecule noi pe tablă. Aici care e diferenţa?

Am rămas uimit de felul în care am putut vedea brusc la ce se referă, acum că știam să mă uit dincolo de schiţa de pe tablă și să-mi imaginez moleculele așa cum erau în realitate.

— Haideţi, nu joacă nimeni Tetris? a întrebat conferenţiarul, stârnind câteva râsete.

— Sunt opuse, a strigat cineva.

— Sunt opuse, a repetat conferenţiarul, ridicând două machete noi și rotindu-le, la fel cum mâna stângă e diferită de cea dreaptă. Sunt imagini în oglindă și le vom numi *enanţiomere*.

A continuat să vorbească despre cum opusurile pot fi, de fapt, același lucru și cum ele apar împreună în natură, fără să fie opusuri deloc, ci pur și simplu sunt destinate să ia parte la reacţii diferite. Nu semăna deloc cu ecuaţiile cumplite pe care fuseserăm forţaţi să le tocim la chimie anorganică, niște cifre cu exponenţi atât de mari că uneori îmi era milă de calculatorul meu. La lecţia asta nu era deloc vorba de matematică, doar de teorii și explicaţii cu privire la motivul pentru care reacţiile se desfășurau așa cum o făceau și de ce moleculele se uneau în trei dimensiuni. N-am înţeles chiar tot, dar chestiile pe care le-am înţeles au fost destul de interesante.

Când s-a terminat cursul, Cassidy s-a întors către mine, cu sprâncenele adunate într-o încruntătură.

— Îmi pare rău că am încurcat sălile, a spus ea.

— Ce tot spui? A fost nemaipomenit.

Nu mai ieșisem niciodată dintr-o clasă cu mintea zumzăind de câte învăţasem și voiam să savurez senzaţia aceea cât mai mult

timp posibil. Brusc, parcă creierul meu era în stare să privească lumea cu mai multă complexitate, de parcă erau mult mai multe lucruri de văzut, de făcut și de învățat. Pentru prima dată, mă gândeam că la facultate s-ar putea să fie diferit de liceu, că materiile alea vor valora ceva. Și apoi Cassidy a început să râdă.

— Ce-i? am întrebat-o eu, un pic iritat că îmi întrerupsese momentul meu Zen.

— Nimănui nu-i place chimia organică. E cea mai naşpa materie pentru facultatea de medicină.

— Păi, poate că îmi place tocmai pentru că nu mă duc la medicină.

— Nu, tu plănuieşti să te faci culegător pe câmp.

Cassidy își dădu ochii peste cap.

— Evident. O să lucrez după un program sezonier. O să-i spun Adunatul de primăvară.

Cassidy m-a plesnit cu caietul.

După o prelegere neinteresantă de filozofie despre ceva care se numește consecinţialism, ne-am întors în Cartierul Central. Era ora prânzului și afară era cumplit de cald. Cerul, care deasupra noastră era de un albastru intens, ajungea până la cenușiu deschis deasupra munţilor.

Mi-am dat jos cămașa pe care mi-o pusesem peste tricou în caz că aceea era o întâlnire.

Cassidy s-a uitat înspre mine în timp ce-mi îndesam cămașa în rucsac.

— Ce-ai păţit la încheietură? a întrebat ea.

— Nimic, e doar o orteză, am spus eu, nevrând să intru în detalii.

— Deci e un soi de modă de-a voastră de-a sportivilor? m-a tachinat Cassidy.

Și-a împins ochelarii pe cap, devenind brusc serioasă.

— De asta porţi mereu mâneci lungi?

— Nu, am spus eu, amuzându-mă pe seama ei. Port mereu mâneci lungi pentru că e un soi de modă de-a noastră de-a sportivilor.

A scos limba la mine și asta a făcut-o să arate ca un copil mic.

— Foarte matur, am spus eu. Credeam că ne prefacem că suntem studenți.

— Acum nu ne mai prefacem. S-au terminat cursurile. E prânzul.

Am luat niște sandvișuri de la Lee's, unul dintre lanțurile acelea de fast-food despre care crezi că sunt în toată lumea, dar de fapt există doar în California.

La insistența lui Cassidy, ne-am dus cu sandvișurile dincolo de șosea și am coborât o mică pantă cu pietre și iarbă care se termina pe marginea unui canal cu apă îngust și am făcut un picnic la umbra unui stejar. Pe cărarea de deasupra noastră treceau în viteză bicicliști, iar pe malul celălalt era un alt cuplu care făcea picnic. Nu că eu și cu Cassidy eram un cuplu.

Am dat la maxim difuzorul de la telefon și am pus un album vechi cu Crystal Castles în timp ce Cassidy scotocea prin iarbă, culegând niște floricele mici și albe și împletindu-le într-o coroniță.

— Uite, a spus ea, aplecându-se să pună cercul de flori pe capul meu.

Chipul ei era la doar câțiva centimetri de mine. Îi vedeam pistruii împrăștiați pe nas și stelele aurii din ochii ei albaștri tulburători.

Când s-a tras în spate ca să vadă cum îmi stă cu flori în păr, am avut impresia pe moment că știa cât de mult m-a amețit și se bucura de efect.

— Când îmi pot da jos asta? am întrebat-o eu.

— Când o să-mi spui la ce facultate dai, mi-a răspuns ea cu maliţiozitate.

Am ridicat din umeri. Era o întrebare ușoară.

— Probabil aici sau la oricare altă facultate de stat.

Mi-am dat seama imediat că spusesem ceva greșit.

— Deci asta e tot? a întrebat Cassidy. Te mulțumești să-ți petreci tot restul vieții în aceiași treizeci de kilometri pătrați?

Am tăcut, mi-am dat jos coroniță de pe cap și am examinat-o.

— Păi, nu e că și cum voi fi recrutat undeva.

— Oh...

Cassidy s-a înroșit la față și a frământat șerveţelul în mâini un moment.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

— Nu, e în regulă. Toate facultățile de stat sunt la fel. Doar nu țînteam spre Ivy League.

— De ce nu? a întrebat Cassidy curioasă. Toată lumea de la Barrows acolo voia.

Nu era genul de întrebare pe care eram obișnuit s-o primesc: de ce nu la Harvard sau Yale? Răspunsul era evident: pentru că nimeni nu se aștepta să mă duc la universități ca acelea. Nu demonstrasem niciodată o înclinație serioasă pentru învățătură și jucasem tenis sperând ca echipa noastră să ajungă în campionatul statal, nu la Jocurile Olimpice. Marea majoritate a colegilor mei, cu tot cu mine, nu văzuseră niciodată zăpadă.

— Nu cred că m-aș potrivi acolo, am spus eu în cele din urmă.

— Nu, sigur că nu.

Tonul ei era plin de dispreț.

— Preferi să te potrivești cu sportivii fără creier care câștigă concursuri de popularitate la liceu și cu fetele alea insipide care îi venerează.

— În caz că n-ai remarcat, nu prea mă mai potrivesc nici acolo.

Cassidy a început să râdă.

— Ezra, a spus ea încet, toată lumea a remarcat.

M-am aplecat și i-am pus coroniță de flori pe cap, lăsându-mi mâinile să zăbovească în părul ei un pic mai mult decât era necesar.

Bănuiesc că ar fi trebuit să-i ridic faţa către mine şi s-o sărut, dar n-am făcut-o. Nu-mi dădeam seama dacă doar încerca să vadă dacă o voi face sau chiar voia s-o fac şi n-am vrut să aflu.

În schimb, i-am povestit cum fusese viaţa mea de la accident. I-am spus cum am petrecut aproape două săptămâni în spital în timp ce restul colegilor mei terminau clasa a unsprezecea fără mine; cum ratasem banchetul, alegerile pentru consiliul şcolar şi petrecerea hawaiană cu cei de-a douăsprezecea; cum prima operaţie eşuase şi mama plânsese când aflase că va trebui să fac alta; cum antrenorul meu de tenis venise la spital şi îl auzisem certându-se cu părinţii mei pe coridor şi dând vina pe mine; cum aşa-zişii mei prieteni îmi trimiseseră o felicitare siropoasă pe care o semnaseră cu toţii, în loc să mă viziteze; cum doctorii făcuseră un asemenea spectacol din felul în care îmi spuseseră că n-o să mai fac sport niciodată, încât crezusem că o să-mi spună că voi fi într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii; cum cea mai cumplită parte fusese să mă întorc la şcoală alături de cei pe care îi ştiam de la grădiniţă şi singurul lucru care se schimbase fusesem eu, pentru că nu mai ştiam cine sunt sau cine vreau să fiu.

Când am terminat, Cassidy n-a spus nimic o vreme îndelungată. Apoi a acoperit distanţa dintre noi şi şi-a atins buzele de obrazul meu.

Erau reci de la sucul pe care-l băuse şi atingerea a durat doar o clipită. Dar nu s-a îndepărtat. În schimb, s-a aşezat cu piciorul lipit de al meu şi şi-a sprijinit capul pe umărul meu. Îi simţeam fluturarea genelor pe gât de fiecare dată când clipea şi am stat acolo o vreme, respirând încet împreună şi ascultând zgomotul traficului de pe University Drive şi clipocitul apei.

— Există o poezie, a spus Cassidy în cele din urma, de Mary Oliver. Şi obişnuiam să-mi scriu un vers din ea în toate caietele de şcoală ca să-mi aduc aminte că nu trebuie să-mi fie ruşine de

trecut sau teamă de viitor. Și m-a ajutat. Așa că ți-l spun și ție. Versul sună așa: „Spune-mi, ce ai de gând să faci cu singura ta viață prețioasă și sălbatică?"

Ne-am uitat la apă și la cuplul de pe malul celălalt care și-a strâns lucrurile și s-a îndreptat înapoi spre alee.

— Păi, am spus eu, ce opțiuni am?

— Să-mi consult oracolul, a murmurat Cassidy, aplecându-se în față ca să rupă un fir de iarbă.

L-a examinat în palmă de parcă îmi citea norocul.

— Poți să-ți faci auzit strigătul de luptă peste acoperișurile caselor... sau să suferi săgețile și loviturile sorții nemiloase... sau să trăiești clipa... sau să te îndepărtezi de portul cel sigur... sau să cauți o lume nouă... sau să te revolți contra căderii întunericului, deși ultima nu se potrivește, cam strică lirismul profeției, nu crezi?

— Și eu care credeam că o să spui doctor, avocat sau director.

Am râs.

— Sincer, Ezra — Cassidy s-a ridicat, scuturându-și iarba de pe blugi —, cu gândirea asta n-o să scapi niciodată din Panopticon.

13

În seara aceea, l-am scos pe Cooper la capătul străzii care se înfunda și i-am aruncat o minge. N-a fost la fel ca atunci când îl scoteam la alergat pe coclauri, dar lui a părut să-i placă. Ba chiar a găsit un iepure de câmp după care să alerge, deși nu cred că iepurelui i-a plăcut în mod special jocul sau să fie ţinta jocului.

Când l-am adus pe Cooper înapoi acasă, mama era la masa din bucătărie cu o cană de ceai lângă ea, răsfoind un ghid TV deși aveam programe *On Demand*.

— Unde ai fost? m-a întrebat ea.

— Până la capătul străzii, i-am spus, turnând apă proaspătă în bolul lui Cooper. I-am aruncat o minge.

— I-ai dat drumul din lesă? m-a întrebat îngrozită. Ezra, e întuneric afară! Ar fi putut fi lovit de o mașină!

— E o fundătură, așa că mă îndoiesc.

— Ai grijă la cum vorbești, tinere.

— Scuze.

Am luat din cămară un pachet de fursecuri și l-am deschis.

— Vrei unul?

— Nu așa de târziu, a spus ea. Adu-ţi pachetul la masă și povestește-mi despre școală.

Am regretat că dădusem iama în cămară.

— La școală e bine, am spus eu cu gura plină de fursecuri. Deși astea sunt groaznice. Credeam că sunt cu ciocolată.

— Sunt cu pudră de carob. Sunt mai sănătoase. Cum sunt materiile?

— În regulă. Trebuie să-mi semnezi un formular de consimțământ pentru dezbateri. E un turneu peste weekend la San Diego săptămâna viitoare.

— O excursie *peste weekend*?

A clătinat din cap.

— Scumpule, nu știu ce să spun. Nu ai fizioterapie sâmbăta?

— Îl pot suna pe doctorul Levine să reprogramez, am spus eu nerăbdător. Și nu e o excursie, e un turneu. M-am înscris în echipa de dezbateri.

Cooper a scâncit după un fursec și eu i-am aruncat o privire care spunea: *Crede-mă, nu vrei să guști așa ceva.*

— Asta fac prietenii tăi din consiliul elevilor anul ăsta? a întrebat mama pe un ton vesel. S-au înscris în echipa de dezbateri?

— Nu chiar.

Am încercat să nu râd la gândul că Jimmy Fuller, legătura cu echipele de sport, sau Tiffany Wells, organizatoarea de evenimente sociale, ar fi petrecut timp cu noua mea gașcă de la prânz.

— Toby Ellicott m-a rugat să mă înscriu. E căpitanul echipei de dezbateri anul ăsta.

— Oh, Toby! Nu l-am mai văzut pe băiatul ăsta de secole. Mama a închis ghidul TV și s-a aplecat peste masă, întrebându-mă în șoaptă: Spune-mi, până la urmă e homosexual sau nu?

M-am înecat cu fursecul cu pudră de carob.

— Mamă!

— Ce-i? Sunt doar curioasă, scumpule.

M-am holbat la ea, îngrozit. Asta era una dintre întrebările alea pe care nu te apuci să le pui oamenilor.

— Îmi semnezi formularul de consimţământ sau îl rog pe tatăl am insistat eu.

— Lasă-l pe blatul de bucătărie mâine-dimineaţă. Te pot duce la Nordstrom după şcoală.

Tocmai mă ridicasem de la masă şi când a menţionat magazinul, am înţepenit

— Păi, o să ai nevoie de un costum pentru dezbateri, nu?

Mama a continuat, plăcându-i din ce în ce mai mult ideea.

— Şi putem să-ţi luăm şi nişte haine noi. Blugii tăi sunt cam largi acum şi nu vreau să te împiedici în tiv.

Zâmbea de parcă departamentul de haine pentru bărbaţi de la Nordstrom era locul perfect în care să petrecem nişte timp de calitate împreună. Şi apoi mi-a venit o idee.

— De fapt, i-am spus. O să mă duc cu Toby. El ştie de ce am nevoie pentru turneu.

— Ce idee minunată, s-a luminat mama la faţă. Foloseşte cardul de credit al tatălui tău. Homosexualii au nişte gusturi minunate la haine!

— Nu poţi să cumperi, pur şi simplu, un costum făcut gata.

Cassidy s-a holbat la mine, oripilată.

Din difuzoarele nevăzute de la Nordstrom, departamentul de haine pentru bărbaţi, se auzea acelaşi cântec al formaţiei Vampire Weekend de la festivitatea de deschidere a anului şcolar. Am oftat, copleşit de şirurile nesfârşite de haine de pe rafturi.

— Toby, a mieunat Cassidy. Spune-i.

— Având în vedere că toate costumele mele au ieşit din atelierele elegante ale domnilor Second şi Hand, n-aş şti ce să spun.

Toby a rânjit, savurând situaţia stânjenitoare în care eram.

— Dar cu siguranță are nevoie de o cămașă roz cu nasturi.

— Pe naiba. Sunteți praf amândoi.

— Vă pot ajuta cu ceva? ne-a întrebat o vânzătoare binedispusă care ar fi putut fi mama vreunuia dintre colegii noștri.

— De fapt, da, puteți, a spus Cassidy pe un ton vesel. Ajustați cumva gratuit sacourile de la costume?

După o oră, aveam un portbagaj plin de haine și un bon de ajustare pentru un costum nou pe care îl puteam ridica peste o săptămână.

— Ar fi putut fi mai rău, a spus Cassidy, bătându-mă pe umăr în timp ce ne urcam în mașină. Ai fi putut să-ți petreci două ore probând diferite tipuri de pantaloni cu pliuri împreună cu mama ta.

— N-o știi pe mama lui, a intervenit Toby râzând. Ar fi fost trei ore. Și o tunsoare surpriză.

— Când v-ați unit forțele contra mea? am mormăit eu.

— Nu suficient de repede, se pare.

Cassidy a zâmbit larg.

— Acum, cine vrea să învețe pentru lucrarea de control de la ora domnului Anthony?

Orarul lui Toby era în oglindă față de al nostru; avea mai întâi engleza și apoi istoria.

— Ce-ar fi să-mi dați răspunsurile în pauză mâine? a sugerat Toby.

— Ce-ar fi să-ți lipesc papionul ăla la ceafă? a replicat Cassidy.

— Să te văd eu că încerci.

Toby a râs și a dat drumul la radio.

— Acum să plecăm naibii din Prisma, dacă tot am luat lucrurile după care am venit.

— Învățăm undeva, sau te las înapoi la Balena eșuată?

— Învățăm, a oftat Toby.

Am condus până la Legacy, un complex de supermagazine de lângă școală. A fost frumos să ne împrăștiem lucrurile în cafeneaua de

la Barnes and Noble, să bem cafea și să învățăm împreună de parcă era un fel de activitate socială. Nu mai făcusem niciodată asta.

Adică, o mai *făcusem* o dată când Charlotte a insistat să ne facem temele împreună la Starbucks, la începutul relației noastre, dar asta însemnase, în mare, să-mi frece piciorul pe sub masă până când a trebuit să renunțăm și să mergem la ea, pentru că părinții ei nu erau niciodată acasă. Așa că presupun că n-am învățat niciodată în mod eficient cu alți oameni. Sigur, Cassidy m-a tachinat că mi-a pus ceva în băutură când m-am dus la baie (nu-mi pusese; voia doar să mă facă suspicios), dar am reușit să facem treabă.

Se făcuse târziu când am reușit să ne pregătim suficient de bine pentru lucrare.

— Faulkner, a spus Toby. Poate că mă înșel, dar cred că vrei să-mi faci cinste cu cina, pentru că te-am ajutat așa de mult cu alesul cravatei.

— Bine, am spus eu.

Mereu fusese așa, chiar și când eram copii. Alocația mea de cinci dolari pe săptămână din școala primară îi finanțase dependența de jeleuri Sour Patch Kids și de cartonașe cu Pokemon.

— Stai să-i spun mamei că nu ajung la cină.

Mi-am scos telefonul, m-am dus la secțiunea de reviste și am asigurat-o pe mama repede că nu, nu mâncam fast-food și că da, cumpărasem tot ce aveam nevoie.

Se părea că nu aveam să încheiem prea curând conversația, așa că m-am așezat pe o bancă și am răsfoit un exemplar din *Rolling Stone* pe care îl lăsase cineva acolo, dorindu-mi ca mama să fi învățat să scrie SMS-uri.

— Mda, mi-am luat niște mocasini sau ceva de genul... cu talpă de cauciuc, măcar atât îmi aminteam... nu știu, maro, cred.

Am oftat dorindu-mi să-și piardă interesul.

— *Mamă*, i-am spus eu, întrerupând-o. Mă așteaptă colegii, trebuie să plec. Da, o să fiu acasă înainte de ora nouă. Bine... bine, pa.

— Of, taci din gură, am spus eu când m-am întors la masa de la cafenea.

— N-am spus nimic.

Toby a rânjit larg.

— Tăcerea ta mă judecă.

— Probabil că așa e, a recunoscut Toby.

Am traversat parcarea către In-N-Out Burger, care, teoretic, nu poate fi definit ca local cu mâncare fast-food pentru că trebuie să aștepți ca să-ți primești comanda.

— Știi meniul lor secret? a întrebat-o Toby pe Cassidy. Pentru că poți comanda tot felul de chestii. Shake cu bere de ghimbir, cartofi prăjiți cu sos de brânză, ceapă și maioneză...

— Evident că știu.

Cassidy și-a dat ochii peste cap.

— Am mai locuit în California, să știi.

— Nu, serios!? a ironizat-o Toby.

— Păi, știți despre palmieri? i-am întrebat eu.

Amândoi s-au holbat la mine. Am zâmbit larg.

— În fața tuturor restaurantelor In-N-Out sunt plantați doi palmieri care se încrucișează în formă de X, le-am spus eu. E dintr-un film vechi care i-a plăcut proprietarului pentru că era o comoară îngropată acolo.

— Ce oribil, a spus Cassidy. Să pretinzi că un fast-food e o comoară îngropată.

— Nu știu, am zis eu, mie mi se pare super. Majoritatea oamenilor nu știu despre asta, dar atunci când știu, se uită după X de fiecare dată când trec pe lângă un In-N-Out.

— Ca la IHOP, a spus Toby. Vărul meu îi spune „dOHI" pentru că e IHOP răsturnat și citit invers. Îți intră în cap. Data viitoare

când o să treci pe acolo, o să vezi un semn dOHI scris invers și răsturnat, crede-mă.

M-am gândit imediat la lanțurile de hidrocarburi pe care le văzusem la chimia organică; același lucru întors invers și cum faptul că știi cum să te uiți la ele, îți schimbă toată perspectiva. Era cât pe ce să menționez lucru ăsta, căci Cassidy ar fi știut despre ce vorbesc, dar n-am făcut-o. Nu pentru că ar fi crezut că sunt ciudat sau tocilar, ci pentru că momentul era așa de perfect, că nu mai era nevoie de altceva.

— Frate, a șoptit Toby când am luat chitanța pentru comandă. Știai că Justin Wong lucrează aici?

Am ridicat din umeri.

— Probabil se plătește bine.

Justin era cu noi în clasa de matematică. Era un tip destul de șters, cu excepția mașinii lui — o Honda ridicol de tunată, genul de mașină pe care puștii de la școală o porecleau *rice rocket*[1].

Tocmai ne umpleam paharele cu suc la automat când l-am auzit prima oară: un hohot de râs familiar. Am înțepenit.

— Vai, omoară-mă.

Toby s-a sprijinit de automatul de suc, uitându-se la ei.

Desigur, Charlotte, Evan și cu Jimmy erau în separeul din colțul bun, cel mare de lângă ferestre, acolo unde stăteam noi mereu când veneam aici.

— Crezi că ar trebui să luăm la pachet? a murmurat Toby.

— Și să mergem unde? l-am întrebat eu. Nu permit prezența burgerilor în mașina mea pentru că după aia o să-mi miroasă mașina a burgeri și, crede-mă, ăsta e un risc pe care nu vreau să mi-l asum.

— Am putea să-i punem în portbagaj, a sugerat Toby disperat.

[1] Termen insultător pentru o mașină japoneză tunată de prost gust.

— Eu nu mănânc un burger care a stat în portbagajul cuiva, a spus Cassidy.

— Am putea să-i mâncăm în parcare, a spus Toby.

— Pentru că asta n-ar fi deloc evident.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sunt aşezaţi chiar la fereastră.

Ne-am adunat în jurul pompei pentru ketchup, uitându-ne la masa lor. Tocmai îşi primiseră mâncarea şi era limpede că nu aveau de gând să plece prea curând.

Unul dintre angajaţii In-N-Out, un puşti de la altă şcoală, le-a mai dus la masă încă trei burgeri şi nişte cartofi prăjiţi.

— Hei, Ezra? a strigat Justin Wong. L-am pus pe Angelo să vă ducă mâncarea la masă.

M-am holbat la Justin, fără să pricep. Şi apoi mi-am dat seama: burgerii ăia erau ai noştri.

— Magnific, am spus eu pe un ton sec. Mersi.

— Tâmpiţii, i-a înjurat Toby încet.

— Păi, haideţi.

Am spus-o de parcă stăteam afară la o înmormântare şi era mai bine să intrăm.

— Vai, ce bine, vrei să spui că o să stau împreună cu vechii tăi prieteni? a zâmbit larg Cassidy.

— Poartă-te frumos, am avertizat-o eu.

— Ai crede, dacă l-ai auzi, că dimineaţa când mă spăl pe dinţi îmi ascut şi limba, s-a plâns Cassidy.

— Mai degrabă te speli pe dinţi şi îţi ascuţi simţul umorului, a spus Toby.

Evan a fost primul care ne-a văzut. Vocea lui de bariton s-a auzit în tot restaurantul când şi-a ridicat paharul de suc de parcă ar fi ţinut un toast şi a strigat:

— Io, Faulkner! Mișcă-ți fundul șchiop aici!

— Bună, am spus eu pe un ton scăzut în timp ce ne îndreptam spre masa lor. Care-i treaba?

— Pierdem vremea, a spus Evan.

Jimmy a dat din cap cu entuziasm. Mânca un 4x4 cu de toate, un sandviș cu patru burgeri din care curgea sos. Pe tavă mai avea un sandviș identic, pentru că unul nu era destul pentru el. A mușcat din el, iar eu mi-am amintit de un filmuleț pe care îl văzusem pe YouTube cu o pumă care devora o gazelă.

— Deci, să vă zic ceva amuzant, Justin a trimis mâncarea noastră la masa voastră, le-am spus eu.

— Cine? a întrebat Charlotte absentă.

— Justin, i-am repetat eu. Tipul de după tejghea? E în an cu noi la școală.

Nu-mi închipuiam de ce nu știa la cine mă refer. Și apoi mi-am amintit că Charlotte făcuse mereu așa — se prefăcea că nu știe despre ce coleg vorbești, de parcă era mult prea superioară ca să țină minte anumiți oameni.

— Oh.

Charlotte s-a încruntat, nepăsătoare.

— Păi, mă rog. Acum sunteți aici, așa că stați cu noi.

— Da, frate, e destul loc. Stați jos, a spus Evan.

Nu discutaserăm despre asta, dar știam că planul era să ne luăm mâncarea și să calculăm, matematic, care masă e cea mai îndepărtată de separeul lor, acea masă fiind locul perfect pentru noi ca să ne savurăm cina. Dar nu puteam să-i refuz. Nu după felul în care îi ignorasem pe toți fără nicio explicație de când începuse școala.

— Sună bine, am spus, ridicând din umeri și așezându-mă pe banchetă.

Am simțit mâna lui Cassidy pe mâneca mea, de parcă voia să-mi dea de înțeles că se așază ea prima ca să stau eu pe margine,

dar am strâns din dinți și m-am târât pe bancheta de vinilin, nevrând ca vechii mei prieteni să vadă cât de inutil devenisem.

— Unde-i Jill? am întrebat eu, despachetându-mi mâncarea.

Am turnat jumătate din cartofii prăjiți pe tavă și, fără să spun nimic, i-am dat lui Cassidy cutiuța de carton cu restul de cartofi, pentru că împărțeam meniul.

Charlotte s-a uitat la mine cum împărțeam porția de cartofi prăjiți de parcă asta însemna ceva anume.

— Face nu știu ce tâmpenie legată de consiliul elevilor, habar n-am. Dar asta ne va da ocazia să o cunoaștem pe noua ta prietenă.

Zâmbetul lui Charlotte era plin de venin în timp ce își amesteca milkshake-ul cu paiul.

Am mușcat cu toții din burgeri. La trei mese mai încolo, un copil prea mare pentru scaunul de masă în care era, țipa după desert în timp ce părinții lui își mâncau, calmi, mâncarea, ignorându-l.

— Faulkner, n-ai venit la petrecerea mea! m-a acuzat Jimmy.

— Mda, scuze. Cum a fost?

— Connor MacLeary a apărut beat mangă și a aruncat butoiul de bere în piscină.

Jimmy a ridicat din umeri filozofic.

— Și afurisita mea de vecină a sunat la poliție. A trebuit să ne prefacem că e un grătar cu tinerii de la Biserică.

— Și asta chiar a funcționat? a întrebat Toby, uimit.

— Nu.

Jimmy a mai mușcat o dată din burger.

— Deci, *Cassie*, a spus Charlotte pe un ton vesel. De unde te-ai mutat aici? Din Chino[1]? Sau Compton[2]?

Cassidy a zâmbit auzind insulta, de parcă o găsea pe Charlotte extrem de amuzantă.

[1] Suburbie săracă a unui oraș mic din statul California, S.U.A.

[2] Cartier sărac și rău famat din Los Angeles, S.U.A.

— Din San Francisco, a spus Cassidy. Dar am locuit peste tot prin lume, de fapt. Londra, Zurich, chiar și în Louisiana pentru câțiva ani.

— Oh.

Lui Charlotte i-a picat fața când a auzit asta.

— Mereu mi-am dorit să vizitez Europa.

— Păi, unde plecați în excursia cu clasa? a vrut Cassidy să știe.

Ne-am uitat cu toții la ea șocați.

— Nu aveți așa ceva? a întrebat Cassidy, neîncrezătoare. Elevii de clasa a douăsprezecea nu se duc în Spania sau pe undeva ca să hoinărească prin muzee și catedrale timp de o săptămână?

Am început să râd.

— Noi mergem la Six Flags.[1]

— Bine că nu mergem la *Disneyland*, a spus Charlotte pe un ton dulce, privind în direcția lui Toby.

Auzind asta, Evan a izbucnit în râs.

— Scumpo, a bolborosit el, încercând să-și controleze râsul, ești un geniu malefic.

— Mă rog, ție îți place, a replicat Charlotte, atingându-i vârful nasului cu arătătorul.

Erau așa de adorabili că aproape am vomitat peste grămada mea adorabilă de cartofi.

— Deci, ați învățat pentru lucrarea la domnul Anthony? am întrebat eu, schimbând repede subiectul fără să mă gândesc prea mult.

— Ce lucrare? a întrebat Jimmy agitat.

— Istorie europeană avansată, a spus Cassidy.

— Frate, noi n-avem istorie europeană avansată.

Evan a chicotit, îndesându-și în gură un pumn de cartofi prăjiți.

[1] Parc de distracții în S.U.A.

— Suntem într-a douăsprezecea, a spus Jimmy. Am doar cinci cursuri, dacă număr și tenisul.

— Ca să numeri tenisul, ai nevoie de boașe[1], a murmurat Toby.

Cassidy a pufnit în râs și eu am încercat să nu fac la fel.

Evan s-a întins și a înhățat un pumn de cartofi de pe farfuria lui Charlotte. Ea s-a prefăcut că se bosumflă și l-a plesnit peste mână în timp ce el își îndesa cartofii în gură, râzând.

— Mi-e foame, a spus Evan în chip de scuză. Am tras tare la antrenamente după-amiază.

— La naiba, da! a confirmat Jimmy.

Și-au izbit pumnii unsuroși pe deasupra dispenserului de șervețele. Toby a tresărit.

— Deci, Ezra, a spus Charlotte, cum de nu mai stai cu noi în pauza de prânz?

Toată lumea se uita la mine. Am ridicat din umeri și am sorbit din băutură, trăgând de timp. Familia cu puștiul care urla s-a ridicat de la masă și și-a lăsat tăvile și gunoiul acolo.

— Păi, eu... am început, nesigur de ce aveam să răspund.

Chiar voia s-o spun cu voce tare? Că mi se părea nepotrivit să mă întorc, de parcă mă voiau prin preajmă doar dintr-un soi de milă amestecată cu faptul că se simțeau cu musca pe căciulă? Că fuseseră niște prieteni oribili cât fusesem în spital? Că ea mă înșelase în noaptea accidentului și că dădeam puțin vina pe ea pentru tot ce se petrecuse? Că dacă s-ar fi ajuns la asta, aș fi preferat să mănânc prânzul pe un pat de campanie în cabinetul medical, decât să mă uit în fiecare zi la Charlotte stând în poala lui Evan?

Din fericire, Toby mi-a sărit în ajutor.

— Faulkner e în echipa de dezbateri acum.

[1] În original „balls" care înseamnă atât „mingi", cât și „testicule".

Toţi au izbucnit în râs, de parcă Toby declarase că mi-am unit forţele cu puștii care își aduceau laptopurile și căștile la școală cu să joace *World of Warcraft* în pauza de prânz.

— Frate, pe bune? a întrebat Evan.

— Sigur, am spus eu. De ce nu?

— Putem vorbi?

Charlotte a fluturat din gene, cu un zâmbet periculos pe buze.

Fără să fie rugaţi, Cassidy și cu Toby s-au ridicat pentru ca eu să pot ieși din separeu. Într-o tăcere densă și stânjenitoare am urmat-o pe Charlotte până la barul de condimente.

Nu vorbiserăm. Nu de la petrecerea de dinainte de banchet a lui Jonas Beidecker când alergase după mine insistând să n-o las baltă la banchet. Și erau atât de multe de spus și atâtea lucruri pe care trebuia să evit să le spun, că nu știam de unde să încep. Dar Charlotte știa de unde să înceapă.

— Care-i faza cu tine? a întrebat ea. Petreci timpul cu Toby Ellicott și te alături echipei de dezbateri?

Charlotte era îmbrăcată tot în uniforma de majorete, cu părul prins într-o coadă și legat cu panglici și cu o amprentă de labă pictată pe obraz. Dar expresia ei nu era deloc veselă.

— Ei bine? a întrebat ea, așteptând o explicaţie.

Dar din punctul meu de vedere nu-i datoram nicio explicaţie. Nu pentru ceva atât de trivial cum era cu cine alegeam să iau prânzul.

— Deci tu și cu Evan, am contracarat eu. Minunat. O să vă votez pentru regele și regina balului.

— Ei, hai, a protestat Charlotte, un pic cam vehement. Nu de asta suntem împreună.

— Sigur că nu.

M-am abţinut să nu zâmbesc văzând că o enervează comentariul meu.

— E ridicol, a spus Charlotte. Ar trebui să vii înapoi la masa noastră de prânz. Nu ai ce căuta cu rataţii ăia. Adu-ţi şi iubita arogantă de la şcoala de fiţe. Nu-mi pasă.

— *Nu* sunt rataţi. Iar Cassidy şi cu mine suntem doar prieteni.

— Mda. Charlotte a râs. Pentru că sunt *atât de multe* fete care te văd şi se gândesc: ăsta *chiar e* un tip cu care aş vrea să fiu *doar prietenă*.

— La ce te referi?

Eram destul de sigur că majoritatea fetelor mă vedeau şi se gândeau: *Uite-l şi pe tipul care aproape a murit la petrecerea lui Jonas. Era un sportiv bun, dar acum e olog sau ceva de genul. Nu-i aşa că-i trist?*

Am ridicat o sprânceană aşteptând ca Charlotte să spună cu voce tare ceea ce gândeau toţi ceilalţi. În schimb, ea a oftat şi şi-a netezit fusta de parcă o exasperam. Era o mişcare pe care am recunoscut-o din zilele liniştite din clasa a unsprezecea când abia începuserăm să ieşim împreună.

— Cerule mare, Ezra! Trezeşte-te. Eşti tot bosumflat şi deprimat acum şi nu mă întreba de ce, dar ţi se potriveşte perfect să fii misterios, meditativ şi prost dispus. Ai putea avea pe oricine vrei, aşa că lasă-i naibii pe ciudaţii ăştia şi încetează să mai fii îmbufnat cu privire la genunchiul tău luxat.

Genunchiul meu luxat — sigur. Nici măcar nu ştiam ce să-i răspund la asta, aşa că am făcut ce făcusem mereu în preajma lui Charlotte — a tuturor vechilor mei prieteni, de fapt. Am ridicat din umeri şi n-am spus nimic.

— Ascultă, a spus ea, apropiindu-se de mine şi făcând o mutră simpatică. Dau o petrecere vinerea viitoare. O să vii, nu-i aşa?

Acum eram sigur că flirta cu mine. Dar eu nu voiam să am nimic de-a face cu ea.

— De fapt, nu. Sunt ocupat.

— Ocupat cu ce?

— Cu un turneu de dezbateri, i-am spus eu, amuzându-mă pe seama ei. Peste weekend, din nefericire. În afara orașului.

— Doar nu vorbești serios.

M-am aplecat, închizând distanța dintre noi și știind că voi scăpa nepedepsit cu orice aș spune acum.

— Sunt la fel de serios ca un accident de mașină.

I-am oferit unul dintre cele mai strălucitoare zâmbete ale mele înainte să mă întorc la masă.

În timp ce mergeam înapoi spre mașină, m-am întors o dată să mă uit peste umăr. Soarele era la apus și tocmai se aprinseseră luminițele atârnate de palmierii din parcare. Dar chiar și în semiîntunericul de afară, cu lucirea ștearsă a sutelor de luminițe care se reflectau în fereastra de la In-N-Out, îi puteam vedea acolo, în separeul din colț, cel pe care îl ocupaseră doar pentru ei trei. Terminaseră de mâncat, dar ocupau cea mai bună masă din local de parcă era a lor cât timp o voiau.

Nu cu mult timp în urmă, aș fi fost și eu cu ei, înghițind un dublu-dublu burger după antrenamentul la tenis, înmuindu-mi cartofii în milkshake doar ca s-o fac pe Charlotte să se strâmbe dezgustată. Eu aș fi râs de scălâmbăielile lui Evan și Jimmy, pentru că știam cu toții că le făceau doar ca să vadă cât timp trece până îi opresc.

— O să fim dați afară, îi avertizam eu, clătinând din cap. O să ne pună să purtăm coifurile alea idioate de hârtie și o să ne facă poze pe care o să le atârne pe perete ca să ne facă de râsul lumii.

Și când, în cele din urmă, venea Justin Wong, cu subînțeles, să ne ia tăvile, eu îi aruncam câte o privire în chip de scuză când nu se uitau ceilalți, știind că greșiserăm, dar scăpaserăm oricum.

— Ei bine, a spus Cassidy, urcându-se pe locul din față, asta a fost extraordinar de neplăcut.

— Bun venit în OC, căţea?[1] o completă Toby.

— Hai să mergem și gata.

Am pus niște muzică, nevrând să vorbesc despre asta. Pe un post de radio local se auzea Arcade Fire, cântând despre cum e să crești în suburbii. M-am concentrat pe versuri până când am cotit pe bulevardul Princeton.

— Un mănunchi de știr uscat, a remarcat Toby. Cincizeci de puncte dacă îl lovești.

— În Rusia, am spus eu cu un accent groaznic, mănunchiurile de știr uscat te lovesc pe tine.

— Nu există așa ceva în Rusia, a intervenit Cassidy. Și dacă tot vorbim de KGB, care a fost faza cu fosta ta iubită?

Am râs sec.

— M-a informat că afectez status quo-ul. Și că dă o petrecere vinerea viitoare.

— La fel și noi, a spus Toby. Și îţi garantez că a noastră va fi mult mai bună și mai exclusivistă.

— Așa va fi, m-a asigurat Cassidy. N-ai trăit încă experienţa uimitoare a unei petreceri într-o cameră de hotel.

— Singurul meu regret în viaţă, am răspuns eu.

— Nu știu ce să zic, a meditat Toby, tunsoarea aia à la Beastie Boys din clasa a șasea a fost destul de nasoală.

Cassidy a râs.

— Minte, am spus eu, e absolut imposibil ca părul mea să stea într-o tunsoare à la Beastie Boys.

— De când poate părul să stea sau nu într-o tunsoare?

— De când ai început tu să minţi că am fost tuns așa, am spus eu, cotind în parcarea școlii. Parcarea începea să se aglomereze din cauza meciului de fotbal american din seara aia.

[1] Aluzie la un serial TV, The O.C. (Rebel în California).

— O duc eu pe Cassidy acasă, a spus Toby, scotocindu-se după cheile de la mașină.

— Sunt bine, a protestat Cassidy. Nu știu de ce vă temeți toți așa de coioți.

— Nu mă tem de coioți, a spus Toby. Mă tem că Faulkner se va oferi iar să-ți pună bicicleta în portbagaj și știm cu toții că se va omorî singur ridicând-o.

— Ești un ticălos, l-am informat eu.

— Măcar eu n-am fost tuns à la Beastie Boys în clasa a șasea!

14

Cassidy și cu mine n-am spus nimănui unde fuseserăm în ziua cercului didactic. Nu juraserăm să ţinem secretul sau ceva de genul, dar mi se părea ceva foarte intim, un moment amestecat cu lucrurile pe care i le povestisem și cu secunda aceea scurtă în care își apăsase buzele pe obrazul meu. Cumva, totuși, Toby a simţit că se întâmplase ceva între noi și nu era foarte entuziasmat cu privire la asta.

— De asta am dus-o eu acasă, mi-a explicat el vineri la coadă la mâncare. Ea nu e... nu e ceea ce crezi tu. E imprevizibilă.

— Atunci încetează să mai *prevezi* că mă va distruge, am răspuns eu, plătindu-i doamnei de la tejghea pentru sandvișul meu. Și care-i treaba, oricum? Cât de bine vă cunoașteţi?

— În sens biblic, Faulkner. Ne cunoaștem în sens biblic.

— Mda, sigur că da.

— Păi, echipele noastre petreceau timp împreună uneori. Ne invitam unii la alţii când aveam petreceri în camere, a spus Toby. Și la petreceri au loc tot felul de flirturi — dezbatincesturi sau cum vrei să le spui. Și Cassidy se purta azi de parcă nu se mai sătura de cineva și mâine își pierdea complet interesul. Lasă în urmă o dâră de inimi frânte, și ori nu-și dă seama, ori nu-i pasă.

Mi-am luat restul de la femeia de la casă.

— Asta e problema? Adu-mi aminte să nu-ţi povestesc niciodată ce se petrece în taberele de tenis, i-am spus eu, înșfăcând un teanc de șerveţele.

— Aș face o glumă cu scăpatul săpunului, dar am sentimentul că doamnele de la autoservire nu o vor aprecia.

Toby a ridicat o caserolă de styrofoam cu „Puiul Generalului" și l-a adulmecat cu nasul încreţit înainte să-i dea femeii de la casă câteva bancnote mototolite de un dolar.

— E ceva diferit la Cassidy anul ăsta și nu știu ce s-a schimbat, dar am un presentiment rău cu privire la asta. Tu ce părere ai? Ăsta oare o fi pui sau e vreo specie de pui pe care au neglijat s-o identifice?

— Arată dezgustător.

— Evident. Dar nu-ţi amintește de ceva dezgustătoșenia lui? a insistat Toby, plin de speranţă. Poate de puiul generalului Tso?[1]

M-am uitat din nou la el.

— E pui general de dezgustător, l-am informat eu.

— Hmm, l-a privit Toby cu tristeţe. Cred că ai dreptate.

Am petrecut tot weekendul făcând o tonă de teme. Moreno voia o „analiză pe text" la *Gatsby*, care era diferită de o analiză reală în anumite aspecte care nu existau. Domnul antrenor Anthony voia cincizeci de termeni cheie până marţi, scrișI de mână ca să nu îi copiem unii de la alţii. Și făcusem și un test la algebră. Singurul moment bun a fost duminică seara când Cassidy mi-a trimis, în sfârșit, semnale în cod Morse de la fereastra camerei ei.

SALUT, a spus ea, luminând de două ori. SALUT SALUT.

Îmi mai aminteam codul Morse de pe vremea când fusesem la cercetași, așa că m-am întins spre întrerupătorul veiozei de pe

[1] *General Tso chicken*, fel de mâncare specific bucătăriei chineze.

birou și i-am transmit și eu SALUT, dorindu-mi și sperând oarecum că mă va ruga să mă furișez afară ca să mă văd cu ea în parc.

Dar fereastra ei a rămas întunecată după ce i-am răspuns, chiar dacă știa că sunt acolo și privesc. Așa că m-am culcat gândindu-mă la ea, la curba spatelui ei acoperit de o rochie subțire de bumbac, la părul ei prins sus într-o coroană de codițe împletite, la ea, sărind din înălțimea leagănului de plastic, dincolo de groapa cu nisip și făcând o tură completă prin Eastwood, California, în timp ce eu stăteam acolo, încătușat în banalitatea vieții mele, privind-o inert.

În săptămâna aceea, Toby a organizat două sesiuni de practică pentru echipa de dezbateri, după școală. Marți, ne-am cuplat doi câte doi pentru dezbateri false și eu am nimerit cu Phoebe. Cassidy a jucat rolul arbitrului și a stat cu picioarele încrucișate pe catedra domnișoarei Weng, jucându-se cu franjurii de la eșarfa pe care o purta.

Cu o zi în urmă, Toby mă învățase cum să iau notițe și eu încă mai foloseam una dintre grilele acelea fotocopiate, cu săgeți desenate pe ea. Mă făcea să mă simt ca un începător. Singurul lucru bun a fost că Phoebe, despre care crezusem că mă va bate măr, s-a dovedit a fi îngrozitor de slabă la dezbateri și concurase doar la un singur turneu până acum. După ce am ținut discursurile de încheiere, i-am dat lui Cassidy notițele noastre și ne-am dus să examinăm vitrina cu trofee din spatele clasei.

Cele mai impresionante erau vechi de câțiva ani; moștenirea lăsată școlii de elevi care absolviseră de multă vreme. Ceea ce fusese cândva o echipă de campioni devenise acum destinația tocilarilor care căutau mai degrabă distracții decât glorie. Nu-mi puteam imagina că așa ceva ar fi posibil în cazul echipei de tenis a școlii — sau în al oricărei alte echipe de sport. *O să te distrezi dacă*

învingi, obișnuia să-mi spună tata, de parcă era posibil să controlezi asemenea lucruri.

— Sunt vreunele recente? am întrebat-o pe Phoebe, făcând semn cu bărbia înspre vitrină.

— Vreo două. Ăla comic de mic e al lui Toby. Și placheta e a lui Sam și a lui Luke, ei sunt destul de buni la dezbateri atunci când Sam nu se lasă dus de val cu ideile sale republicane.

A râs scurt.

— Te pricepi destul de bine să vorbești în public, să știi, a adăugat ea.

— Mda, mă rog, poate că te pricepi să-ți expui ideile, dar ordinea în care o faci e un dezastru, a spus Cassidy, dându-se jos de pe catedra domnișoarei Weng și returnându-ne notițele.

Ale mele arătau de parcă sângerase un stilou peste ele, în timp ce ale lui Phoebe aveau doar câteva corecturi.

— La tine e invers, a continuat Cassidy, încruntându-se la Phoebe. Ai un plan bine pus la punct, dar discursul scârțâie. Haideți, să văd cum vă descurcați pe alt subiect.

Am exersat până la ora patru și jumătate când Austin avea pregătire pentru testul SAT și eu trebuia să plec la fizioterapie, doar că am spus că mă duc la dentist. Știu că nu trebuia să mă jenez de faptul că făceam fizioterapie, dar tot suna rău: „terapie", de parcă aveam nevoie de ajutor profesionist ca să funcționez.

Măcar era fizioterapie și nu una dintre ședințele alea de consiliere anti-traumă pe care spitalul insistase să le fac după accident. Pe alea nu puteam să le sufăr, dar, din fericire, mă duceam acolo doar o dată pe lună, la domnul doctor Cohen, cel mai mare nătărău de psiholog clinic pe care l-am văzut vreodată. Serios, avea dinții așa de albi că probabil străluceau în întuneric.

Așa că am condus pe ascuns până la centrul medical, unde am petrecut o oră pe bicicleta medicinală și pe banda de alergat,

ascultând mostre de dezbateri pe care mi le dăduse Toby în format audio și încercând să nu mă gândesc la Cassidy. Se purta de parcă nu se supărase niciodată din cauză că o înscrisesem în echipa de dezbateri, și nu înțelegeam dacă reacționasem eu exagerat sau ea își ascundea furia.

Poate că era așa cum spusese Toby, că era imprevizibilă. Dar mă îndoiam. Pentru că în fiecare seară, în jur de unsprezece, pe partea cealaltă a parcului Meadowbridge, fereastra de la camera lui Cassidy se întuneca și lanterna ei îmi clipea același salut în cod Morse. Întotdeauna SALUT. SALUT SALUT. Nimic altceva. Începutul unei conversații neterminate pe care eu n-aveam curajul s-o duc mai departe.

Săptămâna aceea m-am culcat în fiecare seară așteptând ca orice se petrecea între noi să fie transmis cu ajutorul unei lanterne, dar nu s-a întâmplat niciodată. Ca întotdeauna, m-a lăsat să-mi doresc mai mult și să visez la cum ar fi fost dacă aș fi primit vreodată ceea ce-mi doream.

15

Turneul avea loc la AALSD, Academia pentru Arte Liberale din San Diego. Era unul dintre campusurile alea care arată ca o mănăstire de maici, tot numai arcade din lut nears cu zugrăveală albă, decorate cu plăcuţe de mozaic. Aproape că mă aşteptam să aud din parcare sunetul valurilor.

Eram în întârziere din cauza traficului şi abia am avut timp să ne schimbăm. Cassidy, Phoebe şi cu mine ne-am luat umerașele cu haine şi ne-am schimbat în băi în timp ce restul echipei, care veniseră îmbrăcaţi direct în costume, s-au grăbit să semneze listele de prezenţă.

În jurul nostru, campusul devenise un stup agitat de elevi îmbrăcaţi la costum sau în uniforme ale unor şcoli private. Am trecut pe lângă doi tipi care împingeau un cărucior pe care se aflau trei cutii cu dosare legate între ele cu o coardă elastică şi pe lângă o fată care recita un monolog la un perete de cărămidă. Se simţea în aer agitaţia aceea a pregătirilor pe ultima sută de metri şi asta mi-a amintit de dimineaţa în care am dat testul SAT.

M-am schimbat în costum care, a trebuit să recunosc, îmi venea mult mai bine decât cele pe care le închiriam pentru balurile de la şcoală. Fetele au avut nevoie de mai mult timp aşa că am

petrecut câteva minute stând în fața băii, stânjenit, ca un fel de gardă de corp care le aștepta.

— Oooo, a spus Phoebe când a ieșit în cele din urmă, cineva arată adorabil în costum.

— Minți. Arăt ca un senator, m-am plâns eu, trăgând de gulerul cămășii.

— Un senator liberal, m-a asigurat Cassidy. Genul implicat într-un scandal sexual cu o prostituată de lux.

Și atunci am văzut ce își făcuse Cassidy: dungile aurii și roșii de pe vesta tricotată, dungile asortate de pe cravată, fusta gri de uniformă și sacoul bleumarin împăturit pe braț...

— Aia e o cravată *a Cercetașilor*[1]? am întrebat-o eu.

— Și o vestă tricotată marca Harry Potter oficial, a confirmat ea cu emfază.

— Domnișoara Weng o să te pună să te schimbi, a spus Phoebe.

— Nu poate. Cassidy a zâmbit larg. Nu am încălcat codul de ținută. Teoretic. Acum haideți, Cedric, Cho.[2]

Ne-am îndreptat spre cantina din interior unde se adunaseră toate echipele și mi-am dat seama că sunt emoționat. Înfiorător, cumplit de emoționat. Nu pentru că voiam să mă descurc onorabil la turneu, pentru că știam că n-am nicio șansă în privința asta. Aveam emoții că nu voi reuși să văd ce e așa minunat să-ți pui un costum și să discuți despre politică. Aveam emoții că nu fac parte, cu adevărat, din grupul ăsta de prieteni. Că eram destinat să fiu pentru totdeauna cineva care, în loc să-și găsească trăsătura definitorie, și-a pierdut-o pentru eternitate la vârsta de șaptesprezece ani.

Cantina era aglomerată, și Cassidy s-a întins spre mine și m-a luat de mână când am intrat. M-am uitat la ea; părea așa de diferită de fata care îmi pusese o coroniță de flori în păr lângă pârâu și

[1] În original, *Gryffindor*, casa Cercetașilor din seria Harry Potter de J.K Rowling.
[2] Personaje din seria Harry Potter de J. K. Rowling.

care îmi spusese să-mi pun o dorinţă pe o stea de hârtie. Pentru prima dată de când o cunoșteam, Cassidy părea încordată.

Toby ne-a remarcat și ne-a făcut semn cu mâna spre masa echipei noastre, unde domnișoara Weng ne-a prezentat programul turneului: aveam două runde preliminare în seara aceea, apoi încă două preliminare a doua zi dimineaţa, urmate de două runde finale și de o ceremonie de decernare a premiilor.

— Cassidy, ce-i chestia aia de la gâtul tău? a întrebat domnișoara Weng.

— Cravata mea de la Oxford, s-a încruntat Cassidy, afișând o expresie sinceră de nedumerire. E de la școala mea de vară.

Nu știu cum am reușit toţi să nu izbucnim în râs când a scăpat basma curată, dar am făcut-o. Și apoi s-a stârnit agitaţia în partea cealaltă a cantinei: se afișaseră participanţii pentru prima rundă. În sală s-a făcut haos când trei sute de adolescenţi au năvălit să consulte listele.

Cassidy a insistat să rămân acolo, așa că am rămas, stânjenit, pe lângă domnișoara Weng, până când Cassidy s-a întors cu un bileţel mov pe care scria sala în care urma să concurez.

M-am uitat la bileţel, și mai emoţionat.

— O să te descurci, a spus Toby, bătându-mă pe spate. Suntem praf, ai uitat? Du-te să pierzi o rundă în numele echipei.

Am râs, simţindu-mă un pic mai bine. Puteam să fac asta. Era doar un discurs, ceva ce mai făcusem de atâtea ori la întrunirile consiliului elevilor și la festivităţile școlii. Un discurs într-o sală unde nu asculta aproape nimeni. Un discurs care nici măcar nu fusese scris încă, așa că nu trebuia să-mi fac griji că voi uita replicile.

M-am uitat înspre Cassidy, ca să văd cum rezistă, pentru că se purtase bizar toată ziua. Era așa de palidă că părea pe punctul de a leșina și avea pe chip o expresie bântuită.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Sunt bine, a spus Cassidy, încercând să zâmbească. Nu-ţi face griji cu privire la mine, micule protejat. Du-te, ia-ţi zborul.

— Păi, multă baftă, i-am spus eu.

— Rupe-ţi piciorul![1] a strigat Cassidy după mine, tachinându-mă, în timp ce mă îndreptam spre clădirea A.

Am ales o rută care evita multe scări principale și am sfârșit prin a mă rătăci. Am ajuns din greșeală pe coridorul estic și eram destul de dezgustat de mine însumi în timp ce mă întorceam înapoi pe un coridor de la etajul al treilea. Și atunci am văzut-o pe Cassidy.

Era cu spatele la mine și stătea lângă o țâșnitoare veche de apă, vorbind cu o antrenoare în vârstă pe care n-am recunoscut-o. Antrenoarea avea o mână pe umărul lui Cassidy și era așa de solemnă că n-am îndrăznit să le întrerup.

— ... dar e minunat că te-ai întors și concurezi din nou, a spus antrenoarea.

— Mulţumesc, a murmurat Cassidy.

Am ezitat simțind că asta era ceva ce n-ar fi trebuit să văd și apoi Cassidy s-a întors.

— Hei, a spus ea, stânjenită. Ce faci aici?

— Încerc să localizez coridorul de vest? am recunoscut eu.

— E pe aici, a spus Cassidy. Îţi arăt eu.

M-a condus grăbită după colţ și imediat literele de lângă numerele sălilor au început să se schimbe din „est" în „nord"

— Ce-a fost asta? am întrebat-o eu.

— Habar nu am. Cassidy a ridicat din umeri. De fapt, mă bucur că ai apărut. Antrenoarea asta pe care n-am mai văzut-o niciodată m-a luat deoparte. Îmi tot spunea Elizabeth și se purta de parcă mama mea are cancer.

— Straniu, am spus.

[1] În original „break a leg", sinonim cu „baftă", „mult noroc" în limba engleză.

— Trebuie să existe o școală care chiar are uniforme de Cercetași de la Hogwarts. Cassidy a zâmbit larg, trăgând de vesta tricotată. Păi, vestul ar trebui să fie chiar după colț. Eu trebuie să mă întorc.

— Ne vedem mai târziu, Elizabeth! am strigat eu după ea.

— Te urăsc, a țipat ea în semn de răspuns.

Când m-am întors la masă după runda mea, Toby, Austin și cu Phoebe erau deja acolo. Phoebe dezgropase de pe undeva o cutie de drajeuri Fruit Gushers și mi-a oferit și mie o punguță.

— Mersi, am spus eu, rupând punga. N-am mai mâncat din astea de când eram copil.

— Asta e și ideea, a spus Phoebe, zâmbind larg. Au gust a copilărie.

— Deci cum a fost? a întrebat Toby.

— Bine, am spus eu. Cred. E ciudat; nu-mi dau seama dacă am câștigat sau am pierdut.

— Se întâmplă uneori, mi-a spus Austin, desprinzându-și privirea din consola de jocuri. Deși eu am pierdut cu siguranță. Am nimerit cu unul dintre cretinii ăia de la Rancho — ăia poartă toți la rever insigne cu Asociația Națională de Dezbateri — în orice caz, a fost un dezastru.

— Naşpa, am comentat în semn de susținere.

Austin a ridicat din umeri și a mâncat un pumn de drajeuri.

— E în regulă, a spus el, fluturându-și consola de jocuri. Am obținut trei permise de trecere doar mergând până acolo, plus un cod nou de deschidere, așa că Rancho poate să mă pupe undeva.

Phoebe și-a dat ochii peste cap.

— Austin crede că a pierde sau a câștiga în viața reală nu are niciun sens atunci când are un scor mai mare de depășit.

— Asta așa e, a spus Austin, salutând-o cu stiloul electronic.

— Deci, Austin, a întrebat Toby, îți bați singur propriul scor în fiecare zi?

Întrebarea a sunat așa de porcos că am izbucnit cu toții în râs.

— Mă întrebi cumva dacă sunt un maestru al dezbaterilor, Ellicott? a replicat Austin.

La momentul acela râdeam de ne tăvăleam pe jos. Așa ne-a găsit Cassidy — râzând atât de tare că a trebuit să facem eforturi ca să nu ne înecăm cu mâncarea.

Luke și cu Sam s-au întors de la runda lor cu zece minute mai târziu, deoarece dezbaterile în echipă durau un pic mai mult. Când au ajuns ei la masă, noi eram îngrămădiți în jurul iPad-ului lui Austin, uitându-ne pe YouTube la filmulețe idioate și făcând cu rândul în a ne arăta preferatele.

S-a afișat a doua rundă și, din nou, Cassidy s-a dus să afle numărul sălii mele. Bănuiesc că încerca să fie de ajutor, dar era un pic cam mult. Însă n-am avut inima să-i spun. Așa că am acceptat cuminte bileţelul și am plecat să concurez cu un tip de la Rancho, un boboc slăbănog cu un Blackberry la curea, de parcă era deja director de companie. Dușmanul, m-am gândit eu, dându-mi seama că începeam să dezvolt un simț al loialității față de echipă.

Am sfârșit prin a dezbate meritele economiei de piață libere, care nu era punctul meu forte, și eu am fost din nou afirmator. Am crezut că am reușit să prezint destul de bine argumentele, dar în momentul în care bobocul și-a aranjat cureaua, și-a îndreptat cravata și mi-a aruncat o privire de parcă se așteptase să fiu așa de slab, am știut că am pierdut. M-a făcut harcea-parcea.

A fost așa de frustrant să știu că dacă am fi fost pe un teren de tenis, l-aș fi putut învinge cu reverul meu, tăind mingea aproape de fileu și privindu-l cum aleargă după ea. Dar aici eram la dezbateri și superputerile mele erau inexistente. Aproape că mi-am

dorit ca el să fi concurat cu Cassidy în costumația ei ridicolă de Harry Potter, ca să-i șteargă rânjetul ăla îngâmfat de pe fața lui de încuiat.[1]

[1] Referire la Harry Potter, încuiații erau oamenii obișnuiți care nu făceau magie.

16

— Înainte să vă dau cheile de la camere, iată care sunt regulile, a spus domnișoara Weng, hotărâtă să ne facă de râs în foaierul aglomerat al hotelului. Camerele sunt unisex. Dacă descopăr altceva, sunteţi eliminaţi din echipă. Puteţi lua cina la restaurantul hotelului sau în complexul comercial de peste drum. Dacă vă duceţi la complexul comercial, vă întoarceţi până la ora opt. Nu părăsiţi hotelul noaptea și nu fumaţi, nu-mi pasă dacă sunteţi suficient de mari să vă cumpăraţi ţigări. Ne întâlnim aici mâine-dimineaţă la șapte și jumătate ca să predăm camerele. Cheltuielile cu minibarul sunt responsabilitatea voastră. Aţi priceput?

Am mormăit toţi că da, apoi ne-a pus să-i notăm numărul de telefon înainte să-i dea lui Toby plicul cu cheile.

— Voi fi în camera 239, a strigat ea când ne îndreptam către lift. În caz că e vreo urgenţă.

Cassidy a izbucnit în râs, cu palma peste gură.

— Scuze, a spus ea, dar unul dintre imbecilii ăia de la Rancho m-a invitat să mă fac mangă în camera lor în seara asta. Au spus să vin la camera 237.

Ne-am dat cu toţii seama cât de comică era situaţia.

— Sărmana domnișoară Weng, a spus Toby cu tristețe. Cum își va mai citi ea romanele de dragoste în cadă, în liniște, cu huliganii ăia care vor juca Beer Pong[1] în camera alăturată?

— Frate, am spus eu, strâmbându-mă. Ce imagine îmi vine în minte.

— Nu, pe bune, chiar asta face, mi-a spus Austin. De asta a fost de acord să ne antreneze la dezbateri. Weng locuiește cu părinții, omule. Ar consilia și echipa de wrestling dacă ar veni cu o cameră de hotel gratuită o dată pe lună.

— Întotdeauna întreabă la recepție dacă are cadă în cameră, a spus Toby. Primul care râde primește cincizeci de puncte.

— Pentru ce sunt punctele? am întrebat eu în cele din urmă.

Credeam că e o întrebare legitimă, dar se pare că nu era, pentru că toți s-au uitat la mine, îngroziți.

— Of, Ezra, a spus Cassidy cu tristețe, acum ți-ai pierdut toate punctele.

— E posibil să ai puncte negative? am întrebat eu când s-au deschis ușile de la lift și ne-au lăsat la etajul al patrulea.

— Nu am permisiunea să explic regulile jocului, a spus Toby. Nici să admit că jucăm sau nu un joc. Hai, echipă. Ieșiți!

Aveam două camere una lângă alta. Băieții au intrat într-una dintre ele și fetele s-au dus către cealaltă.

— Ăă, am spus eu, uitându-mă la cele două paturi duble și încercând să nu subliniez ce era evident și anume că noi eram cinci.

Și apoi Luke a deschis o ușă unde crezusem inițial că era un dulap, dar care dădea, de fapt, în camera fetelor.

— Bună, a spus Phoebe când a intrat la noi în cameră împreună cu Cassidy.

[1] Joc cu o minge de ping pong și pahare pline cu bere.

Atunci mi-am dat seama: nimeni nu intenţiona să respectele aranjamentele de dormit unisex.

— Sunteţi gata pentru cină? a întrebat Toby.

— Nu ne schimbăm? M-am uitat în jos la costumul meu.

— Nu, a spus Phoebe, zâmbind larg. E un ritual de trecere. Cină în echipă în uniformele echipei. Și e problema ta dacă te pătezi.

— Spune ea așa, mi-a mărturisit Luke, dar, în realitate, o să ne calce tuturor cămășile mâine-dimineaţă dacă o rugăm frumos.

— Ba n-o să fac asta! Phoebe a luat o pernă și a azvârlit-o înspre el.

Centrul comercial de vizavi de Hyatt nu era așa de rău, deși mă simţeam cam jenat de faptul că eram toţi șapte la costum. Mă rog, șase la costum și unul în uniforma de la Hogwarts. Am mers până la urmă la Cheesecake Factory, ceea ce mi s-a părut o alegere cam ciudată când aveam un Denny's și un Burger King la îndemână. Nu era un lucru despre care vorbeam, dar știam că Toby nu avea niciodată prea mulţi bani la el.

— Cine vrea aperitive? a întrebat Toby pe un ton vesel, deschizând meniul uriaș.

Mi-a remarcat expresia și a început să râdă.

— Faulkner face cinste.

— Nu e deloc amuzant, am spus eu. Nici măcar la tenis nu le facem asta nou-veniţilor.

— Relaxează-te, m-a liniștit Toby, fluturând un card de credit. Decontăm din bugetul echipei. Pe care, teoretic, *tu* l-ai aprobat în aprilie. Și ai fost destul de generos, dacă pot să adaug.

— A, corect, am spus eu ușurat.

Chiar aprobasem bugetele pentru activităţi ale echipelor, pe anul viitor.

— Atunci aperitive pentru toată lumea. Îmi puteţi mulţumi mai târziu.

— De fapt, nou-venitul cumpără băutura, mi-a spus Luke.

Phoebe a clătinat din cap.

— Glumeşte.

Am comandat câteva platouri cu aperitive şi ceilalţi m-au informat cu privire la rivalitatea cu Rancho.

— Pe scurt, ne urăsc, a spus Austin. Ei cred că nu luăm dezbaterile în serios.

— Păi, *chiar nu* luăm dezbaterile în serios, a spus Sam, lungind cuvintele.

— Mda, dar pe vremuri eram serioşi, a spus Austin. Eram echipe surori sau cum naiba se cheamă, când eram într-a noua. Înainte să apăreţi voi.

Sam şi cu Phoebe erau amândoi într-a unsprezecea, dar uitam mereu asta.

— Dezbaterile erau naşpa pe atunci, a spus Luke. Domnul antrenor Kaplan ne lua prin surprindere şi făcea percheziţii în camerele de hotel.

— Chiar era naşpa, a fost de acord Toby. Săracul Kenneth Yang.

— Ce-a păţit Kenneth Yang? a întrebat Cassidy, sorbind din băutură.

Toată lumea a oftat şi eu am avut impresia că mai auziseră povestea asta de un milion de ori. Dar Toby era hotărât s-o mai spună o dată. A rânjit.

— Deci, domnul antrenor Kaplan vine pe la două noaptea ca să se asigure că suntem în pat şi dormim, pentru că Kenneth Yang a făcut aşa un mare spectacol din faptul că îşi adusese jocul de Monopoly cu el. Aşa că a început să strige „Deschideţi! Vă aud,

nemernicilor, cum jucați Monopoly acolo" dar nimeni nu i-a deschis ușa pentru că era băutură peste tot. Așa că antrenorul i-a trezit pe cei din camera alăturată și a dat năvală peste ei și l-a găsit pe Kenneth Yang cu trei cravate pe cap, bând cocktailuri cu sake și bere în timp ce-și călca pantalonii.

Am început să râdem cu toții.

— Și domnul antrenor Kaplan a zis ceva de genul: „Ce aia mă-sii, Yang?" Deoarece Kenneth Yang era căpitanul echipei de dezbateri atunci și unul dintre cei mai pricepuți la dezbateri pe teme de politică. Și Kenneth Yang s-a uitat la antrenor, cu cele trei cravate încă pe cap, îmbrăcat doar în niște afurisiți de chiloți, și i-a spus: „Nu e ceea ce credeți. Am tras o carte de noroc la Monopoly, domnule antrenor."

Până și Phoebe a început să se înece cu sucul în momentul acela.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— A primit o săptămână de suspendare, a spus Toby. Și nu i s-a mai dat voie tot restul anului să participe la competiții cu cazare peste noapte. Carly Tate a preluat funcția de căpitan. Și ea tocmai se combinase cu căpitanul de la Rancho cu un an înainte, așa că a fost foarte ciudat.

— Și din acest motiv, armata mea de dragoni, a spus Austin, cei de la Rancho sunt inamicii noștri.

— Și motivul pentru care poarta inamicilor este închisă, a adăugat Luke, moment în care ceilalți și-au dat ochii peste cap din motive pe care nu le-am înțeles.

Am comandat un întreg cheesecake cu ciocolată la desert. A sosit la masă împreună cu jumătate din personalul de la Cheesecake Factory, care aplaudau și cântau un soi de versiune stâlcită a cântecului „Mulți ani trăiască".

Cheesecake-ul a fost pus în fața lui Cassidy cu o singură lumânare înfiptă în moțul de frișcă din mijloc. Cassidy s-a înroșit toată când și-a dat seama ce se petrece, dar a făcut față cu bine glumei, a suflat în lumânare și a spus că o va păstra pentru totdeauna ca amintire a imaturității noastre.

S-a dovedit până la urmă că genţile de voiaj suspicios de mari ale celorlalți erau pline de provizii pentru petrecere. Mai exact, gin, whiskey și vin — băuturi din alea bune de care beau părinții mei, nu berea ieftină care se turna în pahare de plastic la petrecerile de la liceu. Mai erau și niște difuzoare, unele subțiri și scumpe care se montau la iPod-ul lui Austin, și apă tonică cu lămâie și felioare de brânză gourmet, și o baghetă care mi s-a părut extrem de comică atunci când Phoebe a scos-o din minivaliza ei. Nu mai știam niciun adolescent de șaisprezece ani care să cumpere o baghetă ca provizie pentru o petrecere.

Până să mă dumiresc eu bine, petrecerea era în toi. O grămadă de oameni de la o școală pe nume Wentworth a apărut cu o sticlă de prosecco, despre care Cassidy mi-a șoptit că e șampania oamenilor săraci. Învățau la o mică școală cu clasele 1-12 din Los Angeles și dădeau impresia că sunt mai mari și mai trecuți prin viață când, de fapt, unii dintre ei erau abia în clasa a zecea.

Sam făcea pe barmanul, cu mânecile suflecate în timp ce umplea cu băutură pahare de șampanie din plastic și pahare de sticlă de la baie. Părea să știe ce face, în timp ce rostea numele cocktailurilor și se plângea de faptul că nu aveam o sticlă de St. Germain și că Luke adusese un tip greșit de vermut. Echipa de la Wentworth — erau șase cu toții — a ieșit pe balcon să fumeze și să bea din pseudo-șampania lor.

Austin a montat difuzoarele și și-a cuplat iPod-ul.

— Solicitări? a întrebat el.

— Fă-ne să ne simțim tineri și tragici, a spus Cassidy, așezată cu picioarele încrucișate pe unul dintre paturi. Sorbea din ceva care arăta a Sprite, dar probabil că nu era.

Din difuzoarele lui Austin s-au auzit acordurile de început ale unui dezastru de-al lui Beyonce și toată lumea s-a strâmbat.

— Glumesc! ne-a asigurat el, și a schimbat pe Bon Iver.

Toby mi-a dat un whisky cu gheață din care am luat, cu precauție, o înghițitură. Nu eram mare băutor, dar se auzea o muzică bună și pe masa de călcat era o baghetă și Cassidy stătea cu picioarele încrucișate pe cuvertură, îmbrăcată ca o școlăriță, așa că l-am dat pe gât pentru că mă săturasem să fiu precaut.

Sam mi l-a umplut la loc imediat și eu l-am băut din inerție, dându-mi seama ce am făcut abia când capul a început să mi se învârtă din cauza combinației de analgezice și alcool, combinație despre care mă avertizase prospectul medicamentelor. M-am așezat lângă Cassidy, care stătea de vorbă cu o blondă drăguță de la Wentworth.

— Dar ești aici.

Fata s-a încruntat și am avut impresia că vorbeau despre școala veche a lui Cassidy.

— N-ai auzit? Cassidy i-a oferit un zâmbet încordat. Învăț la Eastwood acum.

Fata a râs, neîncrezătoare.

— Vorbesc serios, a insistat Cassidy. Avem festivități pe stadion și toate cele. E adorabil.

— Mda, adorabil.

Fata s-a uitat înspre mine o secundă, cu un zâmbet cunoscător pe buze.

— L-ai cunoscut pe fratele meu mai mic, Cassius? a întrebat Cassidy, luându-mă pe după umeri de parcă chiar eram rude. E greu de crezut că are doar paisprezece ani.

Pentru o secundă, fata a crezut-o.

— Dar credeam că... a început fata, încruntându-se.

— Glumeam, a întrerupt-o Cassidy cu răceală. Iisuse.

— Sunt Ezra, i-am spus eu, strângându-i mâna pentru că așa mi se părea că se cade, fiind îmbrăcat la costum.

— Blair, a spus fata, dându-și părul pe spate.

S-a uitat la mine printre gene și mi-am dat seama că era genul de fată căreia îi plăcea să concureze pentru atenția unui băiat.

— Doamne, ce fermecător ești. Haide, fermecătorule, să dansăm.

Nu puteam să dansez. Nu putusem nici înainte și cu siguranță nu atunci, cu două pahare de whisky încălzindu-mi sângele și cu o lipsă clară de echilibru.

— Serios, nu pot, am protestat eu când m-a tras sus.

Și atunci s-au stins luminile, lăsându-ne pe toți în întuneric.

— Hei, scoteam dopul la o sticlă de vin aici, s-a plâns Sam, cu accentul și mai pronunțat după câteva pahare, ca o parodie a lui însuși.

— Șșș! a spus cineva.

S-a deschis ușa de la camera adiacentă și a apărut Toby cu o lumânare în mână.

— Toată lumea să se ridice pentru căpitanii echipelor, a spus cineva.

Austin a oprit muzica și toată lumea s-a ridicat.

Flacăra de la lumânare a pâlpâit când Toby și cu celălalt căpitan, un individ scorțos cu Rolexul bunicului său la mână, care se prezentase ca Peter, s-au îndreptat către două fotolii din colț. Peter avea un ciocănel (bineînțeles că avea un ciocănel) pe care l-a lovit de brațul capitonat al fotoliului, probabil de dragul ceremonialului.

— Un toast, a strigat el, ridicând paharul. Pentru virgine, să-și petreacă timpul aici cu folos!

Toți au râs și au băut, indiferent dacă termenul li se aplica personal sau nu, deși cred că se aplica majorității, având în vedere că eram într-o cameră plină de elevi de liceu. O simțeam pe Cassidy lângă mine și când m-am uitat la ea, un pic nesigur pe picioare din cauza alcoolului, am simțit că este cuprinsă de un soi de neliniște, cu totul diferită de până atunci.

Luke a aprins câteva lumini la loc ca să fie semiîntuneric și Sam a închis ușa la balcon. Și astfel a început întrunirea.

A fost cea mai bizară întrunire la care am fost vreodată, ca un fel de societate secretă sarcastică. Toby și cu Peter au ales, pe rând, diverși membri ai echipelor lor pentru a dezbate subiecte ridicole, ca de exemplu dacă președintele Statelor Unite ar trebui ales prin extragere la loto sau dacă Papa putea înfrânge un urs într-un meci de box. Am votat cu toții câștigătorii dezbaterilor și învinsul trebuia să bea un păhărel de gin.

În esență, totul era doar un joc de băut mai elaborat.

Spre surprinderea mea, când mi-a venit rândul am câștigat dezbaterea cu tema „este adevăr sau provocare o alternativă eficientă la un proces judiciar?" Dar victoria mea a fost de scurtă durată pentru că m-au pus să beau oricum din cauză că eram nou.

Cassidy a urmat imediat după mine și când s-a dus în față ca să se înfrunte cu Blair, toată lumea a tăcut. Pentru un moment, am

crezut că Cassidy va refuza sau va fi groaznică în mod intenționat, dar nu a făcut nici unul dintre aceste lucruri.

În schimb, a stat acolo liniștită cât Blair a argumentat de ce vampirii n-ar trebui să aibă drept de vot și apoi și-a îndreptat cravata, cu un zâmbet larg pe buze.

— Admirabila mea adversară pretinde că vampirii nu au drept la sufragiu, așa cum au făcut înaintea ei mulți politicieni măreți dar prost informați atunci când solicitau marginalizarea continuă a femeilor sau a altor minorități, a început Cassidy. Și totuși vampirii au fost, la un moment dat, oameni. În ce moment anume poate fi revocat dreptul la vot al unei persoane, dacă se dovedește că deține o minte rațională? Și câți dintre voi ați fi de acord cu o asemenea încălcare flagrantă a libertății? Nu, adevărata amenințare a sistemului nostru electoral sunt vârcolacii! Vârcolacul poate să voteze sub formă de lup sau doar când se află în formă umană? Și cum ne putem asigura că nu exprimă opțiunea lupului alfa din haită, ci pe a sa proprie?

Era atât comic, cât și inteligent. Și era complet specific lui Cassidy. Nu mi-aș fi dorit să o contrazic și se pare că nici Blair, pentru că atunci când a venit momentul să contracareze, a clătinat din cap și a băut din sticla de gin, declarându-se învinsă.

Cassidy a băut și ea. S-a clătinat până la pat și s-a așezat lângă mine, sprijinindu-și capul pe umărul meu.

— Sufragiul vârcolacilor? am întrebat-o eu.

— Sunt obosită, a mormăit Cassidy. Nici măcar nu-mi amintesc despre ce vorbeam.

Toby și cu Peter și-au strâns mâinile, au pus capăt dezbaterilor și Austin a dat din nou muzica tare.

Cineva a dat jos păturile de pe unul dintre paturi și a transformat balconul într-un cort. Cuplurile intrau acolo pentru câteva momente de intimitate și m-am întrebat dacă Cassidy va sugera să intrăm și noi, dar n-a făcut-o.

Austin a rupt bagheta în jumătate și s-a duelat cu Toby, împleticindu-se din cauza băuturii și râzând, până când Phoebe a ieșit din cortul de păturI și a țipat la ei.

— Aveți idee cât de greu e să păstrezi o baghetă proaspătă într-o valiză, *peste noapte*? a fumegat ea.

Toată lumea a izbucnit într-un râs isteric.

Deja eram destul de ameţit, iar camera se învârtea încetișor în timp ce eu stăteam pe unul dintre paturi, cu Cassidy ghemuită la umărul meu ca o pisică. Jucam Fruit Assassin pe iPadul lui Austin, încercând să ne sabotăm unul pe altul cu lovituri neașteptate. Încă se mai auzea muzica, dar erau melodii mai lente acum.

— Hei, a spus Cassidy, lăsând jos iPadul. Hei.

— Hei și ţie, am spus eu.

Da, clar eram beat.

— Cred că Blair te place, a spus Cassidy, mușcându-și buza ca să nu chicotească. Am vorbit cu ea de vreo două ori de atunci, așa că sunt expertă în asta și crede-mă, probabil că e chiar îndrăgostită de tine.

— Păi bineînţeles că e, am tachinat-o eu. Sunt irezistibil de fermecător.

— Chiar așa?

Cassidy a zâmbit larg. Avea faţa foarte aproape de a mea. Coada i se desfăcuse și părul îi curgea pe umeri, mirosind a șampon de mentă.

Și atunci Toby a răcnit:

— Bine! Fiţi voi *fulgii ăia de zăpadă frumoşi*![1] Eu o să mă duc mai încolo şi o să fiu un fulg de zăpadă stingher!

Cassidy s-a uitat înspre mine şi a început să râdă în timp ce Toby se răstea indignat la Sam şi la Austin, fără să fie cu adevărat furios. Şi am simţit cum dispare sentimentul de „aproape că", se duce peste balustrada de la balconul hotelului şi intră în centrul comercial unde ne prefăcuserăm cu toţii că sărbătorim ziua de naştere a lui Cassidy. Şi, la urma urmei, poate că a fost mai bine pentru că voiam ca primul nostru sărut să fie ceva mai mult decât un incident la băutură la un turneu de dezbateri.

Petrecerea s-a terminat pe la ora două şi toţi am încercat, cam fără tragere de inimă, să strângem dovezile înainte ca echipa de la Wentworth să se ducă înapoi în camera lor de hotel ca să mai prindă câteva ore de somn. Cassidy a făcut cafea pentru toată lumea într-o cafetieră şi am băut-o în pahare de plastic pentru şampanie.

— Bine, acum e momentul să stabilim, a spus Toby, ieşind cam îmbrăcat în halatul cu însemnele hotelului, cu părul ud şi cu lentilele de contact înlocuite cu ochelari. Cine doarme cu cine?

Phoebe a apărut în pragul celeilalte camere acoperită doar cu un prosop şi cu şlapi în picioare suficient cât să ne anunţe că ea şi cu Luke împărţeau un pat acolo.

Sam şi cu Austin s-au uitat unul la altul şi au ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează dacă nu sforăi, a spus Sam.

— Mda, idem.

Austin şi-a târşâit picioarele pe lângă Toby şi a dispărut în baie.

— Vreunul dintre voi vrea să doarmă singur? ne-a întrebat Toby pe mine şi pe Cassidy.

[1] Referinţă la un pasaj din cartea *Fight Club* de Chuck Palahniuk.

Cassidy s-a uitat la mine, dar am fost destul de înţelept încât să nu spun nimic.

— Îl vom împărţi noi pe acesta, a spus ea, bătând uşor cu palma pe cuvertură. Privilegiile căpitanului, Ellicott. Primeşti propriul tău pat.

Şi aşa am ajuns eu să împart patul cu Cassidy Thorpe.

Până să-mi dau eu seama ce se petrece, Cassidy se schimbase într-un maieu şi nişte pantaloni scurţi de pijama şi se băgase în aşternut. Eu am ieşit din baie în boxeri şi un tricou, simţindu-mă cumplit de stânjenit. Austin şi cu Sam adormiseră deja, fiecare pe marginea lui de pat, sforăind amândoi.

Cassidy şi-a dus un deget la buze şi a făcut semn înspre Austin, care dormea cu gura deschisă.

Am rânjit.

— Hei, i-am şoptit eu. Nu mi-am adus pijamale. Te deranjează dacă, ăăă, e în regulă?

Încercam să fiu un domn cu privire la dormitul în acelaşi pat cu ea îmbrăcat doar în boxeri, din moment ce fusesem atât de idiot când îmi făcusem bagajele, dar Cassidy a clătinat din cap şi a dat deoparte cuvertura.

— Urcă şi gata, a spus ea.

M-am aşezat şi mi-am pus telefonul la încărcat pe noptieră, un gest care părea incredibil de matur având în vedere că pe cealaltă jumătate de pat era o fată. Şi apoi am simţit mâna lui Cassidy pe piciorul meu.

— Te mai doare? m-a întrebat ea, trecându-şi degetele peste genunchi.

— Nu, am minţit eu încet.

Cassidy şi-a plimbat degetele peste cicatricele mele şi îmi dădeam seama că nu mă crede.

— Nu trebuie să-ți faci griji, i-am spus eu. Că o să mă lovești în somn sau ceva de genul.

— Dar n-aș vrea s-o fac.

S-a ridicat într-un cot, privindu-mă fix.

— Va trebui să mă ții strâns ca să te asiguri că n-o fac.

Și, spunând asta, s-a rostogolit pe partea cealaltă și a stins lumina.

M-am băgat sub pături, așteptând ca ochii să mi se obișnuiască și simțind că, probabil, Cassidy mă vedea foarte bine în întunericul acela total. Jaluzelele erau trase și camera era cuprinsă de un întuneric răbdător, plin de trupuri adormite și fete îmbrăcate în pantaloni minusculi de pijama.

Dacă m-aș fi întins, brațele noastre s-ar fi atins. M-a încântat posibilitatea asta, ca pielea noastră să se întâlnească sub pături. M-am întrebat dacă și ea se gândea la asta. Și apoi Cassidy a oftat.

— Ce e? am șoptit eu.

— Șșș, a șoptit Cassidy drept răspuns, târându-se spre mine până când capul ei a ajuns pe umărul meu. Nu strica momentul.

Chiar dacă era târziu și eram obosit, cred că am stat așa vreo oră, frustrat și excitat și incapabil să fac ceva cu privire la asta, în timp ce Cassidy dormea cu obrazul lipit de umărul meu.

17

M-AM TREZIT a doua zi dimineaţa pe fundalul unui cor de alarme de telefon care sunau la unison şi mă simţeam ca dracu'. Aveam braţele înfăşurate în jurul lui Cassidy şi cumva capul meu ajunsese pe umărul ei, deşi eram sigur că atunci când adormiserăm fusese invers.

— Hei, i-am spus eu cu blândeţe. Trezeşte-te.

— Mmmmm, a murmurat Cassidy somnoroasă.

Părul ei era împrăştiat pe pernă într-o dezordine sălbatică şi totul era aşa de incredibil de intim, să mă trezesc cu ea acolo, în braţele mele, că abia puteam să suport.

Din patul alăturat, Sam a mârâit.

— Frate, parcă ziceai că o să stai pe partea ta! s-a plâns el.

— Ce drăguţ, am strigat eu la ei. Cine pe cine a ţinut în braţe?

— Gura, Faulkner, a bombănit Austin.

Cassidy s-a cuibărit sub braţul meu, făcută ghem.

— Încă cinci minute, a şoptit ea.

— Haide, i-am spus eu, înghiontind-o, trebuie să te trezeşti să-mi calci cămaşa.

Asta a trezit-o de-a binelea.

A deschis ochii şi pe chip i-a apărut un zâmbet încrezut.

— Bună dimineaţa şi ţie, a spus ea.

Nu știu cum am reușit să ne îmbrăcăm, să ne adunăm lucrurile și să coborâm în foaier la timp, dar am făcut-o. Am crezut că domnișoara Weng ne va bănui cu siguranţă la halul în care eram, dar aproape că nici n-a remarcat. Avea cearcăne sub ochi și căsca întruna. Probabil că nesimţiţii de la Rancho o ţinuseră trează jumătate de noapte cu Beer Pong-ul lor.

— Putem să ne oprim undeva să luăm niște cafea? a întrebat Toby, și domnișoara Weng chiar a fost de acord, așa că până am ajuns la AALSD, făceam faţă dimineţii mult mai bine.

Domnișoara Weng s-a dus către sala rezervată pentru antrenori și noi ne-am dus către masa noastră de la cantină ca să ne lăsăm lucrurile și să așteptăm afișarea următoarei runde. Fetele se duseseră la baie să se machieze și Toby s-a îndreptat către un loc mai liniștit din cantină, făcându-mi semn să mă duc după el.

— *Deci*, a spus el cu subînţeles, rânjind de parcă mă acuza că am „dat gol", sunteţi împreună acum?

Am privit din reflex către masa noastră, deși fetele nu se întorseseră încă.

— Nu știu, i-am spus cu sinceritate. Poate.

— Păi, cu siguranţă, vă purtaţi ca și cum aţi fi.

Avea dreptate; ne purtam ca și cum eram împreună. Petrecusem toată noaptea cu o fată care dormise cu capul pe umărul meu de parcă tocmai făcuserăm sex — o fată de care eram îndrăgostit și pe care nu o sărutasem niciodată. Și habar nu aveam ce să fac cu privire la asta.

— Te-ar deranja dacă am fi împreună? l-am întrebat.

— Păi, n-o să fac o megacriză de gelozie sau ceva de genul, dacă îţi făceai griji cu privire la asta.

Toby zâmbea superior, dar mi-am dat seama că era serios.

— Sincer? Am știut oarecum că se va întâmpla asta. Te place.

— Ești sigur? l-am întrebat eu.

— Nu, de fapt vreau să te faci de râs și să fii și tu respins pentru prima oară în viață. Sunt ca struțul proverbial care te împroașcă cu nisip, prietene.

— De fapt, struții își îngroapă ciocurile în nisip, i-am spus.

— Doar te testam.

Înainte să mai apuc să spun ceva s-a afișat a treia rundă și toată lumea s-a înghesuit la perete să se uite. Toby și cu mine ne-am făcut loc cu coatele până în față și ne-am căutat numele și numele școlii pe lista turneului. Am reținut numerele sălilor, repetându-le în șoaptă.

Tocmai ne întorceam înapoi la masă când Cassidy m-a apucat de braț. Avea o expresie serioasă pe chip și am remarcat că nu mai purta cravata Cercetașilor, ci doar o uniformă simplă școlară.

— Hei, a spus ea.

— S-a afișat a treia rundă.

Am făcut semn cu bărbia înspre perete.

— Te aștept ca să mergem împreună.

— Ezra, a spus Cassidy. Trebuie să vorbim. Acum.

Și știam că orice avea ea de spus, nu avea să fie plăcut. Am urmat-o afară din cafenea, până în curte. S-a oprit la zidul pe care era un mozaic cu o zi perfectă la plajă; dacă stăteai să te gândești, era o cruzime să pui așa ceva într-o școală. Cassidy arăta agitată, ceea ce nu prevestea nimic bun. Și tot nu spunea nimic. Brusc am fost cuprins de un sentiment puternic de groază.

— Îmi poți spune, i-am zis eu. Orice-ar fi.

Cassidy și-a dat părul după urechi. Îl lăsase liber pe spate și asta o făcea să pară mai mică, oarecum, și mai vulnerabilă.

— Nu te poți duce la runda ta, a spus ea. Trebuie să te duci la a mea. Am inversat rundele.

Mă așteptasem să spună cu totul altceva, nu asta. Nici pe aproape. M-am încruntat pentru că nu înțelegeam exact la ce se referă.

— Ai concurat în locul meu, a explicat ea. Arbitrii nu ne văd numele, doar un șir de cifre, așa că te-am trimis la rundele mele ieri, nu la ale tale.

— Stai, am spus eu, când am absorbit complet ceea ce spunea Cassidy. În tot acest timp, *am trișat*?

— Nu! a spus Cassidy pe un ton agresiv. Doar că... eu am terminat-o cu turneele, Ezra. Am lăsat în urmă toate astea și tu m-ai adus înapoi. Așa că m-am gândit că tu o să fii biletul meu de ieșire din asta. De parcă nu sunt deloc aici dacă te duci să concurezi în locul meu.

— Mda, am spus eu încet, dar dacă eu concurez în locul tău, atunci tu concurezi în locul meu. Asta se cheamă fraudă.

Cassidy a clătinat din cap.

— Am pierdut primul meci, a promis ea. Nici tu, nici eu nu vom ajunge în finală.

— Tot e greșit, am spus eu. Chiar și dacă nu câștigăm. Și atunci ce, trebuie să concurez în locul tău toată ziua?

— În principiu, a spus Cassidy, cu bărbia ridicată cu încăpățânare.

Și apoi, de parcă totul se desfășura cu încetinitorul, am văzut cum toată bravura i se face fărâme. Umerii i s-au lăsat și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Îmi pare rău, a șoptit ea. N-am vrut să afli în felul acesta. Nu vreau să fiu aici, să fiu parte din toate astea. Am crezut că tu vei înțelege.

— Poate că aș înțelege mai bine dacă mi-ai spune despre ce e vorba de fapt.

Dar chiar și când am rostit cuvintele, mi-am dat seama că nu-mi va spune. Nu acolo, cu alcoolul de seara trecută încă ieșindu-ne

prin toți porii, lângă mozaicul ăla ridicol cu plaja, în timp ce sute de adolescenți treceau pe lângă noi în cămăși și sacouri.

— Ezra, a spus ea, te rog.

Am oftat, uitându-mă la ea. Cassidy avea ochii umezi și chipul palid.

— Îmi pare rău, a șoptit ea. Dar nici tu, nici eu nu putem lua înapoi ce am făcut. Tu m-ai înscris. Eu am schimbat rundele. Mergi mai departe așa și suntem chit.

— Nu vreau să fim chit, i-am spus eu. Ceva se petrece cu tine.

— Nu se petrece nimic, s-a răstit Cassidy. Îți aduci aminte prima săptămână de școală când toată lumea se holba la tine și tu te purtai de parcă voiai să dispari? Așa mă simt eu acum aici. De asta mă port așa. Am crezut că vei înțelege. Am crezut că suntem la fel.

— Suntem la fel, i-am spus eu, întrebându-mă cum făcuse asta, cum mă făcuse să trec de la supărare la compătimire. Ai dreptate, îmi pare rău. Doar... lasă-mă un minut să mă gândesc.

Eu nu foloseam CliffNotes, nu copiam temele colegilor mei și nici nu cumpăram eseuri de pe internet. Eram foarte corect cu privire la genul acela de lucruri. Cassidy greșise să ne schimbe rundele, dar la preliminarii se trăgea la sorți cine cu cine va dezbate. Dacă niciunul dintre noi nu ajungea în finală, nu conta. Nu luam locul nimănui și nici nu ne foloseam de un avantaj nedrept ca să avansăm. Pur și simplu eram inversați. Așa că presupun că era un soi de fraudă morală. Și dacă ea mă forțase să trișez, atunci eu eram motivul pentru care trebuise s-o facă.

— Trebuie să ne descurcăm până la capăt, am spus eu. Dacă facem schimb de locuri acum și ne nimerim cu cineva cu care am concurat deja, va fi un dezastru.

— Știam că vei face asta pentru mine, Ezra. Știam că vei înțelege.

Cassidy m-a îmbrățișat cu fața îngropată la pieptul meu și am crezut atunci că se va decide în cele din urmă să-mi spună care a

fost problema și că indiferent despre ce era vorba, probabil că eu îmi imaginam lucruri mult mai cumplite.

Nu i-am spus nimic lui Toby despre fraudă. Cassidy și cu mine ne-am dus la rundele celuilalt toată dimineața și ne-am purtat de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă cea mai importantă chestie care se petrecuse între noi era că dormiserăm în același pat.

În după-amiaza aceea s-au afișat rundele finale; nu eram nici eu, nici ea pe liste. Toată lumea s-a uitat la Cassidy șocată, întrebând cine o învinsese pe imbatabila Cassidy Thorpe, dar ea doar a zâmbit și a refuzat să spună ceva, de parcă gluma era așa de bună că nu putea suporta s-o împărtășească și celorlalți.

Doar că o împărtășise — cu mine. Era și gluma mea și mie nu mi se părea deloc amuzantă.

Cassidy spusese că suntem la fel, iar eu aproape o crezusem. Mă făcuse să mă simt de parcă aș salva-o, dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă întrebam de ce nu câștigase pur și simplu turneul, ca o demonstrație finală a motivului pentru care ea era o campioană invincibilă. Și apoi m-am întrebat dacă avea vreo importanță. Pentru că de fiecare dată când închideam ochii, mi-o imaginam cuibărită lângă mine în patul acela de hotel, cu picioarele catifelate și calde lipite de ale mele și dintre toate lucrurile pe care mi le doream și știam că nu le pot avea, o parte din mine spera ca ea să fie singura excepție.

18

În SEARA ACEEA stăteam la biroul din camera mea și revizuiam corecturile pe care mi le făcuse Moreno la analiza pe text de la *Gatsby*. Lampadarele erau aprinse în parcul Meadowbridge de ore întregi, iluminând tufișurile de caprifoi. M-am gândit la lanterna lui Cassidy, la felul în care așteptam la fereastră ca dormitorul ei să se întunece și cum lui F. Scott Fitzgerald i-ar fi plăcut asta.

Cooper a scâncit după atenţie. Se întinsese peste picioarele mele și rodea un os fără carne pe care îl ţinea vertical între labe de parcă fuma o pipă. M-am aplecat să-l mângâi și el a oftat.

— Ai dreptate, am spus eu. Știu. N-am nicio speranţă.

M-am întins către întrerupătorul veiozei de pe birou și am semnalizat SALUT.

Luminile s-au stins în dormitorul lui Cassidy și lanterna a semnalizat un răspuns.

SCUZE.

— Îi pare rău, i-am spus eu lui Cooper pentru că el nu înţelegea codul Morse.

Câinele a ridicat capul de parcă mi-ar fi spus: *Dar tu știai asta deja, bătrâne.*

Lanterna ei a semnalizat din nou.

IARTĂ-MĂ.

De data asta, n-am mai ezitat.

ÎNTOTDEAUNA, i-am răspuns.

Mama m-a trezit mult prea devreme a doua zi dimineaţa.

— Ezraaaa, a ciripit ea, băgându-şi capul pe uşa camerei mele. Ai musafiri.

— Îîîhhh, ce oră e? am reuşit să îngaim.

— E nouă dimineaţa, a spus ea. Serios, scumpule, ai fost aşa de obosit în ultima vreme. E cazul să-l sun pe domnul doctor Cohen?

Mi-am dat seama, ca prin ceaţă, că trebuia să încetez să mai folosesc „Sunt obosit" ca o scuză pentru a petrece timp singur în camera mea.

— Am stat până târziu să-mi termin temele.

— Ei bine, jos e o fată foarte drăguţă care vrea să mergeţi să luaţi micul dejun cu prietenii voştri din echipa de dezbateri.

M-am ridicat în şezut.

— Cassidy e aici?

— Am rugat-o să aştepte jos în bucătărie cu tatăl tău. E foarte drăguţă, scumpule. Şi părinţii ei sunt amândoi doctori.

Îngrozit, mi-am dat seama că visele mele cele mai rele se adeveriseră: în timp ce eu dormeam, părinţii mei fuseseră jos şi o interogaseră pe fata care îmi plăcea cu privire la meseriile părinţilor ei.

Când am năvălit pe uşa bucătăriei cinci minute mai târziu, încheindu-mi din mers cămaşa, am găsit-o pe Cassidy pe gresie, cu picioarele încrucişate, scărpinându-l pe Cooper după urechi.

— Neaţa! a spus ea pe un ton vesel. Ai uitat de mic dejunul cu echipa, nu-i aşa?

— Vai, am spus eu prosteşte, mai mult pentru urechile părinţilor, din moment ce eram destul de sigur că nu exista niciun mic dejun cu echipa.

— Putem să-l luăm și pe Cooper? a întrebat Cassidy.

Cooper a ridicat capul, pe jumătate interesat.

— La un restaurant? a întrebat mama, consternată.

— Sigur că nu, doamnă Faulkner, a spus Cassidy. Toată lumea vine la mine acasă la clătite. Pe menajera noastră n-o deranjează. Locuiesc chiar dincolo de parc.

— Păi, presupun că da, a spus mama, cu jumătate de gură.

În clipa în care am ieșit pe ușa de la intrare, cu Cassidy ținând în mână lesa lui Cooper, am ridicat din sprânceană.

— Ce se petrece cu adevărat? am întrebat-o eu.

— Vrei să spui că nu m-ai crezut?

Cassidy a făcut ochii mari, cu o expresie de nevinovăție în ei.

— Serios, Ezra, mă rănești.

Am urmat-o către poarta pentru pietoni care ducea înspre parc. Cooper a țâșnit în față, țopăind plin de importanță. O parte din lesă îi atârna din gură și arăta foarte mulțumit de sine însuși.

— Am niște loțiune de plajă în poșetă, apropo. Dacă vrei să te dai, a spus Cassidy, ținând poarta deschisă.

— De ce aș vrea să mă dau cu loțiune de plajă?

— Mergem la o vânătoare de comori. Nu ți-am menționat?

— Nu, ai spus că vom mânca clătite cu echipa de dezbateri. La tine acasă, am completat.

— Clar era codul pentru „Mergem la o vânătoare de comori" De asta avem nevoie de Cooper. Ca să ia urma trufelor noastre.

A luat-o la dreapta, pe aleea care ducea către potecile de drumeție din Eastwood.

— Bine, am cedat eu. Dă-mi loțiunea.

A scotocit după ea prin poșetă, iar eu m-am dat din belșug cu loțiune în timp ce Cassidy se juca alături de Cooper. Câinele mi-a aruncat o privire de parcă ar fi spus: *Deci ea e fata, bătrâne.*

— Tu te ocupi de GPS, mi-a spus Cassidy, dându-mi telefo nul. Nu închide aplicația sau va trebui să o luăm de la capăt.

Cassidy m-a condus pe poteci, explicându-mi din mers că por nisem în căutarea unor capsule mici. Erau ascunse peste tot prin Statele Unite și trebuia să rezolvi niște enigme ca să le găsești.

— Uneori sunt goale, iar alteori sunt pline de mici comori, a spus ea. Dar dacă iei ceva, trebuie să lași ceva în loc.

— Legea conservării capsulelor, am spus eu.

— Ei, chiar așa, domnule Sportiv Analfabet, exact așa.

Cassidy mi-a zâmbit, și în lumina soarelui părul ei strălucea și mai roșu. Sub ureche avea o mică pată de loțiune de plajă.

— Stai, i-am spus eu, întinzându-mă s-o șterg. Aveai niște loțiune pe obraz.

— Ai șters-o? a întrebat Cassidy.

— Nu, am întins-o și mai mult.

— Mă rog, a spus ea. Cel puțin eu nu am loțiune în *păr*.

— Nu e loțiune. Tu îmi scoți peri albi.

Am cutreierat pe potecile de drumeție, povestindu-i lui Cassidy despre lumea invizibilă pe care Toby și cu mine o inventaserăm în copilărie. Am găsit capsula în spatele unei cărămizi desprinse dintr-un zid, dincolo de Biserica catolică. Era plină cu jucărioare ieftine, de genul celor care se dau la meniurile de la fast-food. Dar nu conta ce era înăuntru, ce conta era că potecile de drumeție *chiar erau* pline de comori îngropate.

Și am înțeles atunci că așa se revanșa ea față de mine. Că aventura asta era modul ei de a-și cere scuze pentru ce se întâmplase la turneul de dezbateri, pentru că a-și cere scuze, pur și simplu, era prea banal pentru o fată precum Cassidy Thorpe.

— Vrei să te semnezi în jurnalul de bord? am întrebat-o eu, arătând înspre telefon, care tocmai terminase de cântat o melodie de fanfară în semn de felicitare și afișa o listă de nume.

— De ce? a întrebat Cassidy.

— Pentru ca cei care vin după noi să știe că am fost aici?

Pretextul a sunat jalnic imediat ce l-am rostit. Dar lui Cassidy i s-a luminat privirea.

— Hmm, a spus ea, luând telefon și tastând repede.

— E rândul meu, am spus eu, luându-l înapoi. Dar apoi am văzut ce scrisese și m-am încruntat. Cine-i Owen?

— Fratele meu, a spus Cassidy cu sfială. Obișnuiam să facem asta, să ne jucăm cu universul.

— Așa că vă înscriați unul pe altul la newslettere ciudate și chestii din astea? am întrebat-o eu.

— Toată lumea face asta. Noi ne schimbam permisele de bibliotecă între noi, lăsam comentarii pe bloguri cu numele celuilalt, năucind marea istorie a cosmosului cu privire la cine ce a făcut.

— De ce? am întrebat eu, nedumerit.

— Lumea se îndreaptă către haos, oricum, să știi, a spus Cassidy. Eu doar o ajut puțin. Ai putea să faci și tu asta. Pur și simplu scrie un nume inventat sau chiar numele unui personaj fictiv. Și pentru următoarea persoană care găsește capsula, o să fie ca și cum lucrurile chiar s-au petrecut așa. Trebuie să lași măcar posibilitatea să se întâmple așa.

— Oameni fictivi? am tachinat-o eu. Numai tu te-ai fi putut gândi la asta.

Dar acum știu că nu e adevărat; istoria e plină de oameni fictivi. Chiar și epigraful pe care Fitzgerald l-a pus la începutul romanului *Marele Gatsby* e de un scriitor care nu există. Toți am fost fraieriți să credem în oameni care sunt întru totul imaginari — prizonieri inventați ai unui Panopticon ipotetic. Dar ideea nu e dacă crezi sau nu în oameni imaginari; ci dacă vrei sau nu să crezi.

— Cred că o să mă mulțumesc cu realitatea, am spus eu, dându-i telefonul înapoi lui Cassidy.

S-a uitat la telefon și apoi la mine, dezamăgită.

— Credeam că tu, dintre toți oamenii, ai vrea să evadezi.

— Prizonierii imaginari sunt tot prizonieri, i-am spus eu, și se pare că am spus ceea ce trebuia pentru că m-a luat de mână și mi-a povestit mai multe despre Foucault în timp ce ne întorceam către parc.

În seara aceea, când Cassidy mi-a semnalizat SALUT cu lanterna, am făcut ceva de neconceput: i-am răspuns prin SMS.

De fapt, am fost siderat că a funcționat, dar după un schimb scurt de mesaje, mi-a dat adresa ei și a fost de acord să mă aștepte afară ca să mă duc s-o iau. Când am intrat pe strada ei, Cassidy stătea sprijinită de un stâlp de iluminat stradal, îmbăiată în lumina lui delicată, portocalie. În mâini avea puloverul verde pe care îl purta mereu, cel care îi cădea mereu de pe umăr.

— Bună, a spus ea. Unde mergem?

— Ai uitat de cina cu echipa, am glumit eu, în timp ce dădeam mașina cu spatele.

Cassidy a râs și și-a pus centura de siguranță. Avea părul ud și și umezeala lăsase un model abstract pe umerii bluzei ei albastre. I-am spus că voiam să-i arăt ceva și că era o surpriză. M-am întins după mâna ei și am condus așa, în tăcerea confortabilă a unei seri de duminică din Eastwood, până pe autostradă, ascultând Buzzcocks.

În clipa în care am intrat pe A5 Nord, liniștea orașului a fost înlocuită de pustietatea autostrăzii noaptea, și am deschis geamurile, împrăștiind muzica precum balastul. După câțiva kilometri, am început să aud în depărtare pocnetul surd a ceea ce venisem să vedem.

— Ce-i zgomotul acela ? a întrebat Cassidy suspicioasă.

— Așteaptă. Am zâmbit larg, savurând suspansul.

Și atunci au explodat artificii deasupra pasarelei de peste bulevardul Harbour. Au plutit acolo, strălucind pe cerul nopții până s-au stins într-un nor de fum.

— Artificii!

Cassidy s-a întors înspre mine, încântată.

Peste autostradă au mai țâșnit trei seturi de artificii, care s-au transformat în stele mov atunci când au explodat, cu fumul care se disipa pe fundal. Cerul avea culoarea cărbunelui și artificiile continuau să explodeze, din ce în ce mai gălăgioase și mai mari.

— Artificiile de la Disneyland, am spus eu, în timp ce ieșeam de pe autostradă. M-am gândit să parcăm și să ne uităm la ele.

Imediat la ieșirea de pe autostradă era un mic restaurant, deschis mai mult din optimism decât ca urmare a cererii. Am oprit în parcarea goală și Cassidy s-a întins și a deschis trapa din plafonul mașinii. Avea un zâmbet atât de luminos, mai strălucitor decât artificiile, în timp ce se bâțâia ieșită prin trapă cu picioarele atârnate. Unul dintre șireturile de la tenișii i se desfăcuse și se izbea încetișor de frâna de mână.

— Urcă-te și tu! a insistat ea și am făcut-o pentru că mă aștepta acolo, cu artifiicile în formă de planete și de stele pe fundal.

Am stat unul lângă altul, ținându-ne de mână cu degetele împletite ca doi copii, cu fețe întoarse către cer. Artificiile străluceau deasupra noastră, bubuind ca niște tobe.

— Hei, a spus Cassidy, înghiontindu-mă ușor în umăr.

— Hei.

— E plăcut aici.

— Foarte plăcut, am aprobat-o eu. E cea mai drăguță parcare pe care am văzut-o vreodată.

Cassidy a clătinat din cap auzindu-mi slaba încercare de umor. Trei artificii au izbucnit în același timp: mov-verde-auriu.

— Există un cuvânt în limba franceză pentru asta, mi-a spus ea, pentru atunci când simți doar efectul unui lucru care s-a petrecut deja. *Sillage*. Întotdeauna mă gândesc la el când explodează artificiile și luminează fumul de la cele dinaintea lor.

— E un cuvânt groaznic, am tachinat-o eu. E ca un pretext pentru a te agăța de trecut.

— Păi, mie mi se pare frumos. Un cuvânt pentru rememorarea micilor momente destinate uitării.

Și eu m-am gândit că ea e frumoasă, doar că mi s-au oprit cuvintele în gât, așa cum mi se întâmpla și înainte, când stăteam la altă masă de prânz.

Ne-am îndreptat atenția spre focul de artificii, deși mie îmi era greu să mă concentrez, pentru că degetele ei micuțe erau împletite cu ale mele și blugii mei erau lipiți de bumbacul subțire al fustei ei și briza îmi aducea în nări mirosul vag al șamponului ei.

— N-ar fi nemaipomenit dacă ai putea trimite mesaje secrete cu artificiile? i-am spus eu. Ca la codul Morse.

— De ce? a întrebat Cassidy cu fața la doar câțiva centimetri de a mea. Ce ai spune?

Am închis distanța dintre noi, apăsându-mi buzele peste ale ei. Ne-am sărutat de parcă nu eram într-o parcare dintr-o zonă nu prea drăguță din Anaheim, așezați pe plafonul mașinii mele într-o seară de duminică. Ne-am sărutat de parcă ne aștepta un pat pe care să-l împărțim la un turneu de dezbateri și nu conta că eu nu mi-am amintit să pun pijamale în bagaj. Și apoi ne-am sărutat din nou, ca să fim siguri.

Avea gust a comori îngropate, a leagăne și a cafea. Gustul ei era ca sentimentul pe care ți-l dau artificiile, că sunt ceva de care te poți apropia, dar nu le poți avea niciodată numai pentru tine.

— Stai, a șoptit Cassidy, îndepărtându-se.

Sillage, m-am gândit. *Impresia care îți rămâne după ce s-a sfârșit un sărut.*

Cassidy a coborât prin trapă și s-a târât până pe bancheta din spate cu un zâmbet poznaș pe chip, făcându-mi semn s-o urmez. În seara aceea am învățat trei lucruri: 1) că dormitul în același pat nu e nici pe departe la fel de intim ca sărutatul pe bancheta mult prea mică a unei mașini, 2) în mod inexplicabil, unele sutiene se desfac în față și 3) Cassidy nu știuse că sunt evreu.

19

În săptămâna care a urmat, am dus-o pe Cassidy cu mașina la școală în fiecare zi. Parcam în fața casei ei, cu două căni de voiaj de cafea și o așteptam să iasă pe ușa de la intrare, bălăngănindu-și săculeţul din piele în timp ce alerga pe aleea principală.

Casa ei era enormă, o vilă din aia decorată cu mozaic, cu un garaj pentru patru mașini, genul de casă despre care ești sigur că e un duplex, din cauza simetriei exagerate. Mi-am adus aminte când se construise complexul acesta, la doi ani după al nostru, și cum mă trezeam în fiecare dimineaţă din clasa a cincea în sunete de șantier, iar după o vreme nici nu mă mai obosisem să-mi pun ceasul să sune. Mi-am adus aminte de dimineaţa aceea de luni bizar de liniștită, când zgomotul de șantier încetase în sfârșit și mama ţipase la mine pentru că mă trezisem prea târziu.

De unde aș fi putut ști atunci că acea casă albă de dincolo de parc îi va aparţine lui Cassidy Thorpe? Că dintr-un șir de case aproape identice, eu voi căuta o fereastră anume în fiecare seară înainte de culcare, așteptând mesaje secrete?

Cred că a durat vreo cinci minute până când toată lumea de la școală și-a dat seama că suntem împreună. Bănuiesc că nu ne pricepeam să ţinem secrete sau poate că nici măcar nu încercam.

Ieșisem cu Charlotte atât de multă vreme că uitasem cum funcționează lucrurile astea, cum se va holba lumea când ne vom da jos din mașina mea în parcarea elevilor de-a douăsprezecea, cu ochelari de soare la ochi și căni identice de cafea în mâini.

Până la pauza de prânz, se dusese vorba deja; parcă toată terasa se uita la noi când ne-am așezat la masă cu ceilalți membri ai echipei de dezbateri.

— Sincer, a spus Phoebe, aruncându-mi o privire severă. M-am îmbrăcat în *pantaloni de trening* azi. Ai fi putut să mă avertizezi că se va întâmpla asta.

Am presupus că Phoebe se referea la, ăă, telefoanele cu cameră foto ațintite în direcția mesei noastre. Mă deranja faptul că tocmai masa asta devenise ținta tuturor privirilor și eram sigur că eu eram motivul pentru care toată lumea se holba, dar nu știam dacă se uită pentru că mă invidiază sau pentru că mă dezaprobă.

Pe parcursul săptămânii oamenii au încetat să ne mai privească pe măsură ce și-au dat seama că eu și cu Cassidy nu aveam de gând să ne cățărăm unul peste altul și să ne dăm limbi în public. Nu vreau să spun prin asta că nu făceam absolut niciun gest de afecțiune în public; ne țineam de mână ocazional și uneori ne mai sărutam rapid de la revedere, în zilele în care nu aveam ultima oră de curs împreună.

Miercuri, în timpul pauzei de prânz, m-am dus la secretariat și i-am cerut doamnei Beams, secretara șefă, o cheie de la lift.

— Ezra, a spus ea, uitându-se la mine cu o privire severă pe deasupra ochelarilor împodobiți cu ștrasuri, trebuia să vii după cheie *în prima zi de școală*.

— Am uitat!? am spus eu cu sfială prefăcută, deși un răspuns mai corect ar fi fost că îmi stabilisem ca prioritate tocmai să nu trec să iau cheia.

— E aproape octombrie, tinere, m-a certat ea.

— Aveți dreptate, știu.

Mi-a dat cheia și eu am băgat-o în buzunarul de la blugi, în cercând să arăt și mai jalnic în timp ce ieșeam din secretariat, în caz că s-ar fi răzgândit. N-am folosit cheia până după-amiaza, când s-a sunat pentru a cincea oară. Cassidy a început să meargă către sala doamnei Martin pe ruta noastră obișnuită, pe scara de lângă parcarea profesorilor, dar eu am oprit-o.

— De fapt, i-am spus eu, hai s-o luăm pe partea cealaltă.

Cassidy a ridicat dintr-o sprânceană, dar a fost de acord. Am scos cheia și am răsucit-o în în fanta care chema liftul pentru persoanele cu handicap, încercând să nu arăt prea mulțumit de mine însumi.

— Mai întâi, doamnele, am spus eu cu emfază.

— Ce se petrece? a întrebat Cassidy suspicioasă, pășind în liftul vechi de metal.

Am ridicat din umeri și am așteptat să se închidă ușile înainte s-o cuprind cu brațul de talie.

— Nu ți-ai dorit niciodată să te giugiulești într-un lift? am întrebat-o eu, cu un zâmbet larg pe buze.

În timp ce toți ceilalți deveneau repede obsedați să ne urmărească pe mine și pe Cassidy, masa noastră de prânz devenea obsedată de un rave silențios care avea loc la Los Angeles în vinerea aceea. Toby s-a oferit să conducă și Phoebe a promis că va încerca să scape de babysitting și când, în sfârșit, am adunat suficient curaj să întreb ce anume e un rave silențios, toată lumea s-a holbat la mine de parcă eram nebun.

— E un fel de flash mob, mi-a explicat Cassidy. Sute de străini se adună într-un loc public, își pun căștile pe urechi în același moment și încep să danseze.

Am încercat dar n-am reușit să-mi imaginez așa ceva, însă a trebuit să recunosc că suna mai interesant decât un musical istoric de trei ore despre niște adolescenți germani deprimați pentru care se duseseră ultima oară la LA.

— Deci, are loc unul mâine? am întrebat eu.

— Da. Și noi vom fi chiar în inima lui, m-a informat Toby.

Luke și cu Sam aveau deja planuri să se ducă la paintball cu niște tipi de la Biserica lor, iar Phoebe n-a mai reușit să scape de babysitting, așa că până la urmă doar Toby, Austin, Cassidy și cu mine ne-am înghesuit în Balena eșuată, vineri după școală.

Toby ne-a pus să ne oprim la o benzinărie ca să luăm gustări și m-am simțit ca într-o adevărată excursie cu mașina, chiar dacă nu mergeam decât vreo două ore maxim. Cassidy și-a luat un pachet cu batoane de lemn dulce și Austin a amestecat o băutură energizantă cu o granita de cireșe, motiv pentru noi toți să ne amuzăm pe seama lui.

— E *gustos*, a protestat Austin. Serios acum, n-ați auzit niciodată de granita cu Red Bull?

— Nu văd care e sensul cafeinei dacă nu e în cafea. Sau al cafelei fără cofeină, dacă tot veni vorba, l-am informat eu.

— Mă rog.

Austin și-a ridicat gluga pe cap în timp ce lua restul de la casier.

— Într-o bună zi lumea va recunoaște Red Bull ca un grup alimentar legitim și să vedem cine o să mai râdă atunci?

— Toată lumea, a spus Cassidy cu seriozitate. Vor fi prea drogați cu băuturi energizante cu cofeină ca să mai facă și altceva.

Ne-am îngrămădit la loc în Balena eșuată care avea — fiți atenți — un casetofon. Toby avea o grămadă de casete cu mixuri pe care le cumpărase de la întâlniri ale colecționarilor sau din magazinele de vechituri, așa că am ascultat „La mulți ani, Heather!!!" în timp ce conduceam pe A5 Nord. Parcă jucam ruleta rusească,

cu melodii îngrozitoare din anii '80 în cinci din cele șase camere pentru gloanțe.

— Îh, s-a strâmbat Cassidy. Schimbă. Supradoză de Ace of Base.

Toby a scos caseta și Austin, care ocupa locul din față, a pus altă casetă și a derulat-o.

— Există nostalgia anilor '90, a remarcat Austin în timp ce așteptam să se deruleze caseta, și mai există și tehnologie antică. Din nefericire, asta e din ultima categorie.

Lui Toby nu prea-i plăcea să-i insulte cineva mașina. Așa cum se exprima el, Balena eșuată era „o relicvă magnifică a crizei de durată a suburbiei solide de clasă medie"

— Austin, tu conduci o *Jetta*.

— A fost a surorii mele! a protestat Austin. Îl vedeam în oglinda retrovizoare cum se înroșește la față.

N-am spus nimic, din moment ce eu, ăă, primisem un Beamer când împlinisem șaisprezece ani. Cassidy mi-a oferit unul dintre batoanele ei de lemn dulce roșu pe care l-am acceptat absent, mușcând de fiecare capăt până să-mi dau seama ce fac.

— Toby, am strigat eu. Îți aduci aminte când eram la cercetași și făceam paie de băut din batoane de lemn dulce?

— Credeam că eu sunt singurul care făcea asta, a spus Austin.

— Dar voi făceați farfurioare din pahărelele alea de hârtie de lângă dozatoarele de apă? a întrebat Cassidy.

Habar nu aveam la ce se referă, dar Toby știa.

— Da. Trebuia să sufli în ele și să le turtești fundul în același timp ca să funcționeze.

Și apoi am petrecut restul drumului amintindu-ne de programe vechi de pe Nickelodeon, despre Furbys și despre camere I-Zone și Tamagotchi și despre cât de ciudat era că acum toată lumea făceau apeluri telefonice video și se uita la televizor pe calculatoare.

— Frate, a spus Austin chiar când ieșeam de pe autostradă, peste cincizeci de ani, toate azilurile o să fie pline de moșnegi care ascultă Justin Bieber la staţii audio vechi și discută despre cum, pe vremuri, filmele erau în 2-D.

— Toate dorinţele noastre sunt dorinţe universale, a spus Cassidy. Parafrazez, dar e Fitzgerald.

— Nu cred că el vorbea despre *Neopets*.

Vocea lui Toby era plină de ironie. Ne apropiam de centrul intersecţiei și Toby aștepta ca să întoarcă.

— Păi vorbea despre condiţia umană, a replicat Cassidy. Și dacă, pentru generaţia noastră, asta înseamnă o dorinţă colectivă după o lume fără telefoane inteligente, atunci așa să fie. Nu are rost să speculăm care va fi impactul pe termen lung al trecutului nostru recent; dacă cultura populară ar fi fost așa de previzibilă, totul ar fi devenit arhaic din momentul în care ar fi ajuns să existe.

Timp de un moment n-a spus nimeni nimic. Și apoi Austin a râs.

— Iisuse, ce vă mai *învaţă* ăștia la școala aia de deștepți în ziua de azi?

— Conformitatea, a răspuns Cassidy, de parcă Austin vorbise serios.

În centrul comercial era un fel de încordare generalizată. Toată lumea se uita la toată lumea, întrebându-se cine participă la flash mob și cine e doar un cumpărător nevinovat.

Noi ajunseserăm un pic mai devreme, așa că ne-am dus la Barnes and Noble. Toby și cu Austin s-au îndreptat spre secţiunea cu benzi desenate, iar Cassidy și cu mine, rămași singuri, ne-am dus către secţiunea de artă, unde am frunzărit o carte despre Banksy, un artist de grafitti rebel de care nu mai auzisem niciodată.

— Ce îmi place cel mai mult la el, a spus Cassidy cu ochii strălucitori și plini de încântare, e cum a tipărit niște bani falși și

i-a aruncat într-o mulţime. Oamenii au crezut că sunt reali și au încercat să-i cheltuiască în magazine și apoi s-au înfuriat când au aflat că sunt falși. Dar acum bancnotele alea costă o căruţă de bani pe eBay. E în același timp real și ireal, știi? N-au nicio valoare ca bani, dar au ca artă... fratele meu a cerut una dintre bancnotele alea de Crăciun acum câţiva ani și mama a presupus că o voia înrămată, dar el a spus că o va băga în portofel pentru că e una dintre puţinele opere de artă pe care le poţi pune în buzunar.

Cassidy n-a mai spus nimic și a închis cartea.

— Ar trebui să îi căutăm pe Toby și pe Austin, a spus ea.

— Pot să aștepte, am insistat eu, ridicându-i faţa către mine și furându-i un sărut.

— Serios? a murmurat Cassidy, cu buzele lipite de ale mele.

Când am făcut o pauză ca să respirăm, l-am văzut pe Toby cu privirea ațintită pe noi, strâmbându-se. Cassidy și cu mine ne-am îndreptat către lift, puţin umiliţi de faptul că fuseserăm prinși.

— Hei, am spus eu, cu mâna în buzunarul de la spate. Ţi-am adus ceva.

I-am dat lui Cassidy iPodul pe care îl împrumutasem de la tata și ea s-a uitat la el, complet nedumerită.

— Ţi-l împrumut, i-am explicat. Am pus niște cântece pe el.

Cassidy a zâmbit.

— Mi-ai făcut o listă de cântece pentru flash mob? a întrebat ea.

— Oarecum. Doar apeși butonul. L-am sincronizat cu al meu, ca să putem dansa pe aceleași cântece.

Îmi venise ideea pe la miezul nopţii în seara anterioară și am stat treaz până la două noaptea ca să aleg cântecele potrivite. Îmi imaginasem scena destul de romantic, noi doi, în mijlocul unei mulţimi de străini, dansând pe aceeași muzică. Dar zâmbetul lui Cassidy a dispărut și eu am avut impresia că o dezamăgisem cumva.

— Ce e? am întrebat-o.

— Ezra, a spus ea. E un flash mob. Ideea e ca toată lumea să danseze pe muzica proprie și totul e așa de diferit că chiar funcţionează. Sute de străini care își aleg un cântec diferit pentru a-și prezenta propria experienţă. E un ring de dans unde se desfășoară toate genurile muzicale și nimeni nu trebuie să știe ce muzică ascultă celălalt.

— Scuze, am mormăit eu, rușinat.

Mi-a dat înapoi iPodul cu un zâmbet de încurajare pe buze.

— Nu-ţi face griji, a spus ea. N-ai știut.

— Ai putea să-l pui pe shuffle, am sugerat eu. Așa n-ai asculta același lucru ca mine.

— E în regulă, a spus Cassidy, iar zâmbetul i s-a lărgit până când a devenit sincer. Prefer să dansez pe propriile mele cântece și să te văd cum încerci să ghicești care sunt.

Toby și cu Austin coborâseră pe scara rulantă și ne așteptau la ușa librăriei. Austin își cumpărase o carte și tocmai băga punga de plastic în rucsacul lui omniprezent.

— Haideţi, a spus Toby nerăbdător. Mai sunt două minute!

Ne-am îngrămădit cu toţi spre curtea centrală, unde sute de elevi și de studenţi se adunau, încercând să pară nonșalanţi. Toată lumea își scosese telefoanele, așteptând să se facă ora cinci. Un grup de hipsteri a dat din cap înspre noi, informându-l pe Toby că papionul lui era „marfă."

— Vedeţi? a spus Toby, rânjind. Papioanele sunt la modă.

Ne-am ocupat un loc lângă fântână unde credea Toby că va fi centrul evenimentului. Atriumul era înţesat de oameni, ceea ce nu era deloc surprinzător având în vedere că era vineri, ora cinci după-amiaza. Familii cu cărucioare de bebeluși și turiști cu aparate foto scumpe se plimbau pe alei, văzându-și de treaba și de cumpărăturile lor. Timp de încă un minut agonizant de lung, am așteptat cuprinși de nerăbdarea colectivă palpapilă a sutelor de străini care

încercau să pretindă că nu fac nimic ieșit din comun, până când Toby a șoptit:

— Acum.

Ca la un semn invizibil, toată lumea și-a pus căștile pe urechi și a apăsat butonul de pornire. Din magazine au început să se reverse adolescenți care alergau către atrium, alăturându-se petrecerii dansante.

Era fantastic, străinii zâmbeau unii la alții în timp ce dansau breakdance sau rock sau se legănau pe un ritm invizibil pe care numai ei îl puteau auzi. Am dat volumul mai tare în căști și am început să dansez cam stânjenit pe ritmuri de Clash.

Cassidy avea pe cap o pereche de căști de DJ foarte scumpe, placate cu aur, care străluceau în lumina soarelui. Le ținea strâns peste urechi, avea ochii închiși și dansa de parcă n-o privea nimeni. Tivul rochiei turcoaz îi alunecase periculos de sus și colierul cu ceas de la gât îi oscila în sus și în jos peste piept și era atât de frumoasă încât simțeam că înnebunesc.

Toby dansa ironic, făcea tot felul de figuri ca „Aspersorul" și „Căruciorul de cumpărături"[1], distrându-se nemaipomenit. Și Austin făcea niște figuri foarte complicate cu mâinile pe ceva ce am bănuit că ar fi techno.

În jurul nostru, străinii se combinau câte doi și dansau împreună, râzând. Eram copleșit de numărul mare de oameni care filmau evenimentul și nu reușeam să trăiesc complet clipa. Era un tip mai în vârstă îmbrăcat într-un costum de banană, care dădea din fund, disperat să atragă atenția. M-am întrebat cu ce se ocupa în viața de zi cu zi, dacă avea o slujbă respectabilă la bancă sau una total înjositoare.

Dar flash mob-ul nu era despre tipul în costum de banană sau despre oamenii care filmau, stânjeniți sau despre mulțimile curioase

[1] În original, The Sprinkler și The Shopping Cart, figuri de dans care au devenit virale pe internet.

care ieșiseră din magazine ca să vadă ce se petrece. Era despre a fi în stare să dansezi precum Cassidy de parcă nu se uită nimeni, de parcă momentul în sine era suficient și nu era nevoie să îi documentezi existența. Așa că am închis ochii și am încercat.

Când i-am deschis, Cassidy stătea lângă mine, cu căștile la gât. Mi-a făcut semn să fac la fel și când am făcut-o, m-a șocat liniștea care ne înconjura. Fusesem atât de sigur că muzica pe care o ascultam eu făcea parte dintr-un tot, încât nu-mi dădusem seama cum arătam cu toții, sute de străini care dansează într-o tăcere absolută.

Am mai dansat vreo jumătate de oră, până când totul a devenit mai degrabă un spectacol decât un flash mob. Niciunul dintre noi nu voia să se întoarcă încă, așa că ne-am dus până la Santa Monica și am luat cina la un restaurant de modă veche cu burgeri. După aceea ne-am plimbat pe promenadă, inventând povești de viață comice și tragice despre tipul îmbrăcat în costum de banană. Los Angeles părea să se transforme într-un oraș cu totul diferit noaptea, un oraș mai vibrant și mai misterios. Eu n-am prea spus nimic, pentru că mă plimbasem destul de mult și nu știam cât mai puteam rezista. Deja mă durea destul de tare când Cassidy m-a strâns de mână și a zis:

— Hei, hai să stăm pe o bancă să ne uităm la oameni.

— Sună bine, am răspuns eu, ușurat.

Toby și cu Austin au intrat într-o librărie ca să caute niște benzi desenate pe care nu le vindea celălalt magazin, iar Cassidy și cu mine ne-am așezat ca să-i așteptăm. Credeam că reușisem să mă prefac destul de bine că nu mă doare nimic, dar probabil că ceva m-a dat de gol deoarece Cassidy a oftat și mi-a aruncat o privire severă.

— Puteai *să spui* ceva, m-a dojenit ea.

— Sunt bine, am minţit eu.

— Nu, vrei ca toată lumea să creadă că ești bine. E o diferență.

Am ridicat din umeri și n-am mai spus nimic. Cassidy a tremurat și eu am tras-o mai aproape de mine.

— Crezi că sunt împreună? a murmurat ea, cu obrazul cald lipit de gâtul meu.

— Cine?

— Toby și cu Austin.

Am fost destul de năucit de întrebare pentru că mie, pur și simplu nu-mi treceau prin cap asemenea idei.

— De ce ai crede asta?

— Nu știu. Cassidy a ridicat din umeri. E doar o impresie. Dar e posibil să mă înșel. Austin nu pare genul.

— Și Toby, da?

Nu mi-am dat seama că era o întrebare retorică până când n-am rostit-o.

Era ciudat să cred că Toby ar putea fi homosexual. În mod bizar avea oarecum sens, dar nu mă deranja sau ceva de genul. Era tot Toby, neînfricatul nostru căpitan.

N-a durat mult și Toby și cu Austin au ieșit din librărie.

— Ar trebui să ne întoarcem, am spus eu, în caz că poate mai aveau chef de mers pe jos vreun kilometru sau doi.

Cassidy îmi tot arunca niște priviri cu coada ochiului în timp ce ne întorceam înapoi la Balena eșuată, de parcă era de părere că ar trebui să spun ceva, dar nici gând să-l rog eu pe Toby să aducă mașina mai aproape.

— Locul din spate! a strigat Austin, cățărându-se în el. S-a întins și și-a încrucișat brațele peste piept. Să nu mă treziți.

Toby și-a dat ochii peste cap.

— Eu nu conduc cu voi toți nesimțiții adormiți în spate. Faulkner, treci în față.

Eu mă așezasem deja pe locul pe care venisem și un pui de somn părea minunat, de parcă aș fi putut să adorm ca să nu mai simt durerea de la genunchi.

— De fapt, îţi ţin eu companie, a spus Cassidy, urcându-se pe locul din dreapta.

Ochii ni s-au întâlnit în oglinda retrovizoare și i-am aruncat o privire plină de recunoștinţă înainte să mă învelesc cu hanoracul și să aţipesc pe străzile aglomerate care duceau înspre A10 Est.

20

Cassidy m-a dus într-o expediție la cumpărături în weekend într-un magazin cu haine second-hand. Magazinul se afla într-un complex de buticuri cu viniluri și restaurante vegetariene, câteva străzi mai încolo de un mall mare și luxos, un loc pe lângă care trecusem de mai multe ori dar nu mă oprisem niciodată să-l explorez.

Peste tot erau tot felul de sculpturi dubioase pe care Cassidy le-a definit ca fiind „instalații artistice".

O instalație artistică anume era făcută din butoaie ruginite și i-am sugerat lui Cassidy că poate aceea ar trebui dezinstalată, lucru care a făcut-o să râdă. Avea părul lăsat pe spate, așa cum îmi plăcea mie cel mai mult, și îi cădea peste umeri în valuri moi. Se încălțase cu niște cizme cu toc și înălțimea în plus mă făcea să o țin de mână în mod diferit de parcă era mai aproape și mai ușor de ajuns la ea.

M-a târât într-un magazin îngust plin cu îmbrăcăminte la mâna a doua. Am frunzărit niște tricouri, fără tragere de inimă, mai interesat de oameni decât de cumpărături. La tejghea era o tipă blondă, cu dreadlocks și inel în nas, iar în fața cabinei de probă era un asiatic cu tatuaje pe antebrațe și cu lobii urechilor întinși.

— Vai de mine, e perfect! a exclamat Cassidy, ridicând o monstruozitate albastră cu pene care ar fi putut fi ori un palton ori un halat de baie.

— Nu, i-am spus eu.

— O probezi! a insistat ea și a pus-o la loc, râzând.

Cassidy mă tachina cu cele mai urâte lucruri pe care le găsea, mi-am dat eu seama după o vreme.

— Acesta este un tricou negru, m-a informat ea, uitându-se la ce aveam în mână. Haide, Ezra, n-o să fac eu asta pentru tine. Trebuie să-ţi arăţi personalitatea. Tu nu eşti băiatul cu cămaşă de la Abercrombie şi blugi lălâi.

M-am uitat la tricoul negru și mi-am dat seama că ea nu mă târâse într-un magazin ca să-mi cumpere niște blugi noi. Era hotărâtă să mă ajute să-mi dau seama cine vreau să fiu, acum că stăteam cu echipa de dezbateri și participam la flash mob-uri și mă furișam în sălile de curs de la universitate. Și mi-am dat seama că are dreptate. Dacă nu mai voiam să petrec timpul cu vechii mei prieteni, poate că n-ar fi trebuit să mă îmbrac ca până atunci, mai ales că slăbisem atât de mult peste vară, încât nu-mi mai venea nimic din șifonier.

— Ai vreo sugestie? am întrebat-o eu, pentru că mi se părea un lucru sigur.

— Hmmm. M-a evaluat de parcă s-ar fi amuzat de o glumă a ei proprie. Ce zici de o geacă de piele?

Când am pus teancul de haine pe tejghea ca să le plătesc, fata cu dreadlocks mi-a zâmbit.

— Mișto geacă, mi-a spus ea, în timp ce bătea în casă. Ar trebui s-o porţi cu blugii ăia negri.

— Mda, bine, am spus eu, scoţând cardul de credit.

— Dar nu cu cămașa aia.

Râdea în timp ce scana hainele și le îndesa într-o plasă.

— Ești sigur că nu vrei și halatul de baie cu pene? m-a tachinat Cassidy când ne-am urcat înapoi în mașină.

— Nu, halatul l-ar face pe Toby să mă invidieze.

— Să te invidieze foarte tare, a fost de acord Cassidy.

O mașină aștepta locul meu de parcare, atât de aproape de mine că abia am reușit să ies.

— Pe bune, am mormăit eu. De ce e plină lumea asta de șoferi idioți?

— Păi, ești sub un copac. Poate că e doar un *schattenparker*, a spus Cassidy în timp ce dădea drumul la radio.

A căutat printre posturile de radio și a dat numai de reclame așa că până la urmă a renunțat.

— Ce-i ăla un *schattenparker*?

— E un cuvânt din limba germană, a zis Cassidy și a zâmbit cu superioritate. Și înseamnă, aproximativ, „persoană care își parchează mereu mașina la umbră ca să nu se încingă interiorul" Limba germană e plină de insulte bune.

— Cum ar fi? am întrebat-o eu.

— Hm...

Cassidy s-a gândit un moment.

— *Vomdoucher*. Asta înseamnă persoană care nu suportă să facă dușuri reci. Și îmi place mult și *backpfeifengesicht*. Asta se traduce prin „față care cere pumni". E foarte shakespearian.

Am clătinat din cap.

— De unde înveți chestiile astea?

— Tu nu te plictisești niciodată? m-a întrebat Cassidy.

— Ba da, dar nu caut pe Google insulte în limba germană.

— De ce nu? E fascinant.

Am ridicat din umeri, cotind pe autostradă.

— Doar că nu mi-a trecut niciodată prin cap.

— Știi la ce m-am gândit? a întrebat Cassidy în joacă.

— La ce?

— Nu ţi-am văzut niciodată camera.

Din fericire, părinţii mei erau plecaţi să cumpere nişte lustre sau nişte lămpi noi. Nu fusesem foarte atent de dimineaţă când îmi spusese mama, dar principalul era că nu erau acasă şi că nu se vor întoarce decât mai târziu.

— Ar trebui să-mi fie teamă? a întrebat Cassidy cu precauţie în timp ce o conduceam spre camera mea. Ai o cameră din aia dezordonată, specific băieţească, mirosind a brânză veche?

— Cu siguranţă. Am şi postere cu fete în costume de baie. Şi un sertar întreg plin de lubrifiant.

— M-ai dezamăgi dacă n-ar fi aşa, a zis Cassidy râzând.

Camera mea nu era chiar aşa de interesantă, cu excepţia faptului că avea un pat foarte mare. În principiu, era destul de curată. Dacă nu era, mama făcea ordine înainte să vină menajera marţea, ceea ce însemna că îmi scotocea prin toate lucrurile.

Nu aveam voie să pun postere sau ceva de genul, aşa că aveam doar câteva imagini înrămate: McEnroe şi Fleming la Wimbledon, plus câteva ilustrate cu bărci care îi plăcuseră tatălui meu, deşi nu ieşeam niciodată cu barca împreună. Aveam o poliţă mare cu fotografii de la baluri, câteva console de jocuri şi un spaţiu gol unde stătuseră trofeele mele de la tenis înainte să le pun în dulap, într-o cutie.

Am deschis uşa, iar Cooper a trecut pe lângă noi şi a sărit pe pat, culcându-şi capul pe consola de la Wii.

— Cooper, ieşi afară! am spus eu, râzând.

— Ooo, bietul câine.

Cassidy s-a aşezat pe patul meu şi l-a scărpinat după ureche.

— Nu mă ajuţi deloc, am spus eu.

— De ce ai pe perete o ilustrată cu o barcă cu pânze? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri și m-am așezat lângă ea.

— Dă-mi voie să ghicesc, a spus Cassidy. Pentru că altcineva a ales-o și a atârnat-o în camera ta, cu intenţia de a-ţi surprinde personalitatea, deși pe tine nu te interesează deloc bărcile cu pânze.

— Dacă spun că da, îmi dai voie să te sărut?

— Nu în faţa câinelui!

S-a prefăcut șocată.

— Cooper, ieși afară! am spus eu, înghiontindu-l.

Cooper s-a ridicat, s-a gândit la asta, apoi s-a așezat imediat la loc. În cele din urmă, Cassidy l-a convins să se dea jos din pat și l-a ușuit afară.

— Gata, a spus ea. Am reușit să sexilăm cu succes pudelul tău.

— Misiune îndeplinită.

Era o expresie pe care o învăţasem la masa noastră de prânz și Cassidy a zâmbit auzind-o.

S-a aplecat să-și scoată cizmele și a lipăit desculţă prin cameră, examinând-o.

— Unde-ţi sunt cărţile? a întrebat ea.

— Sub pat, am recunoscut eu, cu sfială.

Cassidy s-a lăsat în genunchi și s-a uitat sub pat.

— E biblioteca pierdută din Alexandria aici, a spus ea, pe un ton sec.

— Nu știu la ce te referi, dar mă rog.

— Ar trebui să le pui pe rafturi. Asta dacă nu ţi-e teamă că te va vizita echipa de fotbal american și va descoperi că ești un mare tocilar.

— Pe multe dintre ele nu le-am citit, am spus eu, în caz că ea credea că am făcut-o. Au fost ale mamei mele în facultate.

— Nici n-o să le citești vreodată dacă stau sub pat.

— O să-mi pun noua mea geacă de piele și o să mă duc mâine la o cafenea ca să citesc o carte, i-am promis eu, zâmbind larg.

— Ce încrezut ești, m-a tachinat Cassidy, urcându-se în pat.

Avea pielea ca de găină pe brațe, de la aerul condiționat, și maiculi îi stătea strâmb, dezvăluind breteaua dantelată a sutienului.

— Mmm, vino aici, i-am spus, trăgând-o peste mine.

Uitasem să pun niște muzică pentru atmosferă, dar n-a contat deloc. Pentru prima dată, aveam un pat uriaș la dispoziție, un zăvor la ușă și o casă goală dincolo de ușa încuiată.

Am sărutat-o pe gât, coborându-i bretelele maieului peste umeri, și apoi am sărutat-o și pe umeri. I-am tras maieul în jos până în jurul taliei, sperând că va pricepe aluzia că voiam să și-l dea jos.

— Foarte subtil, a spus ea, apoi s-a ridicat și și-a scos maieul de tot.

Printre jaluzele pătrundeau raze de lumină târzie, desenându-i dungi aurii pe piele.

— E mov, am spus eu prostește, hipnotizat de vederea sutienului din dantelă și de curbele delicate ale taliei ei.

Și apoi Cooper a scos un schelălăit jalnic și a zgrepțănat cu laba ușa camerei. Cassidy s-a uitat înspre ușă și Cooper a schelălăit din nou, mai tare de data asta.

— Șșș, Cooper! a strigat ea, dar în loc să-l potolească, mențiunea numelui său a părut să-l încurajeze.

— Ignoră-l, i-am spus eu.

Și am încercat, o vreme. Dar e destul de greu să te prefaci că n-ai un câine care bocește de partea cealaltă a ușii.

— E din ce în ce mai rău, a spus Cassidy, încercând să nu râdă. Nu poți face nimic cu privire la asta?

— Nu face niciodată așa, am mormăit eu, ridicându-mă.

Am scos capul pe ușă. Cooper s-a uitat la mine, cu ochii cafenii tremurându-i. A scos un schelălăit de încercare.

— Nu! i-am spus eu. Șșș, Cooper! Pleacă de aici!

Nici gând, bătrâne, păreau să spună ochii lui. S-a întins pe jos, cu capul pe labele din față și a schelălăit încetișor.

— Mai bine, am spus eu, închizând ușa cu un oftat.

Cassidy stătea pe pat îmbrăcată doar în blugi și în sutien, cu părul dezordonat peste umeri.

— Deci, unde e sertarul plin de lubrifiant? a glumit ea.

— Nu vom aveam nevoie de el, i-am promis eu și apoi mi-am aruncat tricoul pe podea alături de al ei.

Am început din nou să ne sărutăm. Cassidy era peste mine, cu genunchii depărtați. Părul ei îmi mângâia obrazul, iar Cassidy m-a mușcat un pic de buza de jos în timp ce ne sărutam și mie îmi venea să mor, așa de sexi era. M-am întins spre sutien și am purtat o bătălie scurtă dar fără succes cu închizătoarea, reușind s-o blochez bine de tot în scaiul de la orteză.

— Ăă, i-am spus. Avem o problemă.

— Ai... terminat cumva? m-a întrebat Cassidy stânjenită.

— Nu, totul e în regulă acolo, am asigurat-o eu. Dar, ăă, m-am prins în sutienul tău.

Prins era puțin spus. Aveam încheietura mâinii aproape încătușată de spatele ei.

— Oh. Cassidy și-a mușcat buza. Poate ar trebui — dacă aș — nu, stai, îl trag peste cap.

— Asta e așa de umilitor, am murmurat eu în timp ce Cassidy se zvârcolea ca să iasă din sutien.

— Păi, asta dă un sens nou expresiei „chinurile iubirii", m-a tachinat ea, și am râs amândoi, iar situația a devenit mult mai interesantă datorită faptului că era goală până la brâu.

— Deci, contează unde ți-l pun? am întrebat-o eu.

— *Poftim?* s-a bâlbâit ea.

— Oh, vai, nu. Sutienul, am clarificat eu, desprinzându-l de orteză. Scuze.

— Ești drăguț când te înroșești.

Cassidy a zâmbit șăgalnic.

— Și dacă tot ai întrebat, ce-ar fi să-ți arăt eu *cu exactitate* unde să mi-l pui.

Cassidy s-a strecurat sub cuvertură și eu i-am aruncat sutienul pe podea, am închis ochii, mi-am încleștat pumnii și am lăsat presiunea delicioasă a gurii ei moi și calde să mă poarte înapoi la artificiile noastre, până au explodat toate, una câte una.

Mai târziu — după ce i-am returnat favoarea și ne-am îmbrăcat și Cassidy și-a exprimat eterna recunoștință pentru faptul că aveam baia mea proprie — după ce l-am lăsat pe Cooper să intre la loc în cameră și jucam, nevinovați, Mario Cars cu ușa deschisă în caz că veneau părinții mei acasă, Cassidy m-a întrebat dacă am fost virgin.

Am pus pauză la joc pentru că eu aveam consola principală.

— Ăă, am spus, întrebându-mă dacă ghicise deja.

— Cerule mare.

Cassidy și-a încordat buzele, încercând să-și rețină un zâmbet.

— Nu se poate!

— Hei, am fost popular cândva! am încercat eu să glumesc.

— Știu, e îngrozitor, a spus Cassidy pe un ton prefăcut, și apoi s-a jucat cu telecomanda, dându-și seama că deschisese cutia Pandorei.

— Ei bine, eu mă păstrez, a anunțat Cassidy, de parcă era poanta unei glume nerostite, și apoi a ridicat din umeri, stânjenită. Oare de ce se numește „a te păstra"? De parcă sexul te strică? Nu e ca și cum virginele își petrec toată viața angajate în ceremonia sacră a „păstrării" purității.

— Atât timp cât nu te deranjează contactul sexual extern, bănuiesc că sunt ok cu asta.

Am zâmbit cu subînțeles.

— Ce naiba e ăla contact sexual extern? s-a încruntat Cassidy.

Am încercat să afișez o expresie nevinovată.

— Păi, aș putea să-ți mai arăt o dată?

21

Nu sunt sigur că pot identifica momentul exact în care am devenit ireparabil de diferit. Acum cred că n-a fost un moment anume, ci un proces de durată. O reacţie chimică, dacă vreţi să-i spuneţi așa. Nu mai eram Ezra Faulkner, băiatul de aur, și poate că nu mai eram de ceva vreme, dar cu cât mai mult timp petreceam alături de Cassidy, cu atât mai mult mă împăcam cu asta.

După ce Cassidy s-a dus acasă și părinţii mei s-au întors din periplul prin diverse magazine de decoraţiuni interioare, despre care am discutat pe larg la cină, m-am îmbrăcat cu noua mea geacă de piele și m-am privit în oglindă. M-am privit cu adevărat, așa cum evitasem să fac de multă vreme.

De la accident încoace, văzusem doar lucrurile care erau în neregulă: părul crescut din tunsoarea de sportiv, mușchii slăbiţi, bronzul înlocuit de o paloare nesănătoasă, blugii mei mulaţi atârnându-mi pe șolduri chiar strânși în curea.

Dar când m-am uitat în oglindă de data asta, n-am mai văzut lucrurile alea. Erau tot acolo, desigur, doar că nu mai erau defecte, ci realităţi: eram slăbănog, ciufulit și palid. Eram tot eu, doar că o versiune diferită de cea pe care și-o amintea majoritatea oamenilor.

Am făcut un soi de gest măreț și mi-am scos toate cărțile de sub pat și le-am aranjat pe rafturi. Pe multe dintre ele nici nu plănuiam să le citesc, dar era un sentiment plăcut, să pot să mă uit la rafturi și să iau în calcul posibilitatea. Și când te gândești că, în sfârșit, o bucățică din camera mea reprezenta o parte din mine.

M-am întrebat cum arăta camera lui Cassidy, dacă o reprezenta într-un mod în care a mea nu mă reprezenta pe mine. M-am întrebat dacă semăna vreun pic cu dormitorul lui Charlotte care avea figurine cu buburuze aliniate pe pervaz și un birou separat pentru colecția de farduri, care se numea, se pare, măsuță de toaletă.

— De ce nu mergem niciodată la tine acasă? am întrebat-o pe Cassidy când am luat-o luni dimineață cu mașina.

— Pentru că avem o menajeră, a spus ea, oftând. Și ea le-ar spune părinților mei că aduc băieți acasă atunci când ei sunt plecați.

— Teoretic, sunt doar un băiat, am spus eu, salutându-l cu o înclinare a capului pe paznicul complexului când am ieșit cu mașina pe poartă.

— Cu atât mai rău, m-a asigurat Cassidy. Crede-mă, e mai ușor dacă nu vii la mine. Nu ratezi nimic.

— Probabil, am spus eu, simțind că voia să lăsăm baltă subiectul.

Cassidy a luat o înghițitură din cafeaua pe care o adusesem.

— Ai încercat vreodată să faci cafea cu o presă franceză? m-a întrebat ea. Cred că ți-ar plăcea mai mult.

Cassidy și cu mine ne-am dus la film vineri seara — la o întâlnire adevărată, la Centrul Prisma. Ea s-a îmbrăcat cu o rochie drăguță, iar eu m-am îmbrăcat cu hainele mele noi și am văzut o

comedie îngrozitoare în care jucau aceiași actori care joacă de obicei în comedii îngrozitoare.

Când merg la film și se termină, am întotdeauna un sentiment de exaltare atunci când ies din cinema, înconjurat de mirosul de popcorn și cu toată lumea din jur vorbind despre film. Parcă totul e mai intens în jurul meu și granița dintre real și imaginar devine ușor neclară. Ai gânduri măreţe, cum ar fi să te muți într-un loc palpitant sau să riști totul pentru un vis sau ceva de genul ăsta, dar nu le pui în practică niciodată. Mai degrabă e vorba de *sentimentul* acela că ai putea să-ți transformi viața într-un film dacă ai vrea.

Nu reușisem niciodată să explic cuiva ce e atât de sfânt la momentele de după ieșirea de la cinema, așa că am rămas surprins când Cassidy a zâmbit și a tăcut până când am coborât cu scara rulantă, lăsându-mă să-mi savurez momentul de liniște perfectă.

— Ce straniu e să asculți o sută de conversații identice, a remarcat ea, strecurându-și mâna într-a mea.

— Atunci noi vom purta o conversație cu totul diferită, i-am promis eu. Povestește-mi ceva care ți s-a întâmplat în copilărie.

Cassidy a zâmbit, mulțumită.

— Când aveam șapte ani, cea mai bună prietenă a mea a suflat, în locul meu, în lumânările de pe tortul aniversar. Am plâns pentru că am crezut că nu mi se va îndeplini dorința pe care mi-o pusesem. Acum povestește-mi tu ceva.

— Ăă, am spus eu, gândindu-mă. În clasa a doua, Toby și cu mine am împrumutat o grămadă de gablonzuri de plastic de-ale surorii sale și le-am îngropat printre straturile de flori ale mamei sale. Voiam să săpăm după comori ascunse, cred, dar am dat rău de

belea. A trebuit să dorm peste noapte în altă cameră și a fost ca cel mai lung time out[1] din lume.

— Nu știam că sunteţi prieteni de atât de mult timp.

— De la grădiniţă, i-am spus eu. Eram unul după altul la cata log. Am împărţit același dulăpior și toate cele.

Vreo doi tipi de la școală ne-au întrerupt ca să ne salute. Ne-am oprit să discutăm despre filmul la care fuseserăm — s-a dovedit că și ei văzuseră același film ca noi — și cât de prost fusese.

Când am scăpat de ei am dat peste jumătate din echipa feminină de polo pe apă, adunată lângă una dintre fântâni. Ne-au făcut cu mâna și eu le-am salutat cu o înclinare a capului.

Nu plănuisem o seară romantică măreaţă, dar nici eu, nici ea nu voiam să ne întoarcem acasă, așa că m-am oferit să-i arăt castelul din parc. Era un loc de joacă foarte vechi, și mare, cu o fortăreaţă uriașă din beton construită prin anii optzeci, unde mă jucam când eram mic.

În mașină, în drum spre parc, Cassidy a descoperit că nu mai mâncasem niciodată ciocolată Toblerone, lucru pe care l-a declarat complet inacceptabil, așa că am oprit la un magazin ca să cumpărăm. În timp ce stăteam la coadă, în spatele nostru s-a aliniat probabil toată echipa de fotbal american de la școală. Cumpărau două duzini de sprayuri cu ulei de gătit.

Totul era așa de năucitor că am fost prea surprins ca să mai râd. Cassidy m-a înghiontit, amuzată.

— Hei, am spus eu, întorcându-mă spre ei.

[1] *Time out* — termen provenit din sport și care se aplică educaţiei copiilor — înseamnă câteva minute de izolare pentru copil pentru a se liniști și a-și da seama cu ce a greșit. Scopul time out-ului nu este de a pedepsi, ca pusul la colţ, ci de a câștiga timp pentru a aplana conflictul.

Connor, fundașul, a părut surprins să mă vadă — deși nu la fel de surprins ca mine să văd toată echipa făcându-și stocuri de sprayuri cu ulei de gătit.

— Faulkner, m-a salutat el și apoi a dat din cap înspre Cassidy. Însoţitoarea lui Faulkner.

Connor era ţeapăn de beat, iar dinspre el radia în valuri o duhoare de alcool. Am sperat că la volan era altcineva și nu el.

— Sunt mai multe arome, a spus Cassidy politicoasă, făcând semn înspre sprayul de gătit. Nu știu dacă știai.

Mi-am înăbușit un hohot de râs. Totul era mult prea straniu. Și partea cea mai nasoală era că tipul de la casă era un elev de la noi de la școală, probabil unul de-a unsprezecea. Părea îngrozit de perspectiva de a scana cumpărăturile echipei de fotbal american și nu puteam spune că-l învinovăţesc.

— Am înţeles, mersi, a spus Connor stânjenit de parcă îl prinsesem cumpărând un pachet de prezervative minuscule.

Sincer? Aia nu m-ar fi surprins deloc.

Am plătit repede și am ușuit-o pe Cassidy până în parcare unde am râs amândoi ca nebunii.

— Ce-a fost asta? a întrebat Cassidy, icnind.

— Nu sunt sigur, am spus eu, dar cred că era toată echipa de fotbal american a școlii care cumpăra douăzeci și patru de sprayuri cu ulei alimentar.

— Doamne sfinte, s-a bâlbâit Cassidy. Mor de râs.

Încă mai râdeam când am tras în parcarea goală a parcului.

— Poate că e un soi de ritual, a spus Cassidy, speculând. De exemplu, să se ungă cu ulei și să joace fotbal de contact.

— Crede-mă că aș fi știut dacă era vorba de așa ceva. Tipii de la tenis ar face mișto de ei la infinit.

De parcă n-o făceam oricum. Noi jucam un sport elegant; ei își puneau protecții vătuite și se izbeau unii de alții.

— Poate că fac o farsă cuiva.

— Probabil e un joc de băut. Shot-uri de ulei cu bere.

Ne-am uitat la castelul acela enorm de beton, o combinație bizară de gropi cu nisip, un perete de cățărat și un leagăn dintr-un cauciuc pe care îl iubisem în copilărie. Cassidy ținea dulciurile și băuturile pe care le cumpăraserăm de la magazin, cu punga de plastic înnodată la încheietura mâinii ca un corsaj de flori.

— Deci ne cățărăm sau cum? a întrebat ea, nesigură, apropiindu-se de zidul de piatră care ducea în sus spre fortăreață.

Am tresărit, știind că nesiguranța ei era concentrată în direcția mea.

— Păi, *există* niște scări.

Am dispărut după celălalt colț al castelului, încercând să glumesc pe seama faptului că nu mă puteam descurca cu un nenorocit de castel pentru copii mici.

Am ocupat turnul de veghe al castelului, cel mai înalt punct de pe locul de joacă, și a fost trist cât de triumfător m-am simțit pentru că ajunsesem acolo. Un volan mic de plastic era prins de balcon și asta a făcut-o pe Cassidy să râdă.

— E la fel ca și castelul ăla din Monty Python! a spus ea, apucând cârma. Hai să-l luăm la o plimbare.

— Credeam că n-ai carnet, am tachinat-o eu, așezându-mă pe podeaua cauciucată a micului nostru fort.

Deasupra siluetelor mestecenilor strălucea o lună plină și albă, iar de pe terenurile de tenis din spatele zonei pentru picnic se auzea gălăgie, deși era aproape ora închiderii. M-am întrebat dacă juca cineva cunoscut.

Cassidy s-a așezat lângă mine, iar rochia ei mă tachina, fluturând în briza serii. A rupt ciocolata în două și a așteptat s-o gust cu zâmbetul acela de „ți-am spus eu" pe buze.

Am terminat ciocolata într-un timp penibil de scurt și am privit-o cum își lingea urmele de pe degete, fără să-și dea seama. S-a înroșit când mi-a observat reacția.

— Pun pariu că ai gust a ciocolată, a spus Cassidy.

— Pun pariu că ai dreptate, i-am spus eu și apoi am devenit foarte ocupați în turnulețul nostru personal, cu Cassidy în poala mea, cu picioarele goale ieșindu-i de sub rochia scurtă și înnebunindu-mă.

O sărutam pe gât și ea avea mâinile pe sub cămașa mea și nu știam cât de departe voi ajunge, dar nu-mi păsa pentru că posibilitatea magnifică de a o săruta pe Cassidy Thorpe devenise o realitate indiscutabilă a existenței mele zilnice și aproape că nu puteam crede ce noroc a dat peste mine.

Am urcat cu palma pe coapsa ei, așteptându-mă oarecum să mi-o dea la o parte, dar n-a făcut-o. În schimb, s-a ridicat de parcă fuseserăm prinși de o bunicuță adorabilă și aproape am crezut că așa a fost.

— E cineva aici, a spus Cassidy, netezindu-și părul.

S-a furișat către marginea turnulețului și s-a uitat printre creneluri. Speram cu disperare că își imaginase, dar apoi am auzit râsete. Râsete și sprayuri scuturate.

— N-o să-ți vină să crezi asta. Cassidy mi-a făcut semn să mă apropii să mă uit.

Sosise echipa de fotbal american care își aliniase camionetele și jeepurile în parcare și acum, cu sprayuri cu ulei de gătit în mâini, se apropiau de leagănul și de spalierele pentru copii.

— Pe bune? am șoptit eu când au început să dea spalierele cu spray.

— E oribil, a șoptit Cassidy drept răspuns. Ar trebui să facem ceva.

— Mă ocup eu, i-am spus.

La urma urmei, nimic nu strică mai repede cheful omului decât să fie martor la vandalism în masă.

Nu m-au observat până nu am ajuns în fața lor, la marginea gropii cu nisip. Am scos cheile de la mașină și am apăsat pe butonul de panică, făcându-i pe toți să tresară.

— Hei! am spus eu, oprind alarma. Connor MacLeary, mișcă-ți fundul beat aici!

Connor s-a împleticit spre mine, împroșcând cu nisip. Era desculț, îmbrăcat cu jacheta echipei și cu o pereche de pantaloni scurți de blugi, și arăta ciudat de vulnerabil fără pantofi în picioare. Îl știam de la grădiniță și în momentul acela nu mă gândeam că eu eram un membru al echipei de dezbateri care mergea cu baston și că eram pe punctul de a mă confrunta cu fundașul echipei de fotbal american, ci mă gândeam la cum Connor refuzase să-și pună pe cap pălăria de pelerin din hârtie de ambalaj la petrecerea de Ziua Recunoștinței de la grădiniță. Făcuse o criză de isterie până când domnișoara Lardner îl luase în brațe și îl așezase pe setul de dulăpioare ca să-l calmeze.

El era puștiul care refuzase să dea cadouri de Ziua Îndrăgostiților fetelor grase, chiar dacă era obligatoriu să aducă pentru toată lumea, era cel care își uita mereu o parte din uniforma de cercetași și care făcuse diorame pe hârtie liniată în dimineața în care trebuia să le predea. Și acum, vandaliza locul de joacă al copiilor cu ulei de

gătit, o chestie atât de ridicolă încât vasta diferenţă dintre mesele noastre de la prânz nu a contat deloc în decizia mea de a-l înfrunta.

— Faulkner! a strigat Connor, desfăcându-şi larg braţele de parcă, efectiv, primea cu braţele deschise apariţia mea în parc. Ai picat la ţanc! Ia un spray!

— Eşti un dobitoc, i-am spus eu. Şi un idiot, dar în principiu dobitoc.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip şi s-a scărpinat în cap de parcă nu-i venea să creadă că sunt furios, de parcă înţelegea greşit.

— Ce-i? E o *glumă*, a explicat el râzând.

Am clătinat din cap, dezgustat.

— N-am văzut în viaţa mea o glumă mai proastă ca asta. Suntem pe un *loc de joacă*. E pentru *copii mici*, nătărăule. Cheamă-ţi gorilele înainte ca vreun puştan de clasa a doua să-şi rupă vreo mână.

În sfârşit şi-a dat seama că eram cu adevărat furios. Şi-a lăsat capul pe o parte, analizându-mă şi, pentru un moment, am crezut chiar că o să mă pocnească. Dar ştiam amândoi că nu va scăpa basma curată cu asta. Mai ales luni, la şcoală; toată echipa de fotbal împotriva unui puşti cu baston.

Am oftat nerăbdător şi am apăsat din nou pe alarma maşinii.

— Cheamă-i înapoi, l-am ameninţat eu. *Acum.*

— Bine, bine, Faulkner. *Iisuse.*

Connor a clătinat din cap şi s-a îndreptat agale către echipa lui.

— Hei, dobitocilor, l-am auzit strigând. Lăsaţi sprayurile, a fost o idee tâmpită. Hai să mergem la mine să luăm berea din garaj.

M-am simţit invincibil când m-am împleticit înapoi spre castel, de parcă făcusem o faptă bună. Am zâmbit larg când am văzut-o pe Cassidy. Stătea cu fundul pe scări, privind cu solemnitate cum

echipa de fotbal se îndepărta, învinsă. M-am așezat lângă ea și am tras-o lângă mine.

— Mi-am îndeplinit misiunea, frumoasă domniță, am glumit eu, și m-am întors la al tău castel să îți aduc vestea triumfului meu.

Dar Cassidy nu râdea.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, a spus ea. Am crezut că o să te bată.

— Am învins căpcăunul, am insistat eu. Sunt regele castelului din parc.

— Ezra, fii serios.

— Connor nu mi-ar fi făcut nimic. Îl știu de când aveam amândoi cinci ani.

I-am înclinat fața lui Cassidy către mine, încercând să reluăm de unde rămăseserăm, dar era clar că îmi epuizasem numărul de succese pe seara aceea, pentru că ea n-a mai vrut.

— Nu vreau să pățești ceva, mi-a spus ea, răsucindu-și părul în coc. Să nu mă mai sperii așa, bine?

— Nu mai plec în misiuni, i-am promis eu și apoi am dus-o acasă pentru că se făcuse destul de târziu.

22

Luni la școală a fost insuportabil. Nu am crezut că va afla cineva ce se petrecuse, dar era destul de limpede că toți aflaseră. Un tip de-a unsprezecea de la tenis pe nume Tommy Yang (fratele mai mic al renumitului Kenneth Yang, cel care bea cocktailuri cu sake și bere în chiloți) fusese pe teren în seara aceea și văzuse toată povestea.

— Mi-aș dori să fiu invizibil, am gemut eu, culcându-mi capul pe masă, la prânz.

— Mda, și eu mi-aș dori ca șunca asta de curcan să nu transpire mai mult ca un grăsan într-un jacuzzi, a spus Toby pe un ton filozofic, dezlipind două bucăți de șuncă incredibil de cleioasă și scuturându-le pentru a-și întări ideea.

Am râs, simțindu-mă un pic mai bine cu privire la toată atenția aceea nedorită. Și apoi Luke a rânjit și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Deci, am auzit o glumă destul de bună, a spus el. Am auzit că Faulkner s-a bătut cu toată echipa de fotbal vineri seară.

— Și ce e așa amuzant în asta? am întrebat eu, neavând chef de măgăriile lui Luke.

— E adevărat? Toby a trântit jumătățile de sandviș pe ambalajul din plastic.

— În mare, e adevărat, am recunoscut eu. Depinde ce versiune asculți.

— Aș prefera să ascult versiunea ta, a spus Phoebe, aplecându-se în scaun și reamintindu-mi că e redactorul-șef al ziarului școlii.

Atunci a venit și Cassidy, despachetând o cutie cu batoane de cereale de la automat.

— Hei, a spus ea, sărutându-mă scurt pe obraz. Eu n-am spus nimic. Jur.

— Știu, am încuviințat eu, apoi am oftat. Tommy Yang era pe terenul de tenis.

Așa că le-am spus tuturor ce se petrecuse cu adevărat, lăsând la o parte faptul că avusesem tot timpul o semi-erecție datorită lui Cassidy și, ăă, preludiului din fortăreață. Toby a râs atât de tare că a nechezat, lucru pe care nu-l mai făcuse de când eram copii.

— Nu-mi place să spun asta — Austin a ridicat din umeri, neajutorat — dar e destul de genial, să folosești spray de gătit așa.

— Tipul de genialitate care atinge exclusiv mintea pedofililor și psihopaților, a remarcat Phoebe.

— Nu pot să cred că n-ai mâncat bătaie, a spus Sam.

— Păi, nu știu dacă ți-ai dat seama, dar șchiopătez, am răspuns eu în glumă.

Toby a râs.

— Eu m-aș fi căcat pe mine, mi-a spus el. Dacă stăteam liniștit în parc și ar fi apărut gorilele alea bete și înarmate cu sprayuri, m-aș fi scăpat în pantaloni, și nu glumesc.

— Era doar Connor MacLeary, am spus eu. E ca un cățeluș mare și beat. Serios.

— Poate pentru tine, a spus Toby. Dar mie mi-a făcut viaţa un iad în gimnaziu. Cine crezi că l-a provocat pe Tug Mason să se pișe în Gatorade-ul meu?

Acum că Toby menţionase asta, misterul tendinţei lui Tug Mason de a se pișa în băuturi a fost rezolvat de la sine. Adică, oamenii nu fac genul ăsta de lucruri fără să fie îndemnaţi de cineva.

— Toby are dreptate, a spus Phoebe. Fotbaliștii sunt niște ţărani beţi. N-au mai câștigat un meci de când?

— Păi au avut o remiză cu Beth Shalom odată, în sezonul trecut, i-am explicat eu. Deși asta nu prea contează pentru că jumătate dintre jucătorii celeilalte echipe lipseau pentru că era Roș Hașana.[1]

— Ce mă bucur că Faulkner e aici ca să ne spună scorurile de anul trecut la *fotbal*, a mârâit Luke.

— Să ți-o trag, am spus eu.

— Trage-i-o gagicii tale, a replicat el. Dacă poţi să-ţi faci scula oloagă să meargă.

S-a făcut liniște instantaneu la masă și zgomotul de fundal de pe terasă a părut să dispară până când n-am mai rămas decât eu și cu Luke Sheppard, cu ochelarii lui de leneș, rânjetul arogant și insulta de neiertat.

Întotdeauna am crezut că nu mă va afecta când cineva mă va face olog de parcă ar fi trebuit să-mi fie rușine. Probabil că îmi închipuisem cuvântul în sensul lui larg, ca atunci când Charlotte le spunea celor din echipa de dezbateri tocilari și celor din orchestră rataţi. Dar ceea ce spusese Luke nu era o insultă generalizată. Era cu adevărat jignitoare și nu aveam de gând să-l las să scape basma curată.

[1] Sărbătoarea evreiască a Anului Nou.

— Ești așa un dobitoc, a spus Phoebe și l-a pălmuit pe Luke peste față. Palma a răsunat — sau poate că a reverberat, mai degrabă — și în urma ei, zgomotul din jur s-a așternut la loc.

Phoebe s-a ridicat și și-a luat rucsacul. Resturile prânzului ei neterminat au rămas pe masă, jumătate de fursec cu ciocolată și un sandviș cu unt de arahide din care lipseau doar două înghițituri mici.

— Mă duc să văd dacă e bine, a spus Cassidy.

— Nu. Am clătinat din cap. Mă duc eu.

Am găsit-o pe Phoebe pe banca de metal din fața complexului de natație, la marginea cea mai îndepărtată a parcării. Nu erau mese pentru prânz acolo, așa că era un loc decent să stai să bocești dacă nu te deranja mirosul de clor.

Avea ochii roșii și își ținea mâna dreaptă în poală de parcă o ustura. S-a dat mai încolo ca să-mi facă și mie loc pe bancă, iar eu m-am așezat lângă ea și n-am spus nimic.

— E așa un nesimțit, a murmurat Phoebe după o vreme, ștergându-se la ochi cu mâneca de la pulover.

— Știu.

Am căutat în rucsac un pachet de șervețele.

— Ai șervețele.

A clătinat din cap de parcă tocmai îi oferisem o batistă brodată.

— Mama le cumpără la bax. Am și dezinfectant de mâini dacă vrei să-ți cureți fața lui Luke de pe palmă.

— Nu trebuie să fii așa de drăguț cu mine, a murmurat ea.

— Păi, mi-ai apărat onoarea acolo, oarecum.

— L-am pălmuit pe *Luke Sheppard.*

I-a spus numele de parcă însemna ceva. De parcă nu avea nici măcar dreptul să se aștepte ca el să o salute pe holuri, de parcă

chiar era așa de important pe cât se credea el că e. Mă scotea din minți faptul că Phoebe stătea acolo, cu părul prins în coadă și cu ochelari, cu un an mai mică decât mine și atât de scundă că abia atingea asfaltul cu picioarele, și era îngrozită de faptul că fusese singura dintre noi care avusese suficient curaj să-i zică lui Luke vreo două.

— A fost un backpfeifen — mă rog. Avea o față care cerea o mie de pumni, i-am spus. Așa că nu-ți mai face griji. Nu i-ai făcut nimic din ce nu merita.

— Acum îmi doresc oarecum să-l fi plesnit mai tare, a spus Phoebe, pe un ton meditativ.

Am pufnit în râs.

— Doamne, nu-mi vine să cred că ți-a spus asta.

Phoebe a tresărit, de parcă revedea scena în minte.

— Nimeni nu se gândește așa la tine. Cu milă sau mă rog. Luke s-a comparat mereu cu tine, pentru că amândoi conduceați chestii. Se plângea mereu de asta, că ești un sportiv încrezut și fără minte care nu face nimic, dar își asumă toate meritele. Și acum că sunteți de aceeași parte, și tu chiar ești de treabă, asta îl omoară. Adică, dacă e cineva care nu are ce căuta la masa noastră de prânz, eu sunt aia.

Niciodată nu-mi trecuse prin minte că Phoebe era nesigură cu privire la faptul că stătea cu noi. Poate din cauză că eu considerasem mereu masa noastră una mixtă și nu neapărat un grup de băieți cu iubitele lor, sau poate pentru că Phoebe se înțelegea așa de bine cu toată lumea. Dar n-am putut suporta s-o văd așa, cuprinsă de îndoieli.

— Hei, am spus eu pe un ton serios, așa cum făceam pe vremuri, când țineam discursuri de încurajare a echipei. Ascultă-mă. Toată lumea de la masa noastră te iubește.

Phoebe m-a privit de parcă nu era sigură că spun adevărul.

— Dar dacă nu mă mai iubesc? a întrebat ea, tresărind.

— În cazul în care te despărți de Luke?

Phoebe a clătinat din cap.

— E greu de explicat, a spus ea. E ca și cum... sunt paranoică să împrumut laptopul meu altcuiva pentru că sunt convinsă că va găsi vreun document secret care va face ca toată lumea să creadă că sunt o persoană îngrozitoare — ceva ce nici măcar nu-mi amintesc că am scris. Și nu contează că nu există un asemenea document. Tot mi-e teamă, înțelegi?

— Toată lumea simte asta, i-am spus eu. Chiar și Luke.

— Te înșeli. Lui Luke nu-i pasă dacă oamenii cred că e o persoană îngrozitoare, atât timp cât fac ce le spune el.

Mi-am dat seama că Phoebe îl cunoștea mult mai bine pe Luke decât l-aș cunoaște eu vreodată. Că Luke își pusese brațul în jurul ei la filme și își băgase limba în gâtul ei la turneele de dezbateri și nici măcar o dată nu păruse fericită cu privire la asta, cu privire la ei doi.

— Aș vrea măcar o dată să îi fie teamă cuiva că mă pierde, a spus Phoebe. Dar lui Luke nu-i e teamă decât că își pierde puterea.

Am ridicat din umeri, neștiind ce să spun, așa că nu am spus nimic o vreme. M-am uitat la sala de sport de vizavi de complexul acvatic și, după câteva minute, mi-am pus brațul în jurul lui Phoebe, pentru că era mică și plângea și părea normal să fac asta. Și am stat acolo până când s-a sunat.

În săptămâna aceea am avut alegerile pentru nominalizații la curtea regală a balului și simțeam cum urna de vot sclipicioasă așezată în fața sălii de consiliu își bate joc de mine. Trebuia să nominalizăm un băiat și o fată pentru curte și eu nu m-am priceput

niciodată la asta. Mereu mi s-a părut aiurea să mă votez pe mine însumi, chiar și la chestii precum alegerile pentru consiliul elevilor unde candidasem din proprie inițiativă și mereu am simțit că voturile mele nu sunt sincere atunci când îi alegeam pe prietenii mei. Până la urmă am lăsat buletinul de vot necompletat.

Când m-am așezat la masa noastră de prânz, era neobișnuit de pustie. Luke și cu Sam se duseseră în afara campusului, la Burger King sau pe undeva, și noi n-am vorbit despre asta — unde se duseseră sau dacă se vor întoarce.

Phoebe subtilizase jumătate de pungă de jeleuri în formă de boabe de porumb din redacția ziarului și am luat fiecare câte un pumn. Cassidy ne-a arătat cum să ciupim partea de jos ca să arate ca niște dinți. Mă rog, nu ne-a arătat efectiv, mai degrabă s-a prefăcut că își scosese un dinte și apoi am râs când ne-am dat seama ce se întâmplase. Dar râsul nostru nu era suficient, de parcă stăteam într-o sală de spectacole cu un număr copleșitor de locuri goale și nimic din ce am fi făcut nu ar fi umplut spațiul gol.

Masa noastră de prânz a rămas așa timp de două zile, până când Luke și cu Sam au reapărut de parcă nu plecaseră niciodată. Umerii lui Luke aveau o postură arogantă și când și-a despachetat sandvișul, ceva argintiu i-a strălucit pe deget. Un inel de castitate. La început am crezut că voia să fie ironic, așa că n-am înțeles de ce toți ceilalți râdeau. Dar s-a dovedit că Luke era serios — sau voia să credem că e serios.

— Ce pot să spun? a ridicat el din umeri cu umilință. Mi-am dat seama de greșelile comise.

Phoebe a pufnit și a șoptit într-un mod care sugera că voia ca Luke să audă:

— Mai degrabă s-a cuplat cu o fată de la el de la Biserică.

A fost fantastic. În loc ca Luke să reapară la noi la masă într-un nor masiv de stânjeneală, așa cum se întâmpla de obicei, atitudinea aia de sfinţenie și inelul sacru al purităţii ne-a dat tuturor ocazia să facem mișto de el, o ocazie pe care Toby a prins-o cu mare bucurie. Parcă prăpastia de la masa noastră de prânz se transformase într-o simplă crăpătură cu Luke și cu Sam de o parte și cu noi ceilalți de cealaltă, întrebându-ne cum de ratasem cutremurul care avusese loc.

23

Vineri dimineaţa am avut a doua mare festivitate a anului şcolar. Arcadele din baloane de deasupra secţiunilor de tribune aveau culorile toamnei. Doamne, baloane maro şi portocalii. Parcă era cel mai tragic carnaval din lume.

M-am aşezat alături de Toby şi de Cassidy pe al treilea rând din secţiunea dedicată elevilor de clasa a douăsprezecea; Toby îmi păstrase un loc la marginea rândului.

— Sigur nu vrei să te duci în tribuna profesorilor? a glumit el.

— Să ţi-o trag, am spus eu, deşi nu vorbeam serios.

— Să i-o tragi gagicii tale, a adăugat Cassidy, râzând.

Era o chestie pe care o făceam noi acum; expresia devenise o glumă în grupul nostru de prieteni şi mă bucuram că era aşa.

Ne-am instalat în tribune, aşteptând să înceapă festivitatea. Un rând mai jos stătea Staci Griffin cu nişte chiloţi tanga de un roz intens, ieşiţi maiestuos afară din blugii cu talie joasă.

Toby ne-a arătat-o cu o încruntătură dezaprobatoare pe chip care a făcut-o pe Cassidy să râdă înăbuşit cu hohote isterice, şi m-am simţit oarecum prost că râdeau, chiar dacă Staci era una dintre fostele mele iubite. Atunci a început festivitatea şi mai întâi

au venit reprezentantele sindicatului elevelor, îmbrăcate în niște fuste în carouri, și au dansat pe o melodie hidoasă de-a lui Katy Perry. M-am uitat la Toby care a clătinat din cap de parcă îi era rușine în locul lor.

— SENIORI! HAI SĂ VĂD PUȚINĂ ENERGIE! a strigat Jill, cu mâna în șold.

Zgomotul era asurzitor.

A continuat așa vreo cinci minute bune, cu gama obișnuită de *Nu vă aud* și *Așa mai merge*.

A urmat la microfon Tiffany Wells, președinta comitetului pentru evenimente, o tipă blondă până la Dumnezeu. În anul anterior, luase notițe la întrunirile sindicatului elevilor cu un pix care avea un moț de pene roz în coadă. Îți dădea impresia că prietenele ei fac mișto de ea pe față și că ea nu pricepe exact de ce anume râd.

Am fost atenți cu toții când Tiffany a anunțat tema pentru balul de bun venit[1]: Monte Carlo. A spus-o de parcă era nemaipomenit de palpitant faptul că urma să avem panouri de carton cu motive legate de cazino și „mese reale de blackjack".

Toby aproape că a murit de râs.

— Fără băutură, jocuri de noroc false, a șoptit. În *sala de sport*.

A trebuit să recunosc și eu, era groaznic.

Și apoi Jill i-a dat lui Tiffany un plic.

— Bine, a spus ea, tărăgănând vocalele după tipicul californian, vom anunța nominalizații pentru curtea regală a balului și sunt foarte entuziasmată cu privire la asta, oameni buni!

A chițăit în microfon făcându-i pe toți să se strâmbe din cauza reverberației sunetului.

[1] În original, homecoming — bal de bun venit pentru absolvenții școlii.

— Dacă vă strig numele, să veniţi aici să luaţi un trandafir regal!

— Cerule mare, a şoptit Toby. Parcă suntem la înregistrarea unui reality-show.

Eu am râs. Cassidy ne-a făcut semn să tăcem, atentă la spectacol.

— Nominalizările pentru regină.

Tiffany a continuat numindu-le pe Jill Nakamura, Charlotte Hyde, Sara Sumner, care conducea clica nesuferită a fetelor din Liga Caritabilă care se prefăceau că locuiesc în conace pe malul mării în Back Bay, şi pe Anamica Patel.

Am tresărit când a strigat-o pe Anamica; era unul dintre jocurile alea pline de cruzime pe care le juca Charlotte, în care le spunea tuturor să nominalizeze pe cineva în glumă şi Anamica era, fără îndoială, ţinta de anul ăsta. Anamica era un pic prea concentrată să ia numai note de zece, dar nu merita să o huiduiască nesimţiţii din ultimele rânduri ale tribunei.

— Ce oribil, a şoptit Cassidy, când Anamica şi-a acceptat trandafirul regal, cu faţa roşie ca racul.

— Şi acum, nominalizaţii pentru rege, a continuat Tiffany, după ce s-au potolit huiduielile. Evan McMillan.

Evan s-a îndreptat spre fete şi a ridicat trandafirul deasupra capului de parcă era un premiu.

— Jimmy Fuller.

Jimmy şi-a izbit pumnii între ei.

— Luke Sheppard.

Luke a încercat să se poarte de parcă era mai presus de asta, dar i se vedea pe chip expresia de satisfacţie.

— Şi Ezra Faulkner.

Am înţepenit. În sala de sport parcă s-a făcut liniște și eu nu mă puteam gândi decât: Doamne, eu sunt Anamica Patel. Sunt gluma de la nominalizări.

Nu știu cum m-am ridicat de pe scaun și am ajuns în mijlocul sălii de sport, dar deodată m-am trezit cu un trandafir în mână și toată școala se ridica împrejurul meu de parcă eram un gladiator condamnat.

Când m-am așezat la loc, Toby râdea.

— Ce bine că ai deja un costum, a spus el.

— *Taci din gură*, am șoptit eu, disperat, dorindu-mi să nu se mai uite nimeni la mine.

Până la pauza de prânz tot nu mă lămurisem cu privire la ce se întâmplase: dacă fusese o glumă sau milă sau cu totul altceva. Indiferent ce era, aproape jumătate din clasa mea de matematică m-a felicitat de parcă nominalizarea era ceva cu care să mă mândresc și nu de care să mă rușinez.

Mi s-a părut straniu, de parcă toate invitaţiile alea la petreceri pe care le refuzasem fuseseră sincere, de parcă nu conta că abia reușeam să urc o scară și că ieșeam cu o tipă din echipa de dezbateri și îmi petreceam weekendurile studiind pentru cursurile avansate împreună cu Toby Ellicott.

— Felicitări, i-am spus Anamicăi după ora de matematică, pentru că așa mi se părea că se cade, din moment ce stăteam amândoi acolo, cu niște trandafiri ofiliţi pe pupitre.

— Nu și tu.

Anamica s-a uitat urât la mine, de parcă bănuia că fac mișto de ea.

— Ce e? am întrebat-o eu, nedumerit.

— *Înțeleg*, Faulkner. Gașca ta de populari malefici m-a votat în glumă. Nu trebuie să mai pui și tu sare pe rană.

— Gașca *mea* de populari malefici? m-am întrebat eu, de parcă Anamica ratase cumva anunțul că tronul meu fusese uzurpat cu luni în urmă.

Crezusem că suntem în aceeași barcă eu și cu Anamica, navigând stânjeniți printr-o zi care ne copleșise pe amândoi cu o grămadă de atenție nedorită și penibilă. Dar era limpede că ea nu credea la fel.

— Lasă-mă în pace, m-a avertizat ea, aruncându-și trandafirul la gunoi.

În după-amiaza aceea, s-a simțit o tensiune ciudată dar inconfundabilă la masa noastră de prânz. Nu mai fusesem niciodată în competiție directă cu Luke și aveam o senzație precisă că nu era încântat de asta, că simțea că suntem doi adversari care au fost, în sfârșit, puși în același ring.

Toby n-a remarcat nimic din tensiunea respectivă și a continuat, pe un ton vesel, să-i explice lui Cassidy cum se desfășurau balurile la noi la școală: cum pozam cu toții în fața unui fotograf care își instala fundalul în sala unde se țineau greutățile, cum profesorii stăteau pe margini, stânjeniți și îngroziți de muzică și de dansul elevilor.

— E comic, a asigurat-o Toby. Toate fetele poartă rochii de prost gust din satin, decorate cu șirasuri, și toți tipii vin în spatele lor și fac mișcări de freak dance.

— Freak dance? Cassidy a ridicat din sprânceană.

— Știi tu, freacă-te de mine, ca să-ți fie bine!? a explicat Toby în încercarea de a face o rimă de hip-hop care m-a făcut să mă înec cu ceaiul cu gheață.

— Putem să facem și noi asta? m-a întrebat Cassidy. Și trebuie să mă scoți la cină într-un loc îngrozitor, cu grisine la discreție sau cu un dozator de sucuri.

— Cred că tipul trebuie s-o invite pe fată la bal, i-am spus eu.

— Oh.

Lui Cassidy i-a picat fața când s-a gândit la asta.

— Păi, nu-ți face griji, o să mă prefac surprinsă atunci când o să mă inviți.

Am râs.

— Rămâne stabilit, am promis eu.

— Îh, păzea! a murmurat Toby și a durat un moment, dar apoi am văzut despre ce vorbea. Charlotte Hyde venea drept spre masa noastră — singură. Părul prins în coadă era auriu în lumina soarelui și zâmbea de parcă știa că toată lumea se uită la ea.

— Ezra, s-a pisicit ea. Vino la masă o secundă.

La masă. De parcă era singura masă de pe terasă.

— De ce? am întrebat eu suspicios.

Charlotte și-a examinat vârful cozii, iritată.

— E o chestie legată de bal. Avem nevoie de tine.

Am oftat și m-am ridicat, gândindu-mă că mai bine termin repede cu asta. Luke s-a ridicat și el, presupunând că invitația îi fusese adresată și lui. Charlotte a ridicat din sprâncean ă.

— Tu nu, i-a spus ea, apoi m-a apucat de braț și m-a luat de acolo.

Charlotte a pocnit un balon din gumă de mestecat, apoi a zâmbit afectat, mângâindu-mi mâneca. Mirosea așa cum mirosea mereu — o combinație de loțiune parfumată, de balsam de buze și de gumă cu aromă de fructe care îți dădea o impresie copleșitoare de căpșuni artificiale.

— Ce geacă simpatică ai, a spus ea, în timp ce mergeam către fosta mea masă. Nu-mi pot lua mâinile de pe ea.

— Cassidy a ales-o.

Charlotte și-a luat brusc mâna de pe geacă.

— Te duci cu ea la bal, nu-i așa?

— E iubita mea, Charlotte.

Atunci am ajuns la masă și toți au ridicat capul spre noi.

— Frate, a spus Evan, rânjind. Cel mai tare trio pentru curtea regală. Noi suntem regii.

N-am avut inima să-i spun că toată ideea unei curți regale era că va fi *un singur* rege. Așa că am zâmbit și am spus:

— Da, cum să nu.

— Doamne sfinte, a zis Jill și și-a dat ochii peste cap. Am lol-ăit așa de tare când au strigat-o pe Anamica. Și apoi pe *Luke*, ce glumă.

— Știu, a chicotit Charlotte. Încă mai poartă *aparat dentar*.

Am stat acolo simțindu-mă nelalocul meu și întrebându-mă dacă va îndrăzni cineva să recunoască faptul că fusesem nominalizat doar de milă, până când Evan m-a tras deoparte și mi-a explicat că aveau de gând să închirieze un apartament de hotel după bal. Urmau să joace Beer Pong și după aceea, să se distreze un pic la jacuzzi. Voia să știe dacă mă bag.

— La ce? am întrebat eu, gândindu-mă că nu vorbea serios când mă invita — pe mine și pe partenera mea — să ne facem praf cu ei la Four Seasons.

— Costă vreo două sute de dolari. Poate mai mult dacă închiriem o limuzină Hummer.

Evident, vorbea serios. Evan chiar credea că voiam să plătesc pentru prestigiul de a găzdui împreună cu ei ceea ce avea să fie, fără îndoială, o petrecere cu jacuzzi de toată jena.

Am reușit cumva să inventez niște scuze și să mă desprind de masa lor.

— Hei, am spus eu, stânjenit când m-am întors la masa prietenilor mei.

— Ce voiau? a întrebat Luke, îngustându-și privirea.

— Nimic. Să împărțim limuzina.

Dar mi-am dat seama că nu m-a crezut.

Am invitat-o pe Cassidy la bal în timp ce studiam împreună cu Toby la cafeneaua de la Barnes and Noble, a doua zi după-amiaza. L-am rugat pe barman să scrie asta în spuma de la cafea.

Când a văzut-o Cassidy, a zâmbit larg.

— Vai, draga de mine, a spus ea, tărăgănat, într-o imitație exagerată a accentului sudist, un gentleman care dorește să mă însoțească la bal.

— Vom lua cina la Fiesta Palace, i-am promis eu. Poți să comanzi chipsuri într-un sombrero și e un tip care vine pe la mese și face pălării din baloane împreună cu trupa de mariachi.

— Vai, domnule Faulkner, a spus ea, folosind tot accentul ăla ridicol, asta sună nemaipomenit de încântător.

Și apoi Toby a afișat o expresie de dezgust când ne-am sărutat.

Lui Cassidy i-a sunat telefonul. Era o secretară care confirma o programare („La dentist", a șoptit ea, strâmbându-se) și când s-a dus afară să vorbească, l-am întrebat pe Toby cu cine se duce la bal.

— Mă gândeam că Phoebe și cu mine să mergem împreună ca prieteni, a recunoscut el. Și Austin e hotărât să meargă cu o fată de

la cursurile de pregătire pentru SAT. Crede că și-a găsit sufletul pereche.

— A, deci voi doi nu sunteți... am lăsat fraza în aer, jenat.

— Nu, Faulkner, nu suntem, a spus el pe un ton sec.

Am ridicat din umeri, dorindu-mi să vină Cassidy să ne salveze. Dar n-a venit.

— Ăă, super, am zis eu. Adică, e super și-așa, și-așa. Dacă te duci cu Phoebe sau dacă, mă rog...

— Asta e dureros, frate, m-a informat el.

În mod surprinzător, arăta de parcă încerca să nu râdă.

— Nu sunt homo. Adică, cred că sunt, dar o să-mi dau seama la facultate. Ca să te declari la liceu trebuie *să știi* sigur. Și n-am nicio iubită, n-am fost sărutat niciodată, nu e nicio perspectivă la orizont, mă întâlnesc cu mâna mea stângă și un teanc de DVD-uri cu *hentai*.

— Hentai? am întrebat eu, încercând să rămân serios. *Pe bune*?

— O tonă de puncte pentru tine că știi ce sunt, dar da.

— Hm. M-am gândit la asta. E bine de știut.

— Păi, nu-ți face griji, nu ești genul meu, a spus Toby pe un ton sec.

— M-am gândit eu din moment ce-ți place hentai.

— Să nu mai zici nimic de hentai, m-a implorat el. N-ar fi trebuit să-ți menționez asta.

Am râs, deoarece să recunoști că-ți plac benzile desenate japoneze porno era destul de rușinos și știam amândoi că o să fac mișto de el pe tema asta până la sfârșitul vieții.

— Ascultă, a spus Toby, luând o gură de frappuccino, mersi că ești OK cu asta. Eram cam îngrijorat.

— Serios?

M-am întrebat un moment dacă dădeam impresia unui tip care și-ar renega cel mai bun prieten din cauza asta. Nu era un gând prea plăcut.

— Vechii tăi prieteni m-ar fi poreclit poponar, a spus Toby.

Am tresărit.

— Ba nu!

— Să clarific, a spus Toby, cu amărăciune, m-ar fi poreclit poponar din nou.

A clătinat din cap și n-a vrut să-mi spună ce se întâmplase și am vrut să insist, dar Cassidy terminase de vorbit și se întorsese și Toby a pus-o să afișeze un site pe care erau poze de grup oribile și am râs atât de tare, încât barmanul a venit și a strâns de pe masă, cu subînțeles.

24

Toată lumea a fost de acord că cina la Fiesta Palace era o idee genială profund ironică, așa că am făcut rezervări pentru ora șase. Sau, mă rog, am sunat și am încercat să fac o rezervare, dar femeia care mi-a răspuns la telefon a râs de mine.

Austin vorbea întruna despre fata de la cursurile de pregătire pentru SAT, care învăța la o academie de artă și făcea machiaje cu efecte speciale, iar Phoebe și cu Cassidy s-au dus la cumpărături de rochii trei zile la rând după școală, iar toată chestia luase așa o amploare că nu mai știam dacă luăm balul în serios sau nu.

Dar, în fond, așa eram mereu. La suprafață luam totul în râs, dar nu ajungeam până acolo încât să nu vrem să participăm. Desigur că mama era în extaz de faptul că o invitasem pe Cassidy la bal. Mă tot întreba ce culoare are rochia lui Cassidy (eu de unde să știu, putea să vină și în smoching și joben la bal), dacă ne duceam și la meci (nu), și unde urma să luăm cina (am mințit și i-am menționat un restaurant italian care îi plăcea ei și tatei), și ce aveam de gând să facem după aceea (să ne uităm la un maraton de episoade Doctor Who acasă la Austin).

Luni au avut loc alegerile pentru rege și regină, în sala de consiliu, cu buletine de vot tipărite cu opțiuni de data asta. Mi-a amintit de alegerile pentru consiliul școlar, la care trebuia să înnegrești opțiunea A pentru un candidat și opțiunea B pentru altul. Am dat mai departe buletinul de vot necompletat și am încercat să nu mă gândesc la asta, la cum fusesem în spital în timpul alegerilor pentru președintele consiliului anul trecut. În schimb, m-am gândit la Cassidy și la felul în care rostea „vitamină" cu pronunția britanică și la cum detesta faptul că oamenii luau prea multe șervețele într-un restaurant. Parcă adunam amintiri cu ea; parcă știam, sau bănuiam, ce urmează să vină.

În după-amiaza balului, la florărie era o coadă foarte lungă, și am încercat să mă mențin ocupat uitându-mă la elevii care veniseră cu părinții și care încercau să pretindă că nu le e jenă. Dar m-am plictisit după o vreme, așa că i-am trimis, în glumă, lui Cassidy o poză cu un lei[1] roz, împreună cu mesajul: *mi-au spus că pot să cumpăr asta la același preț ca și corsajul!*

Nu vorbești serios, nu?! mi-a trimis ea mesaj imediat.

Am râs și am lăsat-o să se frământe cât timp i-am plătit corsajul pentru încheietura mâinii. Mi-a sunat telefonul în timp ce mă îndreptam înapoi spre mașină.

— Te rog spune-mi că n-ai cumpărat așa ceva, a spus Cassidy.

— N-am cumpărat, am recunoscut eu. Notă pentru mine: iubita nu vrea să poarte un lei[2].

— Foarte distractiv, n-am ce zice.

[1] Ghirlandă de flori pentru pus la gât, specific hawaiiană.

[2] În original, „girlfriend does not want to get leid" (iubita nu vrea să poarte un lei) care este paronim cu „girlfriend does not want to get laid" (iubita nu vrea să și-o tragă).

Chiar atunci a intrat Tony Masters cu jeepul în parcare, scârțâind din cauciucuri, cu ferestrele lăsate în jos și cu muzica rap dată la maxim. A claxonat ca să mă salute și eu am sărit de trei metri în sus.

— Iisuse, am înjurat eu, pe jumătate panicat, deși încă mai eram pe trotuar.

— Ce-a *fost* asta?

— Nimic. Un nesimțit de la școală.

— Bine, a spus Cassidy. Păi, încearcă să nu mori până diseară.

— Dacă văd un SUV mare și negru care arată ca și cum n-o să încetinească la semnul de stop, o să bag în marșarier, i-am promis eu.

— Poftim?

— Accidentul, i-am spus eu. În mai?

— Nu mi-ai povestit niciodată partea aia. Te-ai referit mereu la el ca la „accidentul"

— A, credeam că ți-am povestit.

Am băgat mâna în buzunarul de la spate să-mi caut cheile.

— Plecam de la o petrecere de la tipul ăsta, Jonas, de acasă, pe vremea când aveam mașina mea fainâ, înainte să conduc Voldemortul[1].

Dinspre Cassidy s-a auzit doar niște foială și liniște.

— Nu ți-am spus că m-am decis să-mi botez Volvo-ul? am insistat eu, întrebându-mă de ce nu râde.

Probabil că era doar impresionată de numele extrem de inteligent pe care îl dădusem mașinii.

— Scuze, a spus Cassidy, părând distrasă, de parcă era la cosmetică sau ceva de genul. Trebuie să închid.

— Da, și eu. Ne vedem diseară.

[1] Personaj din seria Harry Potter, în română Cap-de-mort.

M-am îmbrăcat un pic mai devreme și mi-am dat pe păr cu un produs pe care nu mă obosisem vreodată să-l folosesc pentru școală și am stat o veșnicie în fața oglinzii să-mi aranjez cravata.

Nu eram emoționat că o duc pe Cassidy la bal — eram sigur că ne vom prosti și ne vom distra cu prietenii noștri așa cum făceam mereu — dar mai mult decât orice, nominalizarea la titlul de rege mă făcea să mă simt de parcă eram tras înapoi într-o lume pe care eram bucuros s-o las în urmă.

Nu mă așteptam să câștig titlul de rege. Ar fi fost flatant, dar inutil, deoarece era genul de lucru care se termina în momentul în care începea. Dar totuși, mi-am setat alarma la telefon la ora la care domnișoara Reed, consiliera sindicatului elevilor, îmi spusese că va trebui să merg, împreună cu ceilalți nominalizați, în camera verde. „Camera verde", de parcă era un loc elegant și nu mica anexă cu toaleta unisex pentru persoane cu handicap din spatele sălii de sport.

Am luat în mâini exemplarul meu din *Marele Gatsby* în timp ce o așteptam pe Cassidy să sosească și am recitit fragmentul despre petrecerile lui Gatsby deoarece păreau suficient de festive. Am fost așa de absorbit de carte, încât nu mi-am dat seama că se făcuse târziu și m-am speriat când mama a ciocănit la ușa camerei mele.

— Poate ar trebui să vezi ce face Cassidy, scumpule, a spus mama, îngrijorată. Avea în mână o cameră foto pe care i-o cumpărase tata de Hanuca cu vreo cinci ani în urmă, un aparat foto masiv și demodat.

— Da, o să-i dau mesaj, i-am promis eu, scoțând telefonul.

Când n-a răspuns, am sunat-o. Apelul meu s-a dus direct în căsuța vocală dar n-avea sens să-i las un mesaj.

Dar, după jumătate de oră, când nu mi-a răspuns la mesaje și nici nu m-a sunat înapoi, am început să mă îngrijorez. Mama și-a băgat capul pe ușa dormitorului și m-a întrebat ce se petrece. Avea un soi de veselie falsă, cu aparatul ăla foto vechi în mână și nu știu ce m-a făcut să mint, dar m-am uitat la telefon și m-am prefăcut că tocmai primisem un mesaj de la Cassidy.

— Întârzie, am minţit eu, întinzând mâna după cheile de la mașină. Și e mai ușor dacă o iau eu de pe drum. Nu te superi, nu?

Paznicul de la poarta complexului Terrace Bluffs era obișnuit ca eu s-o iau pe Cassidy cu mașina, așa că mi-a făcut semn să intru fără nicio problemă. Un copilaș desenase cu cretă pe asfalt niște fantome și niște dovleci. Câteva dintre casele din Summit Terrace aveau deja decoraţiuni de Halloween, lumini portocalii care străluceau din copaci și pânze de păianjen false pe gardurile vii.

Am luat corsajul și am sunat la ușă, întrebându-mă dacă o să-i cunosc în sfârșit părinţii. N-a răspuns nimeni, așa că am bătut tare, apoi am sunat iar la ușă, încercând să nu fiu prea nepoliticos.

— E cineva? Sunt Ezra, am strigat eu, în caz că ar fi crezut că sunt unul dintre tipii ăia pe bicicletă care merg din ușă în ușă predicând bucuriile Bisericii Mormone.

Adică, purtam cravată, totuși. Pe stradă a trecut o limuzină, cu Tommy Yang de la tenis, cu capul scos prin trapa din plafon. A strigat la mine și eu i-am făcut cu mâna. Abia după ce limuzina a dispărut după colţ am început să mă panichez.

Am mai sunat-o pe Cassidy încă o dată. A sunat de cinci ori până când am fost transferat la căsuţa vocală.

— Hei, spunea ea râzând. Lăsaţi-mi un mesaj de o sută patruzeci de caractere sau mai puţin și — Doamne, Owen, încetează, încerc să înregistrez un mesaj de întâmpinare pentru căsuţa vocală —

scuze, mă rog, lăsați un mesaj. Sau trimiteți o telegramă dacă e urgent.

— Ăă, am spus. Salut. Sunt eu, Ezra. Mă uit la ușa ta de la intrare și corsajul tău asudă. Stai, nu, asta sună dezgustător. E umed. Scuze, asta e și mai rău. În orice caz, ar trebui să vii să deschizi ușa mai repede pentru că îți las amprente pe soneria de la intrare.

Unii oameni se tem să vorbească în public; mie îmi e teamă să las mesaje în căsuțe vocale. N-am reușit niciodată să transmit un mesaj, e ceva cu privire la faptul că vorbești în gol, că ți se înregistrează vocea, fără să repeți și fără să fii avertizat dinainte.

Eram destul de sigur că nu e nimeni acasă, așa că m-am urcat înapoi în mașină, încercând să nu mă panichez. Cassidy dispărusc și eu nu pricepeam nimic din ce se întâmplă. Și apoi, pentru că nu știam ce altceva să fac, l-am sunat pe Toby.

— Hei! a spus el, răspunzând de la primul apel. Sunteți pe drum?

— Cassidy a dispărut, am rostit eu cu greu.

— Cum adică a dispărut? Părea amuzat de parcă se aștepta ca explicația să fie una comică.

— N-a venit la mine și nu mi-a răspuns la mesaje și sunt în fața casei ei, dar nu răspunde nimeni la ușă. Dă-mi-o pe Phoebe la telefon.

Toby mi-a spus să aștept, apoi am auzit o conversație înăbușită și, în cele din urmă, Phoebe a luat telefonul și m-a întrebat ce se petrece.

— Nu știu, am spus eu, cu vocea tremurată. Cassidy nu e acasă și nu răspunde la telefon. N-ați fost la coafor împreună sau ceva de genul?

— Nu, a spus Phoebe.

Îmi dădeam seama după voce că era încruntată.

— N-am mai vorbit cu ea de ieri.

— Eu am vorbit cu ea după-amiază, am spus eu, nesigur. Poţi s-o suni? Poate că mă evită pe mine.

— Sigur, a spus Phoebe. Stai așa, o sun de pe telefonul meu.

Am auzit zgomotul restaurantului și sunetul îndepărtat al telefonului ei care suna la Cassidy și apoi un bipăit slab și „Hei, Lăsaţi-mi un mesaj de o sută patruzeci de caractere sau mai puţin..."

— Îmi pare rău.

Era tot Phoebe la telefon.

— N-a răspuns.

— Am auzit.

Am studiat ambii situația în tăcere.

— Poate că întârzie de la coafor? a sugerat Phoebe.

— Poate.

Nu păream foarte optimist.

— Păi, tocmai a ajuns Austin și partenera lui e, vai de mine, toată goth, nu glumesc deloc. Are ruj negru pe buze și toate cele.

S-a auzit iar gălăgie cât și-a recuperat Toby telefonul.

— Trebuie să facem mișto de Austin acum. Dă-mi de știre când sunteţi pe drum, da?

— Așa voi face, i-am promis. Comandaţi fără noi.

Am închis și am pus lista de cântece pe care o făcusem pentru seara asta și i-am ascultat pe cei de la Kooks cântând despre ţărmul mării în timp ce așteptam să intre vreo mașină pe alee, sau să se aprindă vreo lumină sau să vibreze telefonul. Dar nu s-a întâmplat nici măcar unul dintre aceste lucruri.

După câteva cântece, mi-am pus centura și am plecat. Ceva nu era în regulă. Întotdeauna mă aștepta. Era mereu acolo, cu lanterna

la fereastra dormitorului sau alergând pe aleea principală cu un zâmbet pe chip. Niciodată nu întârzia și nu lipsea.

Mai mult decât orice, eram îngrijorat. Mi-o închipuiam într-un șanț pe potecile de drumeție, într-un accident pe marginea șoselei sau zăcând pe un pat de spital la camera de gardă, înconjurată de o perdea subțire. Mi-o închipuiam într-o situație tragică; nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap să mi-o închipui pe ea ca fiind tragedia.

Din moment ce nu știam ce să fac, am început să conduc aiurea prin Eastwood. Șofatul m-a calmat întotdeauna, mai ales noaptea, cu stâlpii de iluminat stradal pâlpâind ușor, cu străzile goale și cu întinderi negre de pământuri ale vechilor ferme.

Și atunci am trecut pe lângă castelul din parc și ceva m-a făcut să mă opresc. În cel mai înalt turnuleț, cel cu volanul, era o siluetă. O fată.

Am tras în parcare, cu inima bubuindu-mi în urechi, dorindu-mi să nu aflu, dar în același timp incapabil să mă opresc să aflu.

Pe terenul de tenis erau aprinse nocturnele și lumina lor arunca o strălucire delicată peste castelul din beton. Imediat ce m-am dat jos din mașină, l-am văzut; verdele inconfundabil al puloverului preferat al lui Cassidy.

Am traversat iarba, strigând-o. Cassidy a coborât din turnuleț cu ușurință, a sărit peste terasele cu nisip ale castelului și a traversat locul de joacă.

În timp ce se apropia, am remarcat blugii și cămașa cu carouri, tenișii, părul prins în coadă. Arăta ca o fată care nu are nici cea mai mică intenție să meargă la un bal și, indiferent ce se întâmpla, nu era de bine.

— Ce faci aici?

Avea o expresie sumbră și rece pe chip, de parcă eram ultima persoană pe care voia s-o vadă, iar mânia din vocea ei m-a nedumerit.

— Balul, i-am spus, chinuindu-mă să zâmbesc, să fac o glumă. Ţii minte?

Cassidy a deschis gura de parcă voia să spună ceva, dar apoi s-a oprit.

— Nu merg, m-a informat ea, de parcă ar fi trebuit să fie evident.

— În regulă. Păi, poate ar fi trebuit să-mi spui dinainte? am ridicat din umeri, neștiind ce altceva să fac.

Lumina nocturnei mi-a părut dintr-odată rece, ca neoanele din sălile de operaţii.

— Pleacă, Ezra, m-a implorat Cassidy. Te rog, pleacă.

— Nu, am spus eu cu încăpăţânare.

Cassidy s-a uitat urât la mine, cu ochii nu atât plini de lacrimi, cât lipsiţi de capacitatea de a mai plânge.

— Doamne, nu vezi că ești ultima persoană din lume cu care aș vrea să vorbesc acum? a întrebat ea.

— Mda, de fapt, văd, am spus eu. Și habar nu am de ce.

— E complicat.

Cassidy și-a înfășurat braţele în jurul trunchiului de parcă îi era frig și primul meu instinct a fost să-i ofer sacoul, dar bineînţeles că n-am făcut-o. Nu cu noi doi stând acolo, pe dealul acoperit de iarbă pe care se afla un castel de beton, cu un corsaj care se ofilea pe locul pasagerului din mașină și în timp ce prietenii noștri mâncau aperitivele la o masă cu două locuri goale.

— Poate îmi poţi explica oricum?

— Of, dragul meu.

Nu-mi mai spusese niciodată așa și nu mi-a plăcut.

— Nu e limpede? Tu. Eu. Împreună. Mă distram doar. Și apoi a venit iubitul meu de la San Francisco ca să-mi facă o surpriză. S-a dus până la benzinărie să-și ia țigări. Probabil nu vrei să fii aici când se va întoarce.

Cassidy a dat din cap înspre luminile de neon ale benzinăriei care se afla peste drum. M-am gândit să mă duc acolo și să-l pocnesc peste bot pe ticălos, dar apoi Cassidy și-a tras nasul și m-a rugat din nou să plec.

Am stat amândoi acolo, uitându-ne cu răceală unul la altul. Castelul din parc era în spatele ei ca fotografia unei nopți pe care o petrecusem acolo cu un milion de ani și două săptămâni în urmă.

— Eu... doar... în tot acest timp, a fost altcineva? am întrebat, încremenit.

Cassidy și-a lăsat capul ușor într-o parte, cu mâna în șold, de parcă o irita faptul că trebuie să-mi explice.

— Cum ar fi putut să fii tu? Doamne, Ezra, uită-te la tine. Ești un rege al balului căzut în dizgrație care și-a pierdut virginitatea cu vreo majoretă într-un jacuzzi. Mă scoți la burgeri și la filme de vineri seara la multiplex. Reprezinți toate acele lucruri de care fac mișto cu privire la orașe din astea de provincie, și peste douăzeci de ani o să fii tot aici, antrenând echipa de tenis a liceului ca să-ți retrăiești zilele de glorie apuse.

Atunci când mi-au pus la loc osul rupt de la încheietură, m-am trezit brusc pe masa de operație. A fost doar pentru un moment, înainte ca doctorii să crească nivelul anesteziei, dar în secundele acelea, când luminile erau puternice și fierbinți și chirurgii erau aplecați asupra mea cu scalpelurile de pe care picura sângele meu, m-am simțit de parcă mă trezisem într-un coșmar.

S-o aud pe Cassidy spunând acele lucruri a fost mai rău. Pentru că nu fusesem rănit când plecasem de acasă cu o oră în urmă, cu un corsaj pentru încheietură din trandafiri albi, reci de la frigider, dar cu siguranţă eram rănit acum.

M-am uitat la ea, îngrozit. Avea bărbia ridicată cu încăpăţânare și ochii ei erau un uragan și eu nu aveam unde să caut adăpost.

— Bine, am rostit eu, cu greu. Îmi pare rău. Eu doar — îmi pare rău.

M-am întors și am plecat.

— Ezra! a strigat ea disperată, de parcă eu eram cel care nu era rezonabil.

M-am oprit, și m-am gândit puţin, dar ce mai era de spus? Și apoi mi-am continuat marșul funerar către parcare.

Moartea unei relaţii. Măcar eram îmbrăcat pentru priveghi.

Pe telefon aveam o listă lungă de apeluri nepreluate, dar nu aveam chef să răspund nimănui. În schimb, am condus spre casă în timp ce afară se lăsa răcoarea specifică înserării, am trecut de crângul fantomatic de mesteceni albi și am înconjurat bucla care încercuiește Eastwood ca un șireang.

Am apăsat puternic pe frâne la un semn de stop care fusese instalat recent și corsajul a zburat de pe scaun și a aterizat pe podea. L-am lăsat acolo, să alunece înainte și înapoi, să-și distrugă petalele cu fiecare curbă a drumului.

— Ezra? a strigat mama când am intrat.

— Mda, bună.

Și-a dat seama de pe chipul meu că ceva era în neregulă, cumplit de în neregulă. Și că nu voiam să vorbesc despre asta.

— Nu te duci la bal, scumpule? a întrebat ea.

— Nu.

M-am dus la etaj, urmat îndeaproape de câinele îngrijorat, și am trântit ușa, baricadându-ne înăuntru. M-am întins pe pat în costum și am închis ochii.

Așa te îngroapă, m-am gândit eu. În costumul cel mai bun, cel pe care îl porți la nunți și înmormântări, un costum a cărei haină și-au pus-o fetele pe umeri în serile reci și pe care l-au curățat de pete cei de la curățătorie.

Brusc n-am mai putut suporta să-l port. Ea mi-l alesese și mi s-a făcut rău la gândul ăsta.

Cooper a scâncit agitat, lovind cuvertura cu coada în timp ce mă dezbrăcam până la boxeri. M-am holbat la ventilatorul din tavan, dar elicele îmi aminteau de fosta mea mașină, de sigla BMW, așa că m-am rostogolit, îngropându-mi fața în pernă.

Și atunci am auzit-o: alarma de la telefon. Curtea de la bal. Rezultatele. Și nu-mi păsa câtuși de puțin.

Alarma a continuat să piuie la intervale de câte două minute în timp ce zăceam acolo dezbrăcat și nefericit în întuneric. Am plâns pentru rănile mele, pentru felul în care mă ologiseră cuvintele ei și pentru cele două cuvinte nerostite pe care le ținusem în minte atâta timp și care acum se schimbaseră complet.

— Te urăsc, Cassidy Thorpe, am șoptit eu. Te urăsc.

25

În clasa de algebră a domnului Choi există un ceas care are șaizeci și două de secunde în fiecare minut. Le-am numărat, fascinat de discrepanţă, dar necrezând că e adevărat. Era ceva în neregulă cu ceasul, nu cu timpul însuși.

În weekendul acela, a fost ceva în neregulă cu timpul. Mi-am neglijat telefonul și am tras jaluzelele și mi-am îndurat nefericirea până când s-a făcut luni și a trebuit să plec la școală. Am ieșit pe ușă cu capul plecat, neras de două zile și cu teme neterminate în rucsac.

M-am simţit straniu să conduc singur până la școală de parcă uitasem ceva. M-am holbat la muncitorii sezonieri de pe câmpurile de căpșuni, care își rupeau spatele pentru a culege fructele extrasezoniere și m-am gândit că aș fi preferat să fac asta atunci. Să simt soarele cum îmi bate în ceafă în timp ce sunt angajat într-o activitate care îmi ocupă mintea suficient cât să împing undeva în spate durerea pe care o resimţeam din cauza celor întâmplate. Dar nu, aveam lucrare la algebră.

Am făcut groaznic la lucrare. Parcă creierul meu nu voia să calculeze rata acceleraţiei, voia doar să apese pe frâne și să nu accelereze deloc. Să decelereze. Mă rog.

Când s-a sunat și am predat foaia cu răspunsurile, Anamica a ridicat capul și s-a uitat urât la mine.

— Măi, măi, a spus ea, trântindu-și calculatorul de birou înapoi în husă cu o forță inutilă. Dacă nu e regele balului.

Sunt destul de sigur că răspunsul corect la întrebarea respectivă nu era „Ăă, ce?" dar asta a fost ceea ce am spus.

Anamica a oftat și a azvârlit înspre mine un exemplar din ziarul școlii. Și așa și era, pe prima pagină era o poză de la festivitatea din sala de sport, cu toți nominalizații ținând în mâini trandafirii regali și evitând să ne uităm la aparatul foto. Bănuiesc că voiseră să facă o poză cu noi la bal, îmbrăcați formal și toate cele, dar cu distrusesem planul ăsta.

EZRA FAULKNER ȘI JILLIAN NAKAMURA AU FOST DESEMNAȚI REGE ȘI REGINĂ. Articole și fotografii de Phoebe Chang scria în subtitlu.

— Corect, am spus eu, încă șocat. Uau. Da, deci se pare că într-adevăr așa s-a întâmplat.

— Ar fi trebuit să mă însoțești, m-a acuzat Anamica. Atunci când toți nominalizații au mers către scenă. A trebuit să merg singură pentru că tu ai tras chiulul.

— Îmi pare rău, am murmurat eu, când Justin Wong m-a bătut pe umăr.

— Hei, Faulkner! Felicitări, a strigat el, aproape la jumătatea drumului către ușă.

— Mersi.

Am stat acolo, ca în transă, în timp ce m-au felicitat și alți colegi. Mă pregătisem pentru școală în dimineața aceea într-o stare confuză de nefericire, sperând să trec peste zi neobservat, dar era limpede că asta nu avea să se întâmple.

Tony Masters a trecut pe lângă noi și a tras-o pe Anamica de cureaua rucsacului.

— Nu-ţi face griji, nătăfleaţă, o să câştigi titlul de preferata profesorilor la caracterizările de final de an.

Anamica s-a uitat urât la mine, de parcă tot eu eram vinovat și de asta, și deodată am simțit nevoia să ies pur și simplu de acolo. Ultimul lucru despre care voiam să discut era de ce lipsisem de la desemnarea câștigătorilor și ultima persoană cu care voiam să discut despre asta era Anamica Patel.

— Îmi pare rău, am spus, și apoi am fugit din clasă pe o scară dosnică pentru a evita terasa.

Regele balului. Și eu care zăcusem în pat, îmbrăcat în boxeri și cuprins de disperare atunci când anunţaseră.

Ai crede că ar fi trebuit să simt cum a stat toată școala acolo, nedumerită, atunci când s-a strigat numele meu și eu nu eram de găsit. Ai crede că cineva — Toby, Phoebe, chiar Austin — mi-ar fi trimis mesaj. Dar desigur, telefonul meu fusese închis și încă era. Îmi făcuse o deosebită plăcere să-l văd murind pe noptieră și refuzând să-l încarc.

Nu mă duceam nicăieri anume, doar evitam să văd oamenii, așa că am sfârșit prin a sta în mașină, dorindu-mi să am curajul să plec, dar știind că paznicul de la poartă îmi va face zile fripte.

Când s-a sunat, m-am hotărât să nu mă duc la oră. În schimb, mi-am tras gluga pe cap și m-am ascuns în bibliotecă la una dintre mesele negre, ascultând la căști lista mea de cântece de-ale lui Bob Dylan din vară și amintindu-mi când auzisem pentru prima oară muzica asta, în sala de așteptare a doctorului Cohen, fundalul perfect pentru iadul meu personal. Când am ridicat în sfârșit capul, terasa se umpluse deja pentru prânz și bibliotecara se uita la mine de parcă nu știa dacă ar trebui să-mi dea voie să stau acolo toată ziua.

M-am ridicat, încercând să mă pregătesc mental pentru tortura de a ieși de acolo și de a da ochii cu toată școala, ca noul rege

al balului. Arătam groaznic; eram ciufulit și nu mă obosisem tot weekendul să mă rad. Aveam niște cearcăne adânci sub ochi și îmbrăcasem un tricou care văzuse, cu siguranță, și zile mai bune.

M-am uitat automat spre masa lui Toby: Phoebe m-a remarcat și mi-a făcut cu mâna, dar eu am ezitat, lipsit de curaj. Și apoi vocea de bariton a lui Evan McMillan s-a auzit peste murmurul de pe terasă.

— Hei, Faulkner! Mișcă-ți fundul regal aici!

Deodată, am știut ce aveam de făcut. Și poate că știusem tot timpul. Așa că am dat din cap înspre Evan și m-am dus acolo, sub privirile întregii școli, la masa aceea de prânz de lângă zidul care separa terasa superioară de cea inferioară, de parcă nu fusesem plecat niciodată.

Am suportat cu o grimasă veselă palmele pe spate și maimuțăreriile, așteptând ca cineva să se ridice să-mi ofere un loc la masa deja plină.

— Trevor, hopa sus, a grohăit Evan la unul dintre cei de-a unsprezecea.

— Du-te dracului, sunt în cârje, a mârâit Trevor.

Și așa și era. Era rănit ușor la sport, genul care te scoate din joc o tură. Trevor a dat să întindă mâna spre cârjă, dar am clătinat din cap.

— Păstrează-mi locul, am spus eu. Trebuie să-mi iau ceva de mâncare.

Dar n-am făcut niciun gest să mă duc înspre coada de la autoservire. Pe de o parte nu aveam poftă de mâncare, iar pe de alta, nu aveam încredere în mine că mă mai întorc. Dar oricum n-a contat, pentru că n-aș fi putut să plec nici dacă aș fi vrut — jumătate dintre fetele din echipa de majorete voiau să mă îmbrățișeze pentru că, Doamne Dumnezeule, nu era așa de minunat că fusesem ales regele balului și unde fusesem când se făcuse anunțul?

Am mormăit ceva că mă certasem cu Cassidy și toate au gângurit în felul acela în care o fac fetele, de parcă lucrurile triste și căţelușii drăguţi sunt același lucru.

— Nu, e în regulă, am spus eu, simţindu-mă penibil din cauza atenţiei lor. Sincer.

Carlotte era așezată acolo pe zid, privind, legănându-și picioarele lungi și bronzate dintr-o parte într-alta.

— Doar ca să fim înţeleși, a spus ea, ţopăind jos de pe zid și dându-și părul pe spate într-o mișcare studiată, v-aţi certat sau v-aţi despărţit?

Mi-am dat voie s-o spun.

— Ne-am despărţit.

— Era și timpul.

Charlotte și-a pus un moment scurt mâna pe braţul meu.

— A, și bun venit înapoi.

Întoarcerea regelui rătăcitor. Expresia aceea ridicolă mi s-a înţepenit în minte și a rămas acolo pe toată durata pauzei de prânz când s-a ridicat, în sfârșit, Aaron Hersh, ca să mă pot așeza și Charlotte s-a dus cu Jill și cu Emma Rosen să ia mâncare și s-au întors toate trei, chicotind, cu un sandviș cu piept de curcan și cu un Gatorade galben și cu pliculeţe extra de muștar, insistând că nu trebuia să le dau banii înapoi.

M-am uitat înspre masa de prânz a lui Toby în timp ce-mi despachetam sandvișul și parcă ultimele șase săptămâni nici nu se întâmplaseră. Cassidy dispăruse, iar la masa de prânz erau doar Phoebe și cu băieţii și prea mult spaţiu între ei pe bănci.

Luke m-a prins uitându-mă și și-a ridicat bărbia într-un mod arogant care spunea: Stai pe partea ta și eu stau pe partea mea.

— Faulkner? Ce zici?

Jimmy a aruncat un cartof prăjit înspre mine, încercând să-mi atragă atenţia.

Am ridicat cartoful de pe blugi și i l-am aruncat înapoi în cutie.

— Să-l mănânci cu poftă acum că a stat în poala mea.

Toată lumea a râs. Jimmy a ridicat din umeri înainte să încline cutia și să-și verse în gură toți cartofii din ea.

— Nu-mi pasă, a spus el. Deci vii sau nu?

— Unde? am întrebat.

— La antrenamente, măi.

Pentru un moment am crezut că glumește.

— Cineva trebuie să-i țină companie lui Trev pe bancă, a insistat Evan.

Am bănuit că un necaz nu vine niciodată singur, așa că am spus că voi veni. Și serios acum, ce alternativă aveam? Să zac în dormitor încercând să mă prefac că mama nu se plimba îngrijorată pe la ușă și că prezența lui Cassidy nu mă bântuia de dincolo de parc?

Când s-a sunat pentru cea de-a șasea oară, fizica, am trecut pe lângă parcarea de biciclete și ceva m-a făcut să caut cu privirea bicicleta roșie Cannondale a lui Cassidy. Dar nu era acolo. Bineînțeles că nu era. Și nici Cassidy Thorpe nu era.

Trevor și cu mine ne-am așezat pe colțurile opuse ale băncii de lângă țâșnitoarea de apă și ne-am salutat cu o mișcare a capului. Nu-l cunoșteam bine; era în clasa a unsprezecea și mi se părea că-l văzusem odată fără tricou pe el făcând reclamă la parfumul oficial al magazinului Abercrombie and Fitch, dar ăsta nu era un subiect de discuție potrivit, așa că n-am spus nimic.

Un grup de iubite de-ale echipei a venit și s-a așezat la masa de picnic de lângă țâșnitoare. Flecăreau între ele, niciuna interesată în mod special de terenurile de tenis.

— Hei, Ezra, m-a strigat Emma, tachinându-mă și ridicând o sticluță de lac de unghii. Vrei să ți le fac și pe ale tale?

— Bineînțeles, am glumit eu, așezându-mă lângă ea cu un zâmbet larg pe chip.

Pentru un moment a crezut că vorbeam serios.

— Faulkner! a strigat Evan de pe teren. Nu vrei să faci niște voleuri cu Trev?

Am ridicat capul de la masa unde stăteam cu iubitele celorlalți jucători.

— Nu pot! am strigat eu. Nu mi s-au uscat unghiile.

— Ba *nu*! a chițăit Emma. Nici n-am început.

— Atunci o lăsăm pe altă dată, i-am promis, făcându-i din ochi.

— Deci, ăă, vrei să aduc niște rachete? a întrebat Trevor cu nervozitate.

— Sigur, am spus eu. La urma urmei, de ce nu?

Am împărțit terenul cu Evan și cu Jimmy, folosind rachetele ieftine de împrumut pe care antrenorul le ținea în vestiar. Trevor, care avea doar o luxație minoră la gleznă, și-a lăsat cârjele la o parte și a țopăit până la linia de voleu. Îl văzusem jucând la amatori, dar nu mă așteptasem să ajungă în echipa de excelență înainte de clasa a douăsprezecea.

Am pus jos cârja și am pășit pe teren. Și atunci m-a izbit faptul că Trevor se va face bine săptămâna viitoare, dar eu voi fi tot pe margine. Întotdeauna voi sta pe margine și toată chestia asta era doar un avertisment plin de cruzime că nu mă voi întoarce niciodată la starea de dinainte, indiferent de locul în care mă așezam la prânz.

I-am trimis lui Trevor câteva voleuri ușoare, apoi unele mai dificile. Mă simțeam grozav să țin din nou racheta în mână; îmi dădusem jos orteza cu o săptămână în urmă și doctorii aveau dreptate, încheietura mi se vindecase bine. Dar nu puteam să joc cu adevărat — nu un meci întreg, asta niciodată — și nu avea sens să mă păcălesc singur.

Din nefericire, domnul antrenor Anthony ne-a prins ieșind de pe teren.

— Faulkner, a spus el cu răceală.

— Da, bună ziua, domnule antrenor, am spus eu, dându-mi seama că ţineam în mână o rachetă și un baston.

— Ești în echipa mea, Faulkner? a întrebat antrenorul.

— Nu, domnule antrenor.

— Atunci de ce ești pe terenul meu?

Am tresărit.

— Ăă, am spus eu.

— Doar ne prosteam, domnule antrenor, a spus Trevor, mutându-se de pe un picior pe altul în cârje.

— Vă prosteaţi?

Antrenorul a făcut o figură acră.

— Nu așa te-ai rănit de prima dată, Barnes?

Trevor a mormăit că da.

— Să nu vă apropiaţi de terenurile mele, domnilor, a ordonat antrenorul, până când nu puteţi alerga trei ture de teren cu racheta deasupra capului. Voi avea nevoie de o demonstraţie, desigur.

— Da, domnule antrenor, am murmurat noi și apoi ne-am trântit la loc pe bănci.

— Fir-ar, trei ture de teren.

Trevor a fluierat la auzul pedepsei.

Trei ture de teren cu racheta, m-am gândit eu. Ce n-aș da să fiu în stare să alerg măcar una. Dar bineînţeles că n-am spus nimic. În schimb, m-am întins pe bancă de parcă mă simţeam bine dar dorindu-mi, în secret, să nu mă mai întorc niciodată.

— Doamne Dumnezeule! a ţipat Emma, părând speriată. Ce-i acolo?

A arătat către partea cea mai îndepărtată a terenurilor de tenis unde un animal mare se furișa prin tufișurile care mărgineau poalele dealului, un animal cu blana roșiatică în lumina soarelui.

— Bă, ăla e un coiot, a murmurat Trevor, agitat.

Dar imediat ce l-am remarcat, tufișurile au încetat să mai foșnească; animalul se îndrepta înapoi către dealuri.

— Ce ciudat, am spus eu, de obicei nu-i vezi în timpul zilei.

— Poate că nu era un coiot, m-a tachinat Emma, cu o voce prefăcut înfricoșătoare. Sau poate că te căuta pe tine.

Mama m-a încolțit când am ajuns acasă de la școală. Se părea că mă sunase de două ori. Nu răspunsesem la telefon.

— Unde ai fost? m-a întrebat ea, mai mult îngrijorată decât supărată.

— La tenis, am spus eu și ea a crezut că glumesc.

— Ezra.

S-a uitat la mine cu privirea aia încruntată specifică mamelor. Cooper, care moțăia pe covorașul de sub chiuveta din bucătărie, s-a trezit și a schelălăit vinovat.

— Stai jos.

M-am așezat. Mi-am ridicat privirea de pe fața de masă de parcă era o tortură. Am așteptat.

— Ai lăsat-o pe fata aia gravidă? Asta se petrece aici?

Dintre toate lucrurile pe care mă așteptam să le spună mama mea, acesta era atât de jos pe listă încât era, practic, pe lista de așteptare.

— Mda, și poți să plănuiești petrecerea de botez, am murmurat eu, dar n-a fost replica cea mai înțeleaptă. Nu, mamă. Dumnezeule.

Ne-am uitat unul la altul și s-a înmuiat, deducând exact motivul pentru care zăcusem în camera mea tot weekendul.

— Ezra, scumpule, a spus ea încet. Fetele se răzgândesc. Se întâmplă. Dumnezeu știe că am frânt destule inimi la viaţa mea.

— Mamă, am gemut eu, punându-mi capul pe masă.

— Zic și eu, scumpule. Un duș și un bărbierit n-ar strica. Poţi fi și nefericit și curat.

— Ăsta e un sfat genial, i-am spus eu pe un ton sarcastic.

— Ai grijă cum vorbești, m-a avertizat ea, turnând la amândoi câte un pahar de suc neîndulcit. Cum a fost la școală?

— Am câștigat titlul de rege al balului.

Am spus-o în felul în care prietenii lui Toby obișnuiau să anunţe chestii serioase — cu un rânjet subînţeles, de parcă nu era tocmai adevărat, dar n-ar fi nemaipomenit de comic dacă ar fi?

— Serios? A ridicat din sprânceană.

— Serios.

— Păi, asta e minunat, a spus mama, afișând o veselie falsă. Pun pariu că fata aia își trage palme că te-a părăsit acum.

N-am avut inima să o mai contrazic.

26

Era marți și Cassidy nu se întorsese la școală. Doamna Martin, care probabil se credea foarte isteață, m-a nominalizat când făcea prezența și m-a întrebat dacă știu unde s-a dus Señorita Thorpe. Colegii au râs în felul acela cunoscător, stânjenit, când am murmurat „*No se, Señora*" și mi-am dorit să pot dispărea.

În după-amiaza aceea aveam educație fizică, așa că am invocat o scuză slabă pe care mă îndoiesc că a crezut-o cineva, deoarece nu aveam niciun chef să pierd vremea pe lângă terenul de tenis, și am condus către Complexul Medical UC Eastwood cu geamurile mașinii lăsate.

Vremea era superbă și, în timp ce căldura îmi invada mașina, am reluat în minte o conversație de la prânz din ziua aceea, când Jimmy anunțase că buricele care ies în afară seamănă cu niște mameloane. Evan a râs așa de tare că i-a ieșit Sprite-ul pe nas și toată faza fusese comică dacă nu te gândeai prea mult la ea, caz în care devenea deprimantă. Adevărul era că nu înțelegeam de ce devenise brusc așa de dureros să fiu în preajma lui Evan și a lui Jimmy în condițiile în care fuseserăm colegi de echipă încă din clasa a noua.

Noi trei fuseserăm singurii boboci care ajunseseră în echipa de tenis profesionistă. Dar stând acolo la masa de prânz pe care o

moșteniserăm și amintindu-mi de prima petrecere cu elevi din clasele mai mari la care participaserăm, toți trei emoționați, îmbrăcați în niște geci de piele care să ne facă să părem duri, am început să mă întreb dacă, în afară de faptul că suportaserăm mizeriile celor mari cu un an în plus față de ceilalți coechipieri, mai aveam ceva în comun.

M-am simțit frustrat să stau acolo, să ascult conversații care constau în mare numai din bârfe și glume lipsite de umor făcute pe socoteala cuiva, să-mi înghit replicile inteligente și să mă prefac că mă simt bine. Mă simțeam de parcă fusesem plecat în aventuri eroice, alergasem după focuri de artificii și comori ascunse, dansasem pe o muzică pe care doar eu o putusem auzi și acum mă întorsesem și descoperisem că nimic nu se schimbase în afară de mine. Dar poate că era mai bine așa, să-mi amintesc cele câteva luni de la începutul anului școlar ca pe un lucru minunat care acum se terminase, decât să trăiesc în lumea lui Cassidy fără ea.

Domnul doctor Levine m-a pus să fac exercițiile obișnuite plus câteva seturi pe bicicleta eliptică. Am vorbit despre cum mă simt și dacă mai fusesem recent la domnul doctor Cohen și nu știu ce m-a făcut s-o spun, dar am întrebat dacă nu e posibil să renunț la baston.

Domnul doctor Levine m-a privit gânditor un moment și apoi s-a uitat în jos la fișa mea.

— Cred că am putea încerca o săptămână ca să vedem cum te descurci, a spus el, atât timp cât înțelegi că ai o capacitate limitată de mișcare.

Am spus că înțeleg și apoi a continuat să mă deprime cu o listă de precauții și cu nu fă aia și cu clar nu fă aialaltă care au venit la pachet cu un teanc de pliante. Am băgat pliantele în rucsac și am ieșit pe coridor gândindu-mă că sunt norocos că am păstrat până la urmă cheia aia tâmpită de la lift. Baia în care mă schimbam de

obicei de hainele transpirate de la fizioterapie era încuiată așa că am folosit-o pe cea de la celălalt capăt al culoarului, din apropierea liftului de nord.

A trebuit să trec prin fața biroului domnului doctor Cohen și am ezitat un moment în fața ușii. Nu mai fusesem acolo din vară, când îmi dădusem repede seama ce să spun ca să scap de consilierea săptămânală pentru traumă. Era ciudat, să treci pe lângă o ușă și să știi exact unde duce, și cât de jalnică fusese viața mea când o folosisem ultima oară, un soi de antinostalgie.

Atunci s-a deschis ușa de la sala de așteptare și a ieșit o fată. Era îmbrăcată în uniforma de majorete a liceului Rancho, cea cu roșu și galben, și mi-a prins privirea cu un zâmbet rușinat înainte să se îndrepte spre scări.

Nu aveam chef să mă duc acasă, așa că am sfârșit prin a traversa pasarela pentru pietoni și a hoinări prin campusul universității. Campusul era mai mic decât mi-l aminteam și, cu rucsacul și geaca de piele, am dispărut instantaneu în mulțimea de studenți. Era un sentiment de ușurare bine-venit, să simt că sunt invizibil, după ultimele zile în care holbatul la mine devenise o activitate extrașcolară la care se părea că se înscrisese toată lumea.

Hoinăritul prin campus mi-a amintit de ziua în care Cassidy și cu mine ne prefăcuserăm studenți aici dar, la urma urmei, știam că așa va fi. M-am gândit la cum făcuse coroniță aceea de flori lângă pârâu, râzând de mine când îi spusesem că probabil voi sfârși la o universitate de stat din apropiere, că n-am niciun plan de la pleca din Orange County. Dar avea dreptate. Locul meu nu era aici, într-o cameră de cămin la șaisprezece kilometri de casă, adormind în fiecare seară cu zgomotul înăbușit al artificiilor de la Disneyland pe fundal.

Bănuiesc că am sperat oarecum s-o văd pe Cassidy ieșind dintr-o clădire, îmbrăcată în deghizarea ei, blugi și tenișii. Mi-am imaginat că se va uita la mine, bucuroasă în secret că am găsit-o.

Că ne vom așeza pe una dintre băncile alea de lemn și ea îmi va spune că îi pare rău, că totul fusese o greșeală. Dar genul acesta de lucruri nu se întâmplă decât în filmele foarte proaste.

M-am dus la bibliotecă unde fata de la oficiu mi-a făcut semn să intru fără să ridice privirea din cartea pe care o citea. Nu mă așteptasem să-mi dea voie să intru și nici nu mă gândisem la ce voi face odată ce voi ajunge înăuntru. Dar aveam un rucsac plin de manuale și acolo era o zonă cu fotolii care păreau confortabile, așa că m-am așezat, mi-am scos temele și mi-am pus căștile pe urechi. Dar alesesem un fotoliu cu vedere spre intrare, sperând prostește că va intra Cassidy.

Bineînțeles că nu a intrat și după o vreme am încetat să mai ridic capul de fiecare dată când se deschidea ușa. A fost incredibil de plăcut să stau acolo, să ascult un album vechi de-al lui Frank Turner și să mă chinui cu temele complicate de la fizică în timp ce beam o ceașcă de cafea studențească surprinzător de bună. Când am strâns și am plecat, m-am întrebat dacă pe Cassidy o căutasem eu acolo sau dacă, de fapt, sperasem să mă găsesc pe mine însumi.

Nu știu la ce m-am așteptat când m-am târât miercuri la ora de discursuri și dezbateri. Cu siguranță nu s-o văd pe Cassidy ridicând privirea dintr-o carte groasă pe care o citea, cu o tristețe îngrozitoare în ochi.

— Te-ai întors, am spus eu, o afirmație care n-a făcut decât să multiplice stânjeneala dintre noi.

— Ce s-a întâmplat cu bastonul tău?

— Sunt bine și fără el.

Am alunecat cu stângăcie în scaun, dovedind, din nefericire, tocmai contrariul. Cafeaua pe care o țineam s-a vărsat pe pupitrul pe care îl împărțeam.

— Scuze, am spus eu, pescuind niște șerveţele din rucsac pentru a absorbi umezeala. Am umplut-o prea tare.

Cassidy a închis ochii și a inspirat profund, de parcă se abţinea să spună și să facă un milion de lucruri în același timp.

Și-a ridicat cartea, orientând-o asemenea unui scut. Pupitrul s-a uscat încet între noi, mirosind vag a cafea franţuzească.

Domnișoara Weng nici n-a remarcat că lipsisem. Avea o răceală și era hotărâtă să nu-și irosească zilele de concediu medical, așa că ne-a pus un documentar despre istoria vorbitului în public și a stins luminile.

Cassidy se chinuia să citească în lumina slabă a televizorului, iar eu am încercat și am eșuat să fiu atent la DVD. Aerul din jurul nostru sfârâia din cauza tensiunii, tensiunea unei acuzaţii pe care eu n-aveam de gând s-o fac, a unei relaţii pe care o avuseserăm cândva și a unei explicaţii despre care eram destul de sigur că nu o credea niciunul dintre noi.

Dacă credea că sunt așa de penibil, dacă avusese alt iubit în tot acest timp, atunci ar fi trebuit să râdă de efectele despărţirii noastre, nu să se poarte de parcă voia să dispară cu totul. Ceva se întâmplase. Ceva important. Chiar dacă toate semnele indicau o explicaţie lumească — felul în care Cassidy purta haine băieţești, fotografia de fundal de pe telefon a celui despre care pretindea că e fratele ei, felul în care nu m-a invitat niciodată la ea acasă, de parcă trebuia să fiu ascuns sau ţinut la distanţă —, eu nu puteam să cred asta. Nu puteam să cred nimic.

Am devenit un client obișnuit al bibliotecii Universităţii din Eastwood în săptămâna aceea. În fiecare zi după școală conduceam până acolo să-mi fac temele. Eram obișnuit să am parte de după-amiezi pline de activităţi — tenis, întruniri are consiliului elevilor, chiar și cursurile alea oribile de pregătire pentru SAT pe care le

făcusem împreună cu jumătate dintre colegii din clasele avansate din anul meu. Și apoi fusese echipa de dezbateri și Toby și Cassidy care să-mi umple după-amiezile. Era dezarmant să am atât de mult timp liber și eram ciudat de recunoscător consilierului meu că mă înscrisese la atât de multe cursuri avansate, pentru că puteam să lucrez ore întregi la teme dacă le făceam suficient de meticulos.

Mi-am dat seama că mama era îngrijorată pentru mine, pentru că joi, când am ajuns acasă de la bibliotecă, mi-a scos bastonul din dulap și mi l-a sprijinit de ușă, de parcă credea că poate îl uitasem și nu că mă hotărâsem să renunț la el cu totul.

Dar durerea de a mă descurca fără el era cumva reconfortantă. Faptul că aveam o suferință fizică de care să mă agăț mă alina, aveam o suferință care era parte din mine, fără să aibă vreo legătură cu Cassidy. M-am gândit la plăcuța de metal de la genunchi care îmi înlocuia o parte din corp care lipsea, care nu mai funcționa. Și nu era inima mea, îmi spuneam eu. Nu era inima mea.

27

Vineri, când i-am prins din urmă pe Toby și pe Phoebe la automatul de cafea, au părut surprinși și nu tocmai încântați să mă vadă.

— Bună, am spus eu cu sfială, așezându-mă la coadă în spatele lor.

— O, am voie să vorbesc cu tine? s-a prefăcut Toby îngrijorat. Sau prietenii tăi urangutani mă vor înghesui la dulapuri?

Am pufnit auzind gluma. Școala noastră nu avea dulapuri deoarece toți elevii aveau un set personal de manuale pe care să le ia acasă.

— Păi, arăți ca naiba, a spus Toby.

— Cassidy și cu mine ne-am despărțit.

De parcă nu știa toată școala de zile întregi.

— Am spus ca naiba, nu suferind din dragoste, nătărăule, m-a corectat Toby. Și ai fi putut, măcar, să-mi răspunzi la mesaje după ce m-am ocupat de absența ta luni.

Chiar mă întrebasem cu privire la asta.

— Mda, mersi, am spus. A fost grozav că am scăpat de sancțiune.

A fost așa de ușor să fiu din nou cel care eram în preajma lor că, stând acolo la coadă la cafea, mi s-a făcut dor de ei și mai mult decât credeam că e posibil.

— Mi-am cam evitat telefonul în ultima vreme, am explicat eu jalnic.

Phoebe a zâmbit cu șovăială și a început să spună ceva, apoi s-a răzgândit.

— Nu mai ai baston, a spus ea, în loc.

— L-am dat la schimb pentru niște boabe magice de fasole și dictatura unei țări mici din Orientul Mijlociu.

— Un climat nefericit de arid în care boabele magice de fasole nu prea rodesc, a comentat sec Toby.

— Știam eu că iau țeapă la afacerea asta.

M-am prefăcut dezamăgit.

Phoebe a râs și Toby a început să spună că, în eventualitatea în care boabele de fasole chiar vor rodi, ar trebui să le poruncesc supușilor mei să meargă la adunat, și m-am simțit atât de fericit stând acolo cu amândoi și făcând glume ridicole cum nu mă mai simțisem de multă vreme.

— Ascultați, am spus eu, voiam să....

— Ezra! Buuuună! a chițăit Charlotte, îmbrățișându-mă cu o intimitate pe care o invocase de nicăieri.

Jill și cu Emma s-au materializat lângă ea, și toate trei ni s-au alăturat în fața cozii de parcă știau exact ce fac și erau sigure că le va ține figura.

— Nu te superi, nu? a întrebat Charlotte cu dulceață în glas, băgându-se în fața lui Phoebe pentru a da comanda de cafea.

Phoebe s-a întunecat la față și a mormăit ceva uitându-se în jos. Toby a tușit cu subînțeles.

— Ezra ne ținea rândul, nu-i așa, dragule? m-a bătut Jill pe braț.

— Mda, desigur, am spus eu ezitant, tresărind când am auzit cuvintele ieșindu-mi pe gură.

Toby a părut dezgustat și nu l-am învinovățit deloc.

Cassidy era ghemuită în scaunul ei de la discursuri și dezbateri cu capul în romanul de miercuri din care citise deja două treimi. M-am așezat fără să spun nimic și am scos și eu o carte. S-a uitat înspre mine și a oftat, îndepărtându-se de mine în scaun, dând de înțeles că prezența mea o deranjează.

— Pe bune? i-am șoptit eu.

— Ce?

Cassidy s-a încruntat, părând să nu-și dea seama.

— Nu suporți nici măcar să stai lângă mine acum?

Cassidy și-a lăsat cartea jos și m-a studiat un moment și dacă a căutat ceva în privirea mea, era clar că n-a găsit.

— Păi, nu *trebuie* să stăm unul lângă altul.

— Bine, am spus eu înțepat și m-am ridicat.

M-am mutat într-o bancă goală ceva mai departe de locul în care stăteam noi de obicei, și domnișoara Weng a intrat și ne-a pus iar documentarul acela îngrozitor, și Cassidy și cu mine ne-am uitat urât în cărțile noastre și ocazional unul la altul în lumina slabă a ferestrelor fumurii.

După o vreme, am simțit o bătaie pe umăr și am tresărit cu putere.

— Vino cu mine, a spus Toby.

Nici măcar nu-l auzisem intrând.

Domnișoara Weng ne abandonase în fața televizorului, așa că mi-am luat rucsacul și l-am urmat pe Toby în Anexă.

— Nu face asta, a spus Toby, sprijinindu-se de masa centrală, care era acoperită de un teanc de lucrări pe care le corecta și de cel

mai demodat iPod din lume din căștile căruia se auzea ceva ce semăna destul de mult cu o arie de operă.

— Ce anume? am întrebat eu.

— Mă cap retezești! m-a acuzat Toby furios.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta!

Și chiar nu știam. Dar Toby era serios.

— Pe bune?

Avea vocea încărcată cu dispreț.

— Îți aduci aminte de ziua în care am împlinit doisprezece ani? De capul retezat? Și cum brusc n-am mai fost prieteni?

— Vrei să spui că Cassidy e un *cap retezat*?

— Nu, Faulkner. Vreau să spun că *tu* ești un idiot. Mă dai la o parte exact așa cum ai făcut în clasa a șaptea.

Toby s-a uitat urât la mine și eu mi-am încrucișat brațele, uitându-mă urât la el.

— În caz că ai uitat, tu ești cel care a prins capul, am spus eu. Eu n-am avut nicio legătură.

— Nu vorbesc despre capul ăla idiot, Faulkner! Vorbesc despre tine. Eu eram grăsanul care inventa benzi desenate. Aveam să fiu hărțuit oricum. Te porți de parcă ziua aceea la Disneyland a fost marea marea tragedie, dar tu ești cel care și-a pierdut cel mai bun prieten. Tu ești cel care a început să ia prânzul cu sportivii populari și a uitat să mai fie de treabă pentru că a fost prea ocupat să fie mișto. Am mai fi putut să petrecem timp împreună și după școală dacă m-ai fi rugat, dacă ai fi vrut. Dar tu mi-ai dat papucii pentru că toată lumea se aștepta să faci asta. Și o faci din nou și e naspa.

M-am uitat la Toby îngrozit, dându-mi seama că avea dreptate. Îl dădusem la o parte. Ca să fiu sincer, aveam doisprezece ani atunci și eu considerasem un miracol faptul că arătam, mă îmbrăcam

și loveam o minge suficient de bine încât să fiu scutit de caznele acelui iad. Dar, sincer, nu-mi trecuse niciodată prin cap că aș fi putut *să nu-mi pierd* cel mai bun prieten în anul acela. Aceea fusese o alegere.

— Deci sunt un găozar, am spus eu.

— Păi, mda. Bagă aici gluma asta cu homosexuali, ca și cum mi-ar plăcea găozarii.

Toby a ridicat din umeri, încercând să nu rânjească.

— Păi, aș face-o. Dar asta m-ar face un bulangiu.

Toby a pufnit în râs.

— *Touché.*

— Îmi pare rău că te-am *cap retezat*. Eu doar... nu știu. Tot balamucul ăsta cu Cassidy.

Am oftat și am privit către ușa de la sala domnișoarei Weng.

— Mda, mersi că mi-ai dat mesaj. V-am așteptat pe amândoi la Fiesta Palace o *veșnicie*, s-a plâns Toby.

— Scuze, am murmurat, simțindu-mă groaznic.

— Cum a făcut-o, oricum? Te-a pus să oprești la o cafenea și ți-a frânt inima la o masă?

— Nu, am spus cu amărăciune, pentru că asta ar fi fost oarecum amabil din partea ei. Pur și simplu n-a mai apărut. Am găsit-o în castelul din parc la o întâlnire cu alt tip.

Toby a scăpat pixul cu care se jucase până atunci.

— Glumești, a spus el. În seara balului?

— Ce mai contează? Oricum n-avea de gând să meargă.

Am ridicat din umeri, mohorât.

— Ba bineînțeles că avea de gând! a insistat Toby. Mi-a trimis prin MMS poze cu o rochie de cinci sute de dolari întrebându-mă

dacă ţi-ar plăcea și a târât-o pe Phoebe prin toate magazinele de pantofi din Eastwood.

— Tu vorbești serios? l-am întrebat.

— Uite, Faulkner. Privește ce mesaje feminine, a spus Toby, ridicând telefonul. Și notează că le-am suportat doar datorită prieteniei noastre.

— Te cred, i-am spus, dar Toby era hotărât.

M-am uitat la poza pe care i-o trimisese Cassidy, un cadru în oglindă dintr-o cabină de probă elegantă. Cassidy se prostea în timp ce poza desculţă într-o rochie aurie. O vedeam pe Phoebe pe fundal, încercând să se dea la o parte din poză.

— Bine, a spus Toby cu blândeţe, trăgându-mi telefonul din mână. A fost o idee proastă să-ţi arăta asta, frate. Îţi tremură mâinile.

Dar eu nu-l ascultam, ci mă gândeam la faptul că mesajele acelea, poza aia, o dovedeau. Cassidy intenţionase să meargă cu mine la bal. Ba mai mult, însemna că mă minţise în seara aceea în parc.

— Uite ce o să faci, mi-a spus Toby. O să începi de la început. Folosirea introducerii „a fost o dată ca niciodată, pe când prietenul meu nemaipomenit m-a avertizat cu privire la o fată dar eu n-am ascultat" e opţională.

Probabil că se referea să povestesc de la începutul serii de sâmbătă, dar erau atât de multe părţi pe care le omisesem că n-am putut. Trebuia să merg mult mai în urmă. Așa că i-am spus totul: cum Cassidy mă făcuse să trișez pentru ea la turneul de dezbateri, cum ne sărutaserăm la artificiile de la Disneyland și comunicam cu lanternele, cât de perfect fusese totul și ce lucruri îngrozitoare spusese în seara balului, cum că aș fi un penibil dintr-un orășel de

provincie destinat să antreneze echipa de tenis într-o încercare jenantă de a-mi retrăi zilele de glorie.

— Parcă voia să te facă s-o urăști.

Toby s-a încruntat.

— Adică astea sunt genul ăla de lucruri neadevărate dar îngrozitoare pe care le spui ca să te asiguri că cineva nu mai vorbește niciodată cu tine.

— Nici măcar nu poate suporta să fie în preajma mea și eu n-am făcut nimic, am spus cu disperare.

— Chiar știi să le alegi, nu-i așa? a glumit Toby.

— Cred că sunt blestemat.

— Nu aș spune chiar blestemat, a meditat Toby. Mai degrabă suferi de efectele unei tragedii personale.

Efectele unei tragedii personale. Mi-a plăcut asta. Suna potrivit de deprimant.

— Mda, probabil, am spus.

Și m-am simțit nespus de recunoscător lui. Pentru faptul că mă suporta, pentru faptul că mă scosese de la oră și mă obligase să vorbesc despre ce se întâmplase, chiar dacă eu fusesem un bulangiu în ultima vreme. Pentru faptul că era un prieten adevărat și nu doar cineva cu care împărțeam o masă la prânz sau cu care concuram pentru aceeași echipă. Pentru că, dacă era cineva care mă putea ajuta să găsesc răspunsurile pe care le căutam, Toby era acela.

— Ascultă, i-am spus. Știu că e o nebunie, dar am sentimentul ăsta că există niște lucruri pe care nu le știu și care fac parte din tot ce s-a întâmplat. Și trebuie să le aflu. Trebuie să aflu adevărul despre Cassidy Thorpe și am nevoie de ajutorul tău.

Bineînțeles că mă va ajuta. Cu orice aveam nevoie, pentru că așa funcționa toată treaba asta cu cel mai bun prieten. Toby se uita

la mine de parcă nu-i venea să creadă că mă așteptasem oarecum ca el să mă refuze. Și m-am gândit: Toby, Phoebe, Austin m-ar fi vizitat la spital și nu mi-ar fi trimis doar o felicitare siropoasă. Nu m-ar fi chemat la antrenamentele de la tenis și nu m-ar fi pus să iau racheta în mână doar ca să câștige un pariu idiot.

Cassidy se înșelase cu privire la un lucru pe care îl spusese în minciuna aia disperată pe care mi-o trântise în seara aceea din parc. Nu eu eram cel care va fi aici și peste douăzeci de ani, antrenând echipa de tenis a liceului într-o încercare frenetică de a-și retrăi zilele de glorie: Evan era acela.

28

CÂND AM AJUNS ACASĂ, mama mă aștepta cu doi dovleci enormi de Halloween și un set de cuțite de sculptat, nutrind, evident, falsa speranță că o asemenea activitate mi se va părea amuzantă.

— Am crezut că ți-ar prinde bine să faci ceva vesel, a spus ea, făcând semn spre masa din bucătărie care era acoperită cu multe straturi de ziare și vinovăție.

Așa că m-am așezat și am sculptat fețe zâmbitoare în dovleci și am sporovăit până când am devenit destul de sigur că nu mă va face să mai particip la alte activități vesele în viitorul apropiat.

— Ți-am făcut programare la domnul doctor Cohen, a spus mama când a așezat felinarele terminate la ușă.

Am încetat să mai apăs obsesiv butonul lumânării cu LED și m-am holbat la ea îngrozit, dându-mi seama că astea fuseseră planurile ei de la început. Dovlecii făceau parte din campania ei de a-și răscumpăra vinovăția față de mine.

— Mamă, nu.

Cooper, care investiga dovlecii, s-a uitat la mine, întrebându-se de ce sunt așa de supărat.

— O singură programare, a spus mama cu fermitate. Știi bine că ești obligat să îl vizitezi din când în când. Îmi dai lumânarea aia?

M-am încruntat și i-am dat lumânarea cu LED cu care mă jucasem.

— Nu am nevoie să merg la terapeut.

Mama a oftat. A aranjat felinarul. A dat de înțeles că nu discutăm despre asta pe treptele de la intrare pentru că, Doamne ferește, ar putea auzi vecinii conversația. În cele din urmă, a închis ușa de la intrare și a strâns din buze din cauza atitudinii mele.

— Sunt bine, am insistat eu. Am fost părăsit, atâta tot.

— Nu e negociabil, a spus mama. Îmi pare rău, dragule, dar tatăl tău și cu mine suntem de acord cu privire la asta. Ți-am făcut programare pentru miercuri, după școală.

— Și dacă nu sunt încântat de ocazia de a mă duce până acolo și de a discuta cu doctorul despre viața mea personală? am întrebat-o.

Știam că sunt un ticălos dar nu-mi păsa. Nu putea să-mi tranteasc asta în cap pur și simplu. Nu putea să se aștepte să mă duc înapoi în biroul ăla unde, când mă văzuse doctorul Cohen ultima oară, fusesem în cârje, cu o sticlă de analgezice tari zornăindu-mi în buzunar și încercând să fac față veștii că nu voi mai juca niciodată tenis la facultate. Să trebuiască să îl pun la curent cu toate acele lucruri pe care nu le va înțelege niciodată, cu privire la Cassidy și Toby și vechii mei prieteni. Să discut despre viața mea de parcă era intriga unui roman pe care îl citisem, dar pe care nu îl înțelesesem cu adevărat.

— Poți să te bosumfli cât vrei, m-a avertizat mama, dar dacă lipsești de la ședința asta, îți pierzi privilegiul de a conduce mașina timp de o săptămână. Chiar și la școală. Nu mă deranjează să te duc și să te aduc, să știi.

— Grozav, i-am spus, și m-am dus în bucătărie doar ca să mă uit urât la cămară unde, bineînțeles, nu era nimic dulce pentru colindătorii de Halloween.

În casa noastră nu eram nici măcar în pericol de a suferi de *kummerspeck* sau mâncatul în exces pe fond emoțional.

Luke a mai găzduit un cinema itinerant sâmbătă seara, un fel de maraton al filmelor clasice de groază în sala de sport și bineînțeles că n-am fost invitat. Toby a insistat să vin oricum, dar m-am gândit că n-ar fi prea indicat. În cele din urmă, am sfârșit prin a mă duce la marea petrecere de Halloween a lui Jill, la care plănuisem să refuz să mă duc în ultima clipă.

Voiam doar să stau acasă, pentru că fusesem destul de obosit în ultima vreme. Dar s-a dovedit că nu puteam să-mi petrec Halloweenul privind-o pe mama cum împarte colindătorilor șocați cutiuțe cu stafide în timp ce tata redacta niște documente importante în biroul său de acasă și ofta de fiecare dată când se auzea soneria la ușă. Așa că am cumpărat niște colți de vampir de plastic și niște sclipici pentru corp în drum spre casa lui Jill. Era destul de jalnic și mă îndoiam că va pricepe cineva de la petrecere că sunt ironic, dar asta a fost tot ce am reușit să obțin într-un timp așa de scurt.

Jill locuia într-unul dintre cartierele mai vechi de pe marginea lacului, unde majoritatea caselor fuseseră cumpărate pentru teren și apoi reconstruite. Curtea ei din spate avea un ponton privat și părinții ei țineau acolo o barcă cu pânze. În fiecare an de Halloween, Jill dădea o petrecere și transforma barca într-o corabie fantomă, cu tot cu pânze de pâianjen, un steag cu Jolly Roger și o carenă plină cu bere.

În clasa a unsprezecea, toată echipa de tenis venise îmbrăcată în togi făcute din cearșafuri și jucase atâtea runde de *flip cup*[1] că a

[1] Joc de băut cu pahare de unică folosință.

doua zi dimineaţa când mă trezisem, încă mai eram beat, lucru pe care nu-l crezusem posibil.

Petrecerea era în plină desfășurare când am ajuns acolo. Toate fetele păreau îmbrăcate în costume care constau în mare din lenjerie intimă și tocuri, nu că mă plângeam. Echipa de fotbal american pusese stăpânire pe un butoi de bere în sufragerie și niște tipi încercau să bea din el stând în mâini, printr-o mască Hillary Clinton, ceea ce era suficient de derutant ca să pară plauzibil, mai ales că era implicat Connor MacLeary. În bucătărie am trecut pe lângă două fete îmbrăcate în același costum de Dorothy stripperiţă, care ţipau una la alta în timp ce prietena lor încerca să le despartă spunându-le:

— Haideţi, fetelor! Nu e ca și cum aveți aceeași rochie de bal!

Am încercat să nu râd când am deschis ușa de plasă și am ieșit în curtea din spate. Începeam să am nefericita impresie că ajunsesem prea târziu la petrecere. Câţiva elevi de-a unsprezecea, care mă îndoiam că fuseseră invitaţi, vomitau deja prin tufișuri, iar pe iarbă erau mormane de pahare de plastic.

— Ezra! a spus Charlotte, aruncându-se pe mine.

Era cam nesigură pe tocurile ei cui și părea îmbrăcată ca o prinţesă Disney pasionată de dansul la bară.

— Ai venit!

— Bineînţeles, am spus eu. Cine ar putea rata o corabie de piraţi plină cu bere?

— De ce nu ești costumat? a întrebat Charlotte.

Nu mi-am dat seama dacă mă tachinează sau nu.

— Sunt un vampir, am insistat eu, fixându-mi colţii de plastic.

— Hmmm.

Charlotte s-a gândit la asta.

— E mai realist fără colţi. Haide.

A chicotit și m-a târât la o masă de picnic unde se înghesuiseră toţi prietenii noștri. Se pare că ratasem tema petrecerii. Fetele erau toate prinţese Disney sexi, iar băieţii aveau machiaj de zombi, cu gurile căscate în mod convingător în faţa costumelor sumare ale fetelor.

— Frate, ai venit! a declarat entuziasmat Jimmy, împroșcând cu bere din paharul de plastic.

Ai fi zis că m-ar crede sufletul petrecerii, sau poate că mereu s-a îmbătat prea tare ca să mai ţină minte că nu eram.

Petrecerea era un dezastru plin de genul de lucruri pe care regretai că le-ai făcut atunci când se revărsau lunea în moara de bârfe a școlii. După ce au flirtat intens, Trevor și cu Jill s-au dus undeva să-și facă de cap și se pare că Trevor vomitase în mijlocul acţiunii. Din fericire, evitase pantofii lui Jill în proces — și se mai spune că a murit cavalerismul. Evan și cu Charlotte s-au certat de la o prostie și Charlotte a sfârșit prin a se uita urât la el dintr-un cerc de prinţese Disney furioase, în timp ce Evan a dat iama în barul cu băuturi interzise și a dat pe gât o jumătate de sticlă de whisky, în ciuda faptului că Jill a urlat la el că părinţii ei o s-o omoare dacă află.

Mi-am imaginat că era doar o chestiune de timp până când apărea poliţia și închidea șandramaua, și chiar nu voiam să mai fiu acolo când se întâmpla asta. Mi-am lăsat berea neterminată și colţii de plastic pe masă și m-am gândit care ar fi cea mai bună metodă de a păși peste tipul leșinat de-a curmezișul ușii batante de la bucătărie, când m-a ajuns Charlotte din urmă.

— Pleci? m-a întrebat ea.

Și nu știu ce m-a făcut s-o spun, poate faptul că eram sătul să stau acolo și să mă uit la acţiunea jalnică de la petrecere, dar am ridicat din umeri și i-am spus:

— Păi, da. Adică, e o petrecere oribilă.

— Așa e, a fost ea de acord. Dar nimeni n-o să-și aducă aminte luni.

— Își vor aminti doar de corabia piraților plină cu bere.

— Și de faptul că Ezra Faulkner a apărut fără costum, m-a tachinat ea.

— Du-te naibii, sunt un vampir! am insistat eu.

— Serios?

Charlotte a zâmbit larg și s-a aplecat înspre mine.

— Ar trebui să-mi fie teamă?

S-a uitat la mine printre gene și mi-am dat seama că discuția devenise incomodă și că eram la una dintre petrecerile alea la care nu se întâmplă niciodată ceva bun și ea era aproape despuiată și eu eram acoperit cu sclipici pe corp.

— Ăăă, Halloween fericit, Char, i-am spus eu, pășind neîndemânatic în jurul tipului care leșinase în pragul ușii.

— Ezra, stai, a spus Charlotte. Înainte să pleci — putem vorbi?

I-am zis că da și am condus-o până în spălătorie. Charlotte s-a așezat pe uscătorul de rufe și eu pe mașina de spălat și am privit-o cum își examinează manichiura distrusă.

— Mi-e dor de noi, a spus ea, uitându-se în continuare la unghii.

Nu mă așteptasem la asta și m-a luat prin surprindere.

— Charlotte, ești beată, i-am spus eu. Și ești iubita lui Evan.

— Evan și cu mine ne-am certat iar, a mărturisit ea. Tu și cu mine eram așa de potriviți împreună, Ezra. Îmi doresc să nu ne fi despărțit.

Și-a pus mâna pe piciorul meu și am fost surprins să văd că vorbea serios.

— Păi, ne-am despărțit, i-am spus eu prozaic.

— Știu. Dar, știi, am putea să ne împăcăm.

M-a strâns de picior și și-a aplecat fața către a mea, provocându-mă să o sărut. Pentru un moment, mi-am permis să-mi închipui

asta. Gustul buzelor ei, curbura spatelui, sânii care se revărsau așa de evident peste bustiera aurie. Și apoi mi l-am închipuit pe Evan deschizând ușa și găsindu-ne acolo. Doar că nu era Evan, eram eu, cu cinci luni în urmă, la o altă petrecere, pentru că așa se comporta Charlotte: impulsiv și fără sens.

— Nu, am spus eu, dându-i mâna la o parte de pe piciorul meu. Nu putem. Nu e o idee bună.

Lui Charlotte i-au tremurat buzele un moment, dar apoi și-a revenit, lăsându-mă să mă întreb dacă nu-mi imaginasem asta.

— De ce nu? a întrebat ea. Tu n-ai iubită, iar Evan va trece peste asta. Adică, nu te gândești niciodată cum obișnuiam să ne ghemuim pe canapeaua mea după școală și eu coceam fursecuri și tu erai stresat că se vor arde cât timp ne sărutăm? Sau de ziua aceea când ne-am dus la bâlci și tu mi-ai dat zece dolari și mi-ai spus să-ți câștig un animăluț de pluș? Sau atunci când am ieșit la o întâlnire dublă cu Jimmy și tipa aia de-a unșpea care și-a vărsat granita în poala lui la film și noi râdeam de nu ne mai opream?

Îmi aminteam de acele lucruri și nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Parcă făceau parte din copilăria mea; păreau atât de îndepărtate în timp.

— Vezi, zâmbești, a spus Charlotte, încurajată. Și știu că tu crezi că sunt beată, dar am băut doar patru beri, deci nu sunt chiar așa de ameţită. Și acum e diferit. Ţii minte anul trecut la plajă când m-ai rugat să fiu iubita ta și apoi luni la școală toată lumea își dorea să fie în locul nostru? Am putea fi cuplul acela din nou. Nici măcar nu contează că ai fost în echipa de dezbateri vreo două secunde sau că ai ieșit cu roșcata aia îngâmfată. Serios, nu-mi pasă de chestiile astea. Putem să ne prefacem că ultimele cinci luni nu s-au întâmplat niciodată.

Charlotte a tăcut suficient cât să se uite la mine, cu o expresie de implorare pe chip.

— Am putea, i-am spus eu cu blândeţe, dar nu vreau.

— Pardon, tocmai m-ai respins?

Și-a îngustat ochii a neîncredere.

Problema lui Charlotte era că menţionase doar părţile bune ale relaţiei noastre. M-am întrebat dacă uitase, în mod convenabil, cum mă chinuise cu toanele ei atunci când fuseserăm un cuplu, cum stârnea certuri din orice prostie. Cum îmi dădea liste de cumpărături pentru ziua ei și pentru Crăciun și eu mereau alegeam prost. Cum nu aveam voie niciodată să aleg filmul, cum își punea propria muzică în mașina mea pentru că eu ascultam „rahaturile alea hipsterești deprimante". Gramatica jignitoare din SMS-urile ei și felul în care se enerva dacă dura prea mult până îi răspundeam. Cum mă desemna mereu șofer la petreceri, chiar și pentru prietenele ei, și cum copia mereu în pauză tema la spaniolă a lui Jill pentru că eu nu i-o dădeam pe a mea.

Pentru un moment m-am gândit dacă n-ar trebui să-i spun că e o puștoaică egoistă și necugetată care crede că lumea îi datorează ceva doar pentru că e frumușică, și cum nu voiam să fiu prin preajmă când va descoperi că nu e așa. Dar desigur, nu puteam să fac asta. În preajma ei mi se părea imposibil să găsesc ceva demn de spus.

— Uite ce e, Char, cred că ești minunată, i-am spus. Știi asta. Dar nu vrei să ieși cu mine. Nu suntem nici pe departe compatibili. Eu sunt un fel de tocilar. Șchiopătez și am o mașină jalnică și urăsc atât de mult orașul ăsta că stau în biblioteca de la Universitate în fiecare zi după școală, prefăcându-mă că am plecat deja.

— Cum poţi urî Eastwood? E perfect.

— Tu vezi perfecţiune, eu văd Panopticon.

— Doamne Sfinte, de ce folosești cuvinte așa de mari? a întrebat ea exasperată.

— Îmi pare rău, m-am scuzat eu, dându-mi seama că era genul de fată care se supăra când cineva folosea un cuvânt pe care nu-l știa, în loc să învețe ce înseamnă.

— Ești așa ciudat uneori, m-a acuzat Charlotte. Ca în seara asta, de exemplu, când toată lumea s-a îmbrăcat în zombi și tu ai venit *așa*. Adică, nu vrei să fii ca toți ceilalți?

— Nu neapărat, i-am spus eu, forțând-o să înțeleagă în sfârșit cât de mult mă schimbasem și cât de puțin mă cunoștea.

Charlotte s-a gândit la asta un moment, apoi i-a apărut pe chip un zâmbet viclean.

— Foarte amuzant, a anunțat ea și apoi s-a aruncat asupra mea.

— Charlotte, am spus eu, împingând-o jos de pe mine și sărind în picioare. Am spus nu.

— Și eu de unde să știu că vorbeai serios?

Dintr-odată a părut nemaipomenit de jignită.

— Nu poți să fii de acord să vorbești cu cineva într-un loc privat la o petrecere și doar să vorbești.

— Oh. Nu mi-am dat seama... Am tresărit când mi-a trecut prin minte că ea crezuse că vreau și eu să fiu singur cu ea.

— Niciodată nu-ți dai seama, a spus Charlotte cu un oftat exasperat. Uneori ești așa un nesimțit și nici măcar nu-ți dai seama. Pe vremuri credeam că o faci intenționat, așa că flirtam cu alții ca să te fac gelos.

Am râs sec.

— Așa se spune acum? Că flirtezi cu alții? Greșeala mea. La petrecerea lui Jonas ar fi trebuit să-mi dau seama că doar flirtai.

— Nu, ce ar fi trebuit să faci era să strângi din dinți și să te ocupi de asta luni și să mă duci la banchet așa cum se aștepta toată lumea, a fumegat Charlotte.

— La banchet?

Credeam că n-am auzit corect.

— Știi unde eram în seara banchetului, Charlotte? Eram în spital, întrebându-mă dacă voi mai merge vreodată. Și știm amân doi cum am ajuns acolo.

Timp de o secundă a fost foarte liniște și cred că ne așteptam amândoi ca vreun cuplu beat să se împleticească pe ușă și să ne întrerupă, salvându-ne de tăcerea incomodă, dar n-a venit nimeni.

— Dacă știm amândoi, atunci de ce simt că dai vina pe mine? a întrebat Charlotte. Nici măcar n-am fost *acolo*.

— Nu, *n-ai fost* acolo, am spus eu. Cei de la ambulanță m-au găsit singur. Și tu m-ai *lăsat* așa. M-ai lăsat.

Charlotte se albise la față și nu avea curajul să se uite la mine.

— Eram beți, a spus ea, justificându-se. Nu aveam mașină și toată lumea țipa că va veni poliția din cauza accidentului și sunt groaznică atunci când e vorba de sânge și probabil aș fi leșinat.

— „Îmi pare rău" ar fi fost suficient, i-am spus eu. Uite, e târziu și cred că am terminat aici. De ce nu te duci să-l găsești pe Evan sau ceva?

— Ai de gând să-i spui ce-am spus? a întrebat ea agitată. Pentru că am spus că-i dau papucii doar dacă...

— Nu, Charlotte, nu am de gând să-i spun, i-am zis pe un ton sec. Himenul integrității tale rămâne intact. Reputația ta prețioasă ca un giuvaer e nepătată.

Am plecat de la petrecerea lui Jill gândindu-mă că uneori nu merită să ni se confirme ce știm deja despre oamenii pe care îi cunoaștem foarte bine. Pentru că Charlotte nu mă dorise pe mine în seara aceea. Dorise o versiune imaginară a unui băiat cu care ieșise cândva, dar pe care nu se obosise niciodată să-l considere o persoană. Și poate că Ezra cel imaginar s-ar fi întors la ea și ar fi încercat să uite ultimele cinci luni. Poate că el s-ar fi convins singur că era mai fericit așa, că la urma urmei niciunul dintre ei nu era un om rău, că era posibil să te retragi în popularitatea și nepăsarea ta

și să nu trebuiască să recunoști niciodată cât rău faci celor din jur sau câte minciuni spui ca să-ți faci fericirea posibilă.

Dar nu contează ce ar fi făcut Ezra cel imaginar din mintea lui Charlotte, pentru că el nu era real și cu siguranță nu eram eu acela. Ce am făcut a fost să mă duc acasă, să trec de semnele de stop murdare de ouă crude și de plopii plini de hârtie igienică, să-l forțez pe Cooper să se ridice de pe prețul din bucătărie unde stătea bosumflat pentru că nu fusese lăsat să se joace cu colindătorii, și să mă trântesc în pat fără să mă obosesc să spăl de pe mine sclipiciul ăla ridicol.

29

Duminică seara, Cooper se purta ciudat, cu expresia neliniștită și cu capul lăsat pe o parte de parcă asculta ceva care se auzea dincolo de mozaicul din gresie al piscinei noastre pline de frunze.

— E în regulă, băiete, i-am spus eu, mângâindu-l absent pe cap în timp ce stăteam la biroul meu, frunzărind cataloage de universităţi.

Cataloagele erau pline cu imaginile unei lumi care îmi aminteau de ea, un loc care deborda de posibilităţi necunoscute și de aventuri aproape sigure. Pentru un moment mi-am permis să-mi închipui cum ar fi fost să mă duc înspre est, acolo unde frunzele se colorau în auriu și zăpada învelea acoperișurile caselor, unde bibliotecile semănau cu niște castele și sălile de mese păreau desprinse direct din filmele cu Harry Potter. Dar broșurile păreau să amestece la un loc aceeași promisiune de New England și mi-am dat seama că e o mare diferenţă între a te hotărî să pleci și a ști unde să te duci.

Coioţii se întorseseră din nou în Eastwood și cumva Cooper simţise asta. Două pisici de casă fuseseră înhăţate în timpul weekendului și un coiot fusese zărit în Terrace Bluffs. Titlul de pe prima

pagină a ziarului local dădea de înțeles că eram „terorizați" — de parcă străzile erau pline de lupi nocturni care se furișau în întuneric, omorându-i pe cei bătrâni și bolnavi.

În același fel în care unele locuri au o explozie de spargeri în locuințe sau de furturi de capace de roți, noi avem coioții. Nu e chiar așa de surprinzător că dispar animale mici, iar uneori vedeam ceva furișându-se dincolo de terenurile de tenis atunci când jucam după lăsarea întunericului. Din când în când, iazurile artificiale cu crapi koi ale vecinilor erau golite peste noapte sau câte un alergător vedea un coiot privindu-l pe una dintre poteci, dar nimeni nu fusese vreodată omorât de un coiot. Era o idee absurdă, ca ceva desprins din romanele alea pline de vampiri și vrăjitoare.

Și totuși, o camionetă de la Direcția de control a animalelor era parcată luni la marginea terenului de fotbal american și în fiecare zi din săptămâna aceea, i-am văzut, pe geamul clasei, pe angajații de la direcție cum pieptănau potecile de drumeție.

M-am așezat din nou la masa de prânz a lui Toby unde nu s-a spus aproape nimic despre reapariția mea. Austin a ridicat privirea din iPad suficient cât să-și dea bretonul din ochi și să anunțe că era și timpul să mă întorc și îi văzusem noua consolă Nintendo.

— Nu, dar știai că există un joc pe opt biți cu Marele Gatsby? l-am întrebat eu.

— Ce vrăjeală.

Austin a început să tasteze cu furie.

M-am uitat înspre fosta mea masă de prânz, unde Jimmy scosese un pachet de Mentos din buzunar și amenința să le toarne în sticla de suc carbogazos a Emmei. Evan râdea zgomotos și Trevor a început incantația cu „Fă-o și ești tare!" Când Jimmy a cedat, în mod inevitabil, tentației, băieții s-au dat înapoi râzând când din sucul Emmei a țâșnit în sus un gheizer de spumă.

— Rahat! au murmurat ei veseli.

Fetele au stat acolo, stropite și indignate până când explozia de spumă s-a potolit. Podeaua de sub masa lor de prânz era udă leoarcă și partea din față a uniformei de majoretă a lui Charlotte era îmbibată. Evan a ridicat capul și m-a prins uitându-mă înspre ei. A făcut semn cu bărbia, spunându-mi să vin acolo, dar am clătinat din cap.

— Emma o să-l omoare, am spus eu, rupând o bucată din ștrudelul lui Phoebe.

— Relația lor e așa de *fâsâită*, a spus Phoebe, îndepărtându-mi cu întârziere mâna de pe mic-dejunul ei.

— Zece puncte pentru Chang, a spus Toby.

— Probabil că ar trebui să păstreze sucul ăla ca un *mementos mori*.

Am rânjit și la masă s-a făcut liniște.

— V-ați prins? am întrebat eu. Mentos, adică, memento...

— Ne-am prins, m-a asigurat Toby. Iisuse, Faulkner. Ce-a fost asta, *poezie*? În *latină*?

— Asta a fost cincizeci de puncte, i-am spus eu.

— A fost activat privilegiul de a împărți ștrudelul, a spus Phoebe, oferindu-mi încă o bucată.

— Frate! Austin a ridicat privirea din iPad. Chiar există un joc Gatsby pe opt biți! De ce vă uitați așa la mine? Ce am ratat?

Miercuri, direcția de control a animalelor a renunțat la căutări, iar profesorii din sala de consiliu au distribuit un fluturaș cu măsuri de prevenire și siguranță care culminau cu o serie derizorie de întrebări adevărat-fals despre atacurile coioților. Mi-am dat ochii peste cap și am întors-o cu fața în jos pe pupitru, fără să-mi pese că ne puneau, prin rotație, să citim cu voce tare, pentru că nu îndrăznea nimeni să mă pună pe mine să citesc.

Școala mea era foarte pasionată de folosirea hârtiei reciclate și mi-a luat un moment până să recunosc ce scria pe spatele fluturașului

cu *Prevenirea atacurilor coioților*: pliante rămase de anul trecut de la petrecerea hawaiiană a celor de-a unsprezecea și a douăsprezecea, cu tot cu o poză fotocopiată a consiliului elevilor cu ochelari de soare la ochi și ghirlande de flori la gât. Dacă ținei fluturașul în lumină, se vedea fotografia noastră, creând impresia tulburătoare că era poza unor victime ale atacurilor, ca și cum eram personajele unei relatări menite să ne avertizeze.

Mai târziu în după-amiaza aceea, când am condus către centrul medical, soarele tocmai începea să apună, iar printre copacii de magnolie care delimitau rândurile de locuri de parcare țâșneau raze de lumină aurie. În lumina aceea, frunzele copacilor păreau artificiale, de parcă erau făcute din ceară. Cassidy le-ar fi adorat.

Când am împins ușa cabinetului 322: Cabinetul doctorilor Cohen și Ford pentru Sănătatea Mintală, ajunsesem un pic cam devreme. Asistenta de la recepție mi-a zâmbit absentă, m-a întrebat la ce medic am venit și dacă eram pacient nou. I-am spus că am venit la domnul doctor Cohen și că mai fusesem, iar ea a tastat ceva la cel mai vechi calculator în funcțiune pe care îl văzusem vreodată și mi-a spus că se rezolvase cu asigurarea și că pot să mă așez și să mă relaxez.

Unul dintre lucrurile pe care le-am remarcat în viață e că singurele locuri în care oamenii insistă să te relaxezi sunt cele mai puțin relaxante locuri de pe planetă. Avioane, săli de așteptare la dentiști și psihiatri, zonele acelea cu perdele din spitale unde ți se pun perfuzii. În fine. M-am așezat, am așteptat, m-am gândit cât de incredibil de *nerelexat* mă simțeam.

Tot locul, și vorbesc serios când spun că tot, era decorat pentru Festivus[1] cu ornamente fără tentă religioasă: oameni de zăpadă,

[1] Sărbătoare inventată și intrată în cultura populară în urma unui episod din serialul Seinfeld. Se sărbătorește pe 23 decembrie și se vrea a fi o antiteză a consumerismului Crăciunului.

fulgi și ghirlande strălucitoare de bomboane enorme de plastic. Era destul de groaznic. În plus, în sală mai era o doamnă în vârstă, îmbrăcată într-un sari și cu expresia aceea de „îmi aștept copilul" pe chip, în timp ce frunzărea o revistă veche.

A tușit și s-a fâțâit pe scaun, făcând ghirlanda de bomboane să zdrăngăne. De pe ornament a început să curgă o ploaie mică de sclipici și n-am fost suficient de norocos s-o evit. M-am strâmbat și am încercat să mi-l șterg de pe umeri, dar n-am reușit.

Recepționera și-a băgat capul pe ușă și mi-a spus că domnul doctor Cohen întârzie preț de vreo douăzeci de minute. Am oftat și mi-am pus căștile, apoi am scos formularele de înscriere la facultate la care lucram. Doamna cu revista era destul de băgăreață, așa că după vreo cinci minute, n-a mai răbdat.

— Alea sunt formulare pentru facultate?

Am dat din cap că da.

— Unde te înscrii? a întrebat ea, fără nicio jenă.

— Ăă, ăsta e pentru Duke, am spus eu, și ăsta e pentru Dartmouth.

— Probabil că ești un băiat foarte deștept.

A spus-o de parcă eram un copil de trei ani și asta nu prea mă încuraja.

— Nu chiar. Am ridicat din umeri. Dar merită să încerc.

— Fiica mea a fost bursieră a programului național de merit, a spus ea, de parcă această informație era relevantă pentru conversația noastră.

— Grozav.

Am butonat căștile, sperând că-și va pierde interesul.

Tocmai mă reapucasem de formulare când s-a deschis ușa de la cabinetul domnului doctor Ford. Am ridicat privirea, închipuindu-mi că era fiica femeii băgărețe și că ne va pune să facem cunoștință chiar dacă nu vrem, dar nu era ea.

Cassidy Thorpe a intrat în sala de așteptare, cu o postură a umerilor care sugera că nu era prima oară când venea aici. Avea ochii un pic roșii, de parcă plânsese, și puloverul ei alb îi aluneca de pe un umăr pistruiat. În mâini avea un trenci mototolit căruia îi atârna cureaua.

Când m-a văzut s-a albit la față. Și-a mușcat buza. A părut că vrea să dispară de pe fața pământului.

Ne-am uitat unul la altul, complet jenați, din moment ce sala de așteptare a unei clinici de psihiatrie nu e cel mai bun loc în care să dai peste fostul, în special când respectiva sală e decorată cu o mie de bomboane false pline de sclipici. Habar nu aveam ce făcea aici, dar eram al naibii de sigur că aveam de gând să aflu.

— Salut, am spus eu, dându-mi jos căștile.

Hârtiile din poală mi-au alunecat pe jos și amândoi ne-am uitat la ele de parcă spărsesem din neatenție o vază în casa cuiva.

— Ce faci aici? a întrebat ea pe un ton dur.

— Vând fursecuri pentru cercetașe, am răspuns eu la mișto.

N-am râs nici eu, nici ea.

— Nu, serios.

— Păi, am avut un accident — încă mai încercam să dau un aer comic situației —, așa că trebuie să trec prin chinul de a-i convinge pe doctori că nu sufăr de un atac schiloditor de depresie clinică. Pricepi, *schiloditor*?

— Încetează, a insistat Cassidy, de parcă ce spusesem o făcuse să se simtă și mai rău.

Era ciudat, pentru că amândoi eram obișnuiți să râdem de glume proaste ca asta.

Cassidy a îngenunchiat și mi-a ridicat hârtiile. Am mormăit niște mulțumiri și le-am băgat la loc în rucsac.

— Apropo, nu ți-ar plăcea la Dartmouth, a spus Cassidy.

— Uau, serios? Chiar vorbim despre asta acum?

Am scos cuvintele pe gură înainte să le gândesc cu atenție, încărcate de sarcasm, și am vrut să le retrag imediat ce le-am rostit.

— Bine, ne vedem la școală.

Cassidy a dat să plece, dar eu nu aveam de gând s-o las.

— Nici gând, i-am spus eu, ridicându-mă. Că nu vrei să stai lângă mine în clasă, am înțeles. Că stai bosumflată în bibliotecă, n-ai decât. Dar dacă dau peste tine aici, îmi explici ce se întâmplă.

Nu-mi păsa că femeia în sari ne spiona din spatele revistei. Nu-mi păsa că aveam tricoul plin de sclipici. Voiam doar ca ea să aibă încredere în mine, să-mi spună ce anume transformase într-un naufragiu relația noastră, care până atunci nagivase pe ape limpezi.

— Nu te băga, Ezra.

Ochii lui Cassidy mă implorau, dar părea mai degrabă un avertisment decât altceva. Și asta m-a enervat.

— Obligă-mă.

— Ce crezi că am încercat să fac? a întrebat Cassidy exasperată.

Avea pe chip o expresie pe care o afișase des în ultima vreme, plină de o tristețe care bântuise pe acolo dinainte ca noi să fim împreună. Și mă săturasem să mă întreb de ce.

— Nu știu? Să-ți bați joc de mine?

— Mă scuzați, a spus recepționera, băgându-și iar capul pe ușă. E vreo problemă?

— Nicio problemă, am spus și eu și Cassidy în același timp, pe un ton care lăsa clar de înțeles că exista o problemă.

— Pe coridor? am sugerat eu.

Cassidy s-a uitat urât, dar m-a urmat oricum.

— Ce vrei? a întrebat ea după ce ușa s-a închis în urma noastră.

— Deci, vii des aici?

Am încercat să nu râd de cât de ridicol suna întrebarea.

— Nu e treaba ta, mi-a răspuns scurt Cassidy, fără să pară deloc amuzată.

Dacă voia să o țină așa, foarte bine. Pentru că eu eram sătul de ceea ce făceam, de prăpastia dintre noi care era doar o vastă groapă de gunoi plină cu nefericire.

— Bineînțeles că nu. Dar știi ce cred eu? am întrebat-o, fără să aștept un răspuns. Cred că erai singură în parc în seara aceea. Că „iubitul" tău nu există.

Cochetam de mult cu ideea aceea și nu plănuisem s-o acuz direct, dar în momentul în care am rostit afirmația, am știut că am dreptate.

— De ce aș inventa așa ceva? a întrebat Cassidy, evitând întrebarea.

— Așa ai făcut? am insistat eu.

— Ce mai contează, Ezra? Ne-am despărțit. Nu toate lucrurile frumoase au finaluri fericite.

— Încerc doar să-mi dau seama ce te-a făcut să te porți așa. Pe bune, Cassidy, ce tragedie s-a petrecut care te-a făcut să-ți dorești să nu ne fi cunoscut niciodată?

— Viața e o tragedie, a spus ea cu amărăciune. Știi cum se împart piesele lui Shakespeare, nu? Dacă se termină cu o nuntă, e comedie. Dacă se termină cu o înmormântare, e o tragedie. Așa că toți suntem niște tragedii umblătoare, pentru că toți sfârșim în același fel, și nu cu o afurisită de nuntă.

— Păi, mersi de explicație. Asta lămurește lucrurile foarte bine. Toți suntem prizonieri. Stai nu — suntem tragedii umblătoare, doar pierdem vremea până la înmormântare.

Cassidy s-a încruntat auzind asta, dar nu mi-a păsat. Eram furios pe ea că era acolo, că era nefericită, că refuza să explice.

— N-a *murit* nimeni, Cassidy, i-am spus eu cu asprime. Și nu mă pot hotărî dacă ești nebună, mincinoasă sau doar îți place să rănești oamenii. Ești toată numai ghicitori și citate și nu-mi poți

da un răspuns clar la nicio întrebare și eu sunt sătul să aștept ca tu să-ţi dai seama că-mi ești datoare.

Nu am intenţionat să-mi dau drumul la gură așa și nici nu am folosit vocea mea de interior când am spus acele lucruri. Cassidy a studiat mocheta o vreme, iar când și-a ridicat privirea, în ochi i se învolbura o furtună tropicală. Două lacrimi i-au alunecat pe obraji.

— Nu-ţi sunt datoare cu nimic, a suspinat Cassidy, și da, ai dreptate, chiar îmi doresc să nu te fi cunoscut niciodată.

A trecut pe lângă mine și a luat-o pe scări unde știa că n-o pot urma.

— Da, ei bine, și eu la fel! am strigat după ea, deși nu vorbeam serios, dar nu-mi mai păsa.

Ușa de la scări s-a închis cu o izbitură drept răspuns.

Am inspirat profund, mi-am trecut o mână prin păr și mi-am ţinut cumpătul suficient cât să mă întorc în cabinetul medicului și să o informez calm pe recepţioneră că ar fi mai bine dacă am reprograma.

30

Pe o potecă de drumeţie din spatele parcului Meadowbridge cineva mai văzuse un coiot, iar acum numai despre asta discutau părinţii mei, lăsând la o parte până şi subiectul dacă să returneze sau nu aplicele din baia de oaspeţi de la parter, care sosiseră cu o uşoară imperfecţiune pe sticlă.

Până şi prietenii mei glumeau pe tema asta, în special Phoebe care spunea, şi citez, „e profund ironic faptul că mascota şcolii noastre, din motiv de mândrie, a devenit emblematică pentru teama noastră colectivă."

Câţiva dintre tipii din echipa de tenis din vechea gaşcă începuseră să scoată urlete false de lup şi Connor MacLeary primise drept pedeapsă două zile de suspendare în şcoală pentru asta, ceea ce ni se părea foarte comic, deoarce şcoala îl forţa, efectiv, să chiulească de la ore.

Weekendul acela era un turneu de dezbateri la Santa Barbara şi bineînţeles că eu nu mergeam. Înscrierile fuseseră cu săptămâni în urmă, când eram cu toţii obsedaţi de bal şi Cassidy nu-şi dorise să meargă. Nu insistasem atunci pe tema asta pentru că îmi imaginasem că probabil vom petrece weekendul împreună. Dar Toby mi-a spus un lucru interesant şi anume ca şcoala Barrows era pe

lista de turneu. Am presupus că Cassidy știuse atunci când sugerase să stăm pe tușă la turneul ăsta, că felul în care evita anumite lucruri era o altă parte din misterul ăsta care mă scotea din minți.

Toby s-a dat în spectacol, îmbrăcându-se la costum vineri și plimbându-se pe terasă cu un buzunar mov la sacou și o cravată cu imprimeu păun, și până și Luke și cu Sam ni s-au alăturat discret la prânz, etalând la revere insigne asortate cu steagul american. Mi se părea greșit să stăm acolo toți șase, de parcă eram două grupuri care nu fuseseră niciodată un tot unitar. Și era ciudat să mă gândesc că liantul dintre noi fusese Cassidy.

— Încă mai ești aici, Faulkner? m-a șicanat Luke.

— Încă îl mai imiți așa de groaznic pe Draco Malfoy? l-am întrebat eu.

Toți cei de la masă au izbucnit în râs și până și Sam încerca să nu râdă. Luke a mormăit ceva pe sub mustață și l-a târât pe Sam la coadă la mâncare.

— E oarecum trist, dacă stai să te gândești, a meditat Austin.

— Ce anume? l-am întrebat eu, imaginându-mi că probabil vorbea despre un joc video.

— Cum nimeni nu-l invită vreodată pe Luke la ceva din cauză că fratele lui e polițist. Frate, ia totul așa de personal.

— Uau. Te rog să fii om ceva mai des, l-a rugat Phoebe.

— De ce aș face-o? Așa n-o să ajung niciodată printre cei mai buni jucători.

Austin a ridicat din umeri filozofic, și-a scos telefonul din buzunarul sacoului de la costum și s-a întors la jocul său.

— Deci, Faulkner, a spus Toby. Ai ceva anume ce vrei să-i întreb pe cei de la Barrows când îi voi vedea la turneu?

— Nu știu, cu privire la anul trecut? am sugerat eu. Cu privire la ce s-a întâmplat?

— Păi, cum vrei.

Toby și-a pus ochelarii și s-a lăsat pe spate în scaun ca să se bronzeze.

— Tu o cunoști mai bine decât oricine altcineva.

N-am avut inima să-i spun că începeam să cred că n-o cunoșteam deloc. Și că poate ceea ce va afla Toby nu mă va ajuta deloc. Pentru că după ce se întâmplase la centrul medical, nu eram sigur că relaţia noastră merita reparată. Și nu știam ce răspunsuri m-ar face să știu dacă măcar vreau să mai încerc sau nu.

Derulam totul iar și iar în minte, ochii lui Cassidy umplându-se de lacrimi când a anunţat că își dorește să nu mă fi cunoscut niciodată. Felul în care îi flutura părul în spate când a fugit de mine, sigură că n-o voi urma. Minciuna aceea stupidă pe care i-o spusesem la nervi la finalul conversației.

Fuseserăm atât de potriviţi unul cu altul cândva și apoi putreziserăm, ca un cadavru cu o înmormântare întârziată. Am citit undeva că părul și unghiile unui mort nu cresc cu adevărat, doar pare că ele continuă să crească pentru că se contractă pielea pe măsură ce corpul se stafidește. Așa că e posibil să minţi chiar și mort, să înșeli oamenii de dincolo de mormânt. M-am întrebat dacă despre asta era vorba și acum. Dacă mă holbam la cadavrul putrezit al relaţiei noastre, convins pe nedrept că încă mai era viaţă în el, agăţându-mă de o minciună dezinformată.

M-am uitat la prietenii mei care s-au urcat în microbuzul echipei în după-amiaza aceea, cu bagajele pline de baghete, de alcool și de jeleuri și apoi m-am dus acasă și am jucat un joc video tâmpit, fără sonor, în eventualitatea în care ar fi sunat Toby.

Probabil că mamei i-a părut rău pentru mine, pentru că m-a lăsat să dorm până mai târziu sâmbătă. M-am trezit pe la prânz după ce m-am hotărât că o relaţie monogamă cu patul meu e ok, dar se poate și mai rău.

Din moment ce toți prietenii mei erau plecați la Santa Barbara, am ajuns din nou la bibliotecă, lucrând fără tragere de inimă la formularele pentru înscrierea la facultate dar, de fapt, verificându-mi frenetic telefonul, ca un nebun.

Nu avea sens să-l deranjez pe Toby, deoarece avea runde de dezbateri toată ziua și m-am trezit că îmi doresc să mă fi dus și eu la turneu. Mi l-am imaginat pe Austin cu rezerva lui nesfârșită de filmulețe pe YouTube și pe Phoebe împărțind gustări de contrabandă („nostalgia anilor nouăzeci e garantată") și până și pe Sam suflecându-și mânecile și amestecând cocktailuri îngrozitor de tari. Și pe Toby, cu costumul lui cumpărat de la second-hand și cu insistența încăpățânată de a i se spune „Căpitane, o, căpitanul meu".

Fetele care stăteau lângă mine în bibliotecă vorbeau foarte tare, așa că mi-am pus căștile pe urechi. Din acest motiv, atunci când a sunat telefonul, aproape că n-am auzit.

— Da? am spus eu, repezindu-mă la telefon.

— Frate, ai ratat o petrecere dementă!

Toby părea incredibil de cafeinizat, de parcă ar fi trebuit cineva să-l desprindă de Red Bull cu două doze în urmă.

— Ah! Faulkner! Ar fi trebuit să vii! Toată lumea își dorește să fi fost și tu aici. Cu excepția lui Luke, pentru că ast-noapte s-a îmbătat așa de tare că s-a pișat în pat.

— De cât pișat vorbim? am întrebat eu, adunându-mi lucrurile.

Fetele care stăteau lângă mine mi-au aruncat o privire ciudată, care bănuiesc că era justificată.

— Dacă patul lui ar fi fost golful, pișatul ar fi fost o deversare de petrol.

— Ești un prieten minunat că îmi povestești asta.

Am trecut de turnicheți, dând din cap înspre fata care mă lăsa mereu să intru fără legitimație.

Afară era înnorat, nu atât de la nori cât de la ceaţă. Uneori se întâmpla asta. O bestie imensă de cumulus înghiţea Eastwood cu totul şi timp de o zi sau două, locuiam în burta norului, incapabili să vedem la mai mult de cinci paşi în faţa noastră.

Toby a relatat cu detalii povestea rușinii lui Luke și eu m-am holbat în gol la ceaţă şi l-am ascultat râzând despre faptul că Luke nu numai că se pișase în pat, dar se pișase în patul camerei de hotel a altei echipe. Am râs și eu cu el o dată sau de două ori, pentru că știam că așa trebuie, dar începeam să am senzaţia că Toby îmi ascundea ceva.

— Cât de rău e? l-am întrerupt eu.

Toby a tăcut o clipă. Ne cunoșteam foarte bine unul pe altul și știam tăcerea aceea. Era una serioasă.

— Am vorbit cu niște tipi din echipa de la Barrows azi, a spus el, încercând să amâne momentul.

— Și?

— Frate, stai jos?

— Frate, spune-mi! l-am implorat eu.

— Hristoase, încerc! a insistat Toby. Bine. Păi, îl știi pe fratele lui Cassidy.

— Cel cu șase ani mai în vârstă? Mare campion la dezbateri? S-a dus la Yale și apoi la facultatea de medicină de la Hopkins? am completat eu detaliile, întrebându-mă ce anume știa Toby și eu, nu.

Toby a oftat și respiraţia i s-a auzit hârâită la telefon.

— Fratele lui Cassidy a murit.

— Poftim? am rostit eu gâtuit.

Pentru că mă așteptasem ca Toby să spună orice altceva, numai asta, nu.

— A murit anul trecut, a spus Toby. Atunci a abandonat Cassidy școala și echipa de dezbateri.

Nu-l mai auzisem niciodată pe Toby vorbind ca atunci când mi-a spus ce aflase. Nu vorbea doar ca și cum i-ar fi părut rău, ci ca și cum se rușina de sine însuși că o judecase prea aspru pe Cassidy, că o judecase greșit, că o interpretase în cel mai greșit mod posibil. Că marele mister al legendarei Cassidy Thorpe nu era genul de poveste pe care ar vrea cineva s-o spună.

— Cum a murit? am întrebat eu, spărgând tăcerea.

— O boală de inimă, se pare? A fost foarte brusc. A fost un articol detaliat despre asta în ziarul școlii. E... a, stai așa.

S-au auzit niște foșnete și apoi Toby a reluat apelul.

— Scuze, a spus el. Ascultă, trebuie să mă duc la ceremonia de premiere, domnișoara Weng mă împinge de la spate, la propriu chiar, în timp ce vorbim. Dar pot să-ți mai dau mesaje — doar glumeam, domnișoară Weng...

— Du-te, i-am spus. E în regulă. O să trec pe la tine mai târziu.

Am închis și m-am holbat la telefon, unde era afișat timpul în care Toby reușise să-mi distrugă în profunzime tot ceea ce credeam că știu despre Cassidy Thorpe. Înțelegeam acum felul în care vorbea despre evadarea din Panopticon — ceea ce făcuse cu adevărat fusese să vorbească despre orice altceva în afară de faptul că fratele ei evadase deja.

31

Am condus spre casă în seara aceea cu strania impresie că tot ce se petrecuse între mine și Cassidy nu era deloc despre noi. Era despre fratele ei. Moartea lui bruscă — felul în care plecase din școală și se mutase acasă pentru clasa a douăsprezecea. Parcă încerca să găsească un loc unde să scape de faptul că se întâmplase așa ceva, sau poate să se împace cu asta.

Atât de multe piese lipsă din puzzle-ul Cassidy Thorpe s-au așezat la locul lor. Hainele băieţești pe care le purta uneori, casa pustie, doamna îngrijorată care o luase deoparte la turneul de dezbateri, felul disperat în care se asigurase că va pierde.

Știam cum e să se uite oamenii la tine cu milă. Cum e să te urmărească toți cu privirea pe holuri de parcă ești marcat de o tragedie și nu mai ai ce căuta acolo. Și înţelegeam de ce nu-și dorise asta. De ce nu spusese nimic despre moartea fratelui ei. De ce alesese un oraș în care nu cunoștea aproape pe nimeni, și un iubit care știa cum e să te simţi rănit.

Brusc, mi-am dat seama ce nesimţit fusesem la psihiatru. N-a murit nimeni, îi spusesem eu. N-aș fi putut spune un lucru mai groaznic nici dacă aș fi încercat.

Și apoi mi-a trecut prin cap: nu faptul că nu voia să iasă cu mine era problema, ci faptul că nu voia să-mi spună. Dar acum știam. Știam de ce părea așa de groaznic de nefericită uneori, de ce mă implorase s-o las, pur și simplu, baltă.

Totul începuse în seara balului. Înainte de asta fusese în regulă. Chiar și vineri, când doamna Martin ne pusese să ne planificăm vacanța ideală, și Cassidy se lăsase purtată de val și îmi povestise despre un hotel cu temă unde dormeai în sicrie. De fapt, da, asta fusese destul de morbid.

„Dar dacă stăm acolo, nu vom putea împărți un pat, îi spusesem eu. Un sicriu. Mă rog."

„Ei, ne vom descurca noi, mă asigurase Cassidy și își pusese mâna pe piciorul meu chiar dacă eram în timpul orei de spaniolă."

Abia a doua zi se stricase totul.

Deci iat-o pe Cassidy, în după-amiaza balului. Poate că începuse să se pregătească. Își făcuse unghiile sau ce fac fetele când se pregătesc. Tăiase eticheta de pe rochie. Ridicase telefonul după ce făcusem gluma cu privire la cumpărarea unui lei. Și apoi își amintise ceva. Aniversarea morții fratelui ei? Nu, nu trecuse suficient timp. Poate că uitase altceva, în schimb. Ziua lui de naștere? O tradiție pe care o aveau împreună? Și brusc balul n-a mai contat, nimic n-a mai contat, cu excepția faptului că el murise dar nu dispăruse cu totul deoarece ea nu putea scăpa de moartea lui orice ar fi făcut.

Așa că se dusese în parc, pentru că lui Cassidy îi plăceau parcurile, pentru că acolo se ducea atunci când trebuia să spună sau să gândească anumite lucruri, și acolo o găsisem eu. Se întunecase și nu-și dăduse seama și apoi fusese prea târziu ca să-mi spună adevărul că se ascundea de oameni de atât de mult timp. Nu se așteptase să se apropie de nimeni din Eastwood și acum că eram acolo, ce putea spune ca să mă facă să plec?

Așa că minţise. Bineînţeles că minţise. O prinsesem cu pardu jos și nu avusese timp să inventeze o minciună credibilă. Deci venise cu iubitul ei și eu eram doar o distracţie. Era o minciună inspirată de povestea pe care i-o spusesem eu despre cum se terminase între mine și Charlotte și nu-și dăduse seama cât de tare mă va distruge. Încercase să retracteze — se răzgândise — dar eu eram deja plecat. Și când avusese în sfârșit curajul să se întoarcă la ore, nu fusese în stare să dea ochii cu mine deloc.

Am reluat în minte explicaţia asta în timp ce conduceam spre casă, pe lângă terenurile impecabile și nesfârșite de golf care se întindeau între Eastwood și Back Bay, cu cerul vineţiu pe fundal. Dacă aveam dreptate, atunci Cassidy mă îndepărtase pentru că era mai ușor decât să explice că fratele ei nu mai era, și nu mai avea unde să fugă ca să pretindă că nu se întâmplase niciodată. Dacă aveam dreptate, atunci n-ar fi trebuit să ne despărţim în seara aceea în parc, și amândoi sufeream din cauza asta.

Tata m-a oprit când am ajuns acasă.

— Vino aici o clipă, campioane, a spus el, făcându-mi semn să intru în biroul lui de acasă, cu un zâmbet prietenos fals.

Mi-am dat rucsacul jos din spate și m-am așezat pe canapea. Dinspre bucătărie venea miros de mâncare gătită — mirosea suspicios de tare a mâncare italiană, ceea ce nu putea fi adevărat.

— Cumva mama face lasagna? am întrebat eu, plin de speranţă, în timp ce tata naviga prin mai multe ferestre cu fișiere Excel.

— Fără gluten.

S-a răsucit cu scaunul ca să se uite la mine și și-a unit vârfurile degetelor.

— Poate că are gust mai bun.

Am reușit cumva să rămân serios când am spus asta.

— Primul pas: lasagna; al doilea pas: pizza, a spus tata, făcându-mi cu ochiul.

Și apoi și-a încrucișat glezna peste genunchi și a trecut la subiect.

— Am auzit că ai fost foarte ocupat zilele astea.

— Înscrierile la facultate, am spus eu. E mai ușor să le fac la bibliotecă.

Mi-a spus că era bucuros să audă că eram proactiv cu privire la viitorul meu, iar eu am dat din cap și am ascultat una dintre poveștile alea nesfârșite despre vremurile lui bune ca președinte al frăției Sigma Alpha Epsilon. Când a terminat, era tot numai un zâmbet, așteptând, probabil, să îi confirm ambiția mea de a păși pe urmele lui, așa cum planificaserăm dintotdeauna. Dar n-am făcut-o.

În schimb, i-am spus că mă gândeam să mă îndrept către est. I-am înșirat o listă de școli ale căror broșuri le ascunsesem în sertarul biroului meu. A ridicat din sprâncene la câteva nume și nu l-am învinovățit. I-am menționat istoria, engleza, chimia. I-am spus că pot mai mult decât o facultate de stat și că vreau măcar să încerc.

— Păi, sunt surprins, a spus tata, analizându-mă. Te-ai maturizat mult în ultimul an, puștiule. A trebuit și îmi pare rău că a fost așa. Dar mă bucur să văd că ai un plan.

— Adică ești OK cu asta? am întrebat eu, abia venindu-mi să cred.

— Nu vorbesc în numele mamei tale.

A zâmbit încurcat.

— Dar eu cred că ți-ar prinde bine. Și desigur, vechea mea frăție are divizii în majoritatea școlilor.

Am râs, căci pentru prima oară una dintre pseudo-glumele tatălui meu mi se păruse amuzantă. Și atunci când ne-a chemat mama la cină și a zâmbit din spatele unui platou cu lasagna cu

gust doar vag sănătos, am avut, în sfârșit ceva despre care să discutăm, în afară de corpuri de iluminat.

După cină, m-am dus cu mașina până la Toby acasă.

— Hei, a spus el, conducându-mă în camera lui.

Purta ochelari și pantaloni de pijama și mi-am amintit de când eram mici și ne furișam prin casă noaptea când trebuia să fim deja la somn.

Mi-a dat o consolă N64, una transparentă pe care ne certam în copilărie, și a pus un joc fără să mă întrebe. Era un joc vechi cu Mario pe care i-l dădusem de ziua lui în școala primară, pe vremea când era nou și la modă, și am stat acolo și l-am jucat, așa cum făcuserăm de o sută de ori, cu nivele secrete și toate cele, doar că de data asta era diferit.

— Vrei să vezi articolul? a întrebat Toby în cele din urmă.

I-am spus că da și l-a afișat pe calculator.

Și da, așa era, Owen Alexander Thorpe. Absolvise primul din clasă la școala Barrows, intrase la Yale și apoi la facultatea de medicină de la Johns Hopkins. Murise, subit, la douăzeci și trei de ani, de un stop cardiorespirator provocat de un trombo-embolism. Învățasem destule din perioada petrecută la spital ca să știu ce însemna asta: Owen murise de inimă frântă.

Era și o poză, un instantaneu turistic banal, care ocupa jumătate din ecran. Vedeam Turnul Eiffel pe fundal, asfaltul umed de ploaie, câțiva străini sub umbrele. Owen zâmbea rușinat, cu părul blond căzut peste ochii albaștri, nuanța de albastru pe care o avea și Cassidy și care era, în mod clar, moștenire de familie. Avea la gât un fular și brațul pe după cineva care fusese tăiat din poză. Se vedea colțul unui trenci și marginea unei plase de cumpărături.

Toby m-a lăsat să stau acolo cu ochii în calculator o vreme îndelungată. Abia când s-au aprins becurile la vecini și fereastra de

la camera lui Toby s-a luminat, am ridicat capul și mi-am amintit unde eram.

La casa de vizavi se aprinseseră luminiţele de crăciun. Toby și cu mine ne-am uitat pe fereastră, șocaţi de perechea de oameni de zăpadă gonflabili și fosforescenţi de trei metri și jumătate care apăruse de nicăieri, încadrând o scenă a nașterii Domnului iluminată de neoane. Cineva se cățărase pe acoperiș și folosise zeci de instalaţii de brad ca să scrie LA M. ANI IISUS cu beculeţe clipitoare roșii și verzi.

— Ne e nici măcar *Ziua Recunoștinței*, am spus eu.

— Ar fi putut să facă măcar efortul de a scrie „mulţi", a remarcat Toby, trăgând jaluzelele. Deci, ce ai de gând să faci?

Am oftat și mi-am trecut degetele prin păr.

— Ăă, am spus. Să bat la ea la ușă cu flori?

Mi s-a părut o idee proastă imediat cum am rostit-o. De parcă îi dădeam un buchet funerar întârziat.

— Așa? a întrebat Toby, nesigur.

— Îh, nu *știu*, am spus eu disperat. Uite ce e, o iubesc. Am iubit-o, mă rog. Și dacă pot să îndrept lucrurile între noi — pentru că îmi e groaznic, groaznic de dor de ea și cred că și ei îi e dor de mine — atunci o să mă duc acolo și o să bat la ușa aia afurisită.

— Vorbim despre *Cassidy* aici.

Toby a ridicat din sprânceană, încercând să-mi transmită gravitatea situaţiei.

— Te-a făcut ţărănoi ratat, mărunt și lipsit de originalitate.

— Îmi amintesc, am spus eu sec, sperând că Toby o să tragă o concluzie care nu era strict pentru amuzamentul lui.

— Și tu vrei să apari în pragul ușii ei cu flori?

Am tresărit, dându-mi imediat seama unde voia să ajungă Toby.

— Bine, e un plan prost, am murmurat eu.

— Tu ai nevoie de o mașină de tuns gazonul și de un casetofon portabil[1], a sugerat Toby. Sau de un TARDIS[2]. Ai putea să-i construiești un TARDIS și s-o inviți să vină cu tine într-o aventură.

Știam că Toby nu vorbea serios, dar ultimele lui cuvinte mi-au rămas în minte. O aventură. Cassidy îmi oferise cândva una, în chip de scuză pentru turneul de dezbateri.

— Nici măcar nu mă asculți, nu? s-a plâns Toby.

— Nu.

Pentru că începuse să se contureze în capul meu o idee stranie, una care, cu siguranță, nu ar fi putut fi considerată banală. Știam ce voi face ca s-o recuceresc.

A doua zi dimineața, m-am trezit în zori. Mi-am pus niște haine negre și m-am furișat din casă în timp ce toată lumea dormea. M-am strecurat înapoi chiar când începeau să se aprindă primele lumini în Terrace Bluffs.

Era prea devreme să fac un duș și îmi era teamă că îmi voi trezi părinții, așa că m-am șters cu o cârpă umedă de noroi și de vopsea cât de bine am putut și m-am schimbat în ceva mai prezentabil.

Am așteptat și m-am plimbat încoace și încolo prin cameră și apoi când s-a făcut șapte, n-am mai rezistat. M-am furișat la parter și tocmai îmi legam șireturile când a lipăit Cooper în foaier. Și-a ridicat capul la mine și a scâncit.

— Șșșș, i-am spus.

Ce se petrece, bătrâne? păreau să spună ochii lui.

— O să mă întorc. Mă duc doar s-o văd pe Cassidy, i-am șoptit eu.

Auzindu-i numele, Cooper s-a înveselit și a scâncit și mai tare.

— Încetează! O să trezești pe toată lumea!

[1] Referință la un film din anii '80, intitulat *Say Anything.*

[2] Mașină a timpului în serialul *Doctor Who.*

Dar degeaba. Cooper m-a urmărit până la ușa de la intrare și a mai scos încă un scâncet insistent.

— Vrei să vii cu mine, Cooper? am întrebat eu, exasperat. Asta e? Ori vrei să vii, ori vrei să nu plec?

A început să se învârtă în jurul cozii când a auzit cuvântul „plec", așa că am renunțat și m-am dus să-i iau lesa.

— Trebuie să te porți frumos, i-am spus eu, prinzându-i lesa de zgardă. Vorbesc serios. N-am voie să te plimb. Nu trebuie să tragi de lesă sau ceva de genul.

Am avut impresia că a înțeles pentru că atunci când l-am scos pe ușă, s-a oprit să mă aștepte, de parcă simțea că e o ocazie specială.

Străzile erau pustii și cenușii din cauza ceții. Sperasem ca ceața să se ridice, dar nu am avut noroc. Pavajul era umed și parbrizele mașinilor pe lângă care treceam erau acoperite de broboane de condens. Până și poarta parcului Meadowbridge era alunecoasă.

Cooper a amușinat indignat când și-a dat seama că vom merge pe iarba umedă, dar i-am spus că el insistase să vină, așa că a țopăit ascultător pe iarbă cu nasul în vânt, făcându-mă să râd.

N-am mai râs, însă, când s-a scuturat de toată apa din blană, odată ajunși pe partea cealaltă.

— Cooper! l-am dojenit eu.

Tu ai vrut-o, bătrâne, părea să spună expresia lui.

Am oftat și am presupus că avea dreptate. Cu cât mai mult mă gândeam la asta, cu atât mai bucuros eram că-l luasem cu mine, deoarece Cassidy îl adorase.

Când am văzut casa ei în zare, am răsuflat ușurat. Mă așteptasem să fi dispărut, dar era tot acolo, împodobindu-i peluza din față cu ironie magnifică: omul meu de zăpadă din mănunchiuri de știr uscat.

Avea vreun metru și jumătate înălțime, cu ochi din nasturi și o bucată de lemn dulce pe post de gură. Un fular vechi înfășurat la

gâtul lui flutura în bătaia vântului. Omul de zăpadă stătea acolo, încă umed de la sprayul cu vopsea. Un om de zăpadă într-un oraș în care nu ningea, făcut de un băiat care abia aștepta să plece și dăruit unei fete care nu aparţinuse niciodată acelui loc.

Toby avusese dreptate — acum nu era momentul pentru flori. Acum era momentul pentru gesturi măreţe. Era momentul pentru construit un om de zăpadă din mănunchiuri de știr uscat.

Cooper s-a uitat la mine, întrebându-se de ce m-am oprit brusc și eu i-am șoptit să aștepte. Și-a lăsat capul pe o parte, apoi a udat tufa de trandafiri a unui vecin.

În sfârșit, ceaţa se ridica. Eram peste drum de casa lui Cassidy și mi-am imaginat-o ieșind pe ușa de la intrare, cu părul ciufulit de la somn și zâmbind încântată la vederea omului de zăpadă.

Am scos telefonul și am apelat-o. Am așteptat să sune de trei ori. Apoi de patru.

Și apoi un alo somnoros, murmurat.

— Vino afară, i-am spus.

— Ezra, tu ești? a murmurat ea.

— Dacă nu ești pe peluză în cinci minute, o să sun la ușă până cobori.

— Nu vorbești serios, a protestat ea.

— Sonerie, am amenințat-o. Afară. Cinci minute.

Și apoi am închis.

— E momentul să ne ascundem, i-am spus lui Cooper, dar el nu voia deloc să coopereze cu mine. Se purta ciudat, cu urechile ciulite, cu trupul rigid și cu părul pe ceafă ridicat.

— Haide, Coop, l-am îndemnat eu, trăgând de lesă. O să ne dai de gol.

În cele din urmă, am reușit să-l oblig să treacă strada, în spatele unei mașini parcate, chiar când Cassidy ieșea din casă.

Își pusese pe ea niște blugi și puloverul verde pe care îl purta mereu. Așa cum mergea pe aleea principală, mi se părea atât de frumoasă — și de vulnerabilă — cu brațele încrucișate la piept în lumina cenușie a dimineții.

Era încruntată și apoi a văzut omul de zăpadă și a râs. N-o mai văzusem așa de fericită de multă vreme.

— Ezra? a strigat ea, ezitând.

— Da, bună, am spus eu cu sfială, apropiindu-mă de ea pe peluză.

Cooper și-a frecat nasul de piciorul ei, iar ea a căscat și l-a scărpinat pe după urechi.

— Salut, frumosule, a gângurit ea. Tu mi-ai făcut omul ăsta de zăpadă?

— Da, el l-a făcut, i-am spus eu. Singur, singurel. M-a târât până aici ca să te sun să ieși să-l vezi.

— E minunat, a spus Cassidy, apoi și-a mușcat buza, cu o expresie serioasă pe chip. Haide, te ajut eu să-l dai jos.

Pentru un moment n-am crezut că am auzit corect.

— O să mă ajuți să-l dau *jos*? Mi-a luat toată noaptea *să fac* afurisitul ăsta de om.

Cassidy a oftat. S-a uitat în jos la iarbă. Și-a tras mânecile puloverului peste palme.

— Nu te-am rugat eu să-l faci, a murmurat ea.

— Nu, n-ai făcut-o, am spus eu furios. Doamne, încerc să-mi cer iertare pentru ce am spus, bine? Încerc să-ți ofer ceva interesant și ciudat și minunat pentru că, poate, o să vorbești în sfârșit cu mine despre fratele tău, și tu vrei să-l dau jos?

— Vreau să-l dai jos, a spus Cassidy cu răceală, ridicând capul să mă privească în ochi. Și ți-am spus s-o lași baltă. Ți-am spus că e mai bine să nu afli.

— Evident n-am ascultat.

— Mda, evident, a spus ea, imitându-mă. Acum, dacă nu ai de gând să mă ajuți să scap de omul ăsta de zăpadă, te rog, doar — te rog, pleacă.

— Bine, am spus eu. Haide, Cooper, plecăm. Cassidy nu vrea să vorbească cu noi acum pentru că e furioasă că mi-am dat seama de ce ne-am despărțit.

— Nu ți-ai dat seama, a strigat Cassidy după mine. Tu doar ai ai ajuns la enigmă.

Dar eu eram sătul de enigme, și eram sătul de toanele imprevizibile ale lui Cassidy și eram sătul să nu fiu niciodată, dar niciodată, suficient de bun pentru ea.

Am împins cu putere poarta parcului și Cooper s-a așezat imediat pe trotuar, refuzând să se miște.

— Ăsta e ultimul lucru de care am nevoie, i-am spus. Nu te pot târî. Trebuie să mergi.

Cooper s-a uitat urât la mine, de parcă credea că ar trebui să mă duc înapoi acolo și s-o ajut pe Cassidy să distrugă încă un lucru pe care crezusem, în mod eronat, că și-l dorește. În cele din urmă, s-a ridicat și m-a urmat în parc.

Ceața nu se ridicase cu totul și era aproape imposibil să disting până și albastrul intens al leagănelor, darămite capătul celălalt al parcului.

— Ezra! a strigat Cassidy, și eu m-am întors, mijind ochii înspre ea, dinspre parc.

Era la poartă. Deci nu mă lăsase să plec până la urmă.

— Ezra, fugi! a țipat ea, cu vocea panicată.

Și atunci am văzut coiotul.

Era enorm, lung de cel puțin un metru și jumătate și aluneca fără zgomot prin ceață.

— Fugi! a țipat ea din nou, dar n-am putut și o parte din mine a știut că animalul îmi va simți teama.

Am stat acolo, înghețat de groază, privind coiotul uriaș cum vine către mine prin ceața deasă.

Și apoi Cooper a scos un lătrat feroce și și-a smucit lesa din mâna mea. A țâșnit către coiot, mârâind și lătrând, târând lesa după el pe iarba umedă.

Cele două animale se băteau să-și ajungă la gât, încleștate într-o încăierare cumplită la marginea gropii cu nisip, în timp ce eu și Cassidy priveam neajutorați.

Am șchiopătat către ei, iar țipetele lui Cassidy s-au transformat în suspine gâtuite când și-a pus mâna peste gură. Dar ce șansă avea Cooper? Un pudel de șaisprezece ani împotriva unui coiot sălbatic?

— Dispari de aici! am țipat eu la coiot, dar deja era o groază de sânge peste tot. Coiotul avea fălcile încleștate de gâtul lui Cooper și pudelul behăia, scoțând niște scâncete îngrozitoare, iar mie îmi bubuia inima și nu mă puteam gândi decât că nu, nu e posibil, nu putea fi real.

— Cooper, nu! s-a jeluit Cassidy. Te rog, nu.

Cooper n-a mai mișcat și coiotul, aparent satisfăcut, i-a dat drumul și a plecat, strecurându-se prin gard și dispărând pe poteca de drumeție.

Nu-mi păsa că stau în mijlocul unui parc într-o dimineață cețoasă de duminică. Nu-mi păsa că începuse să burnițeze. I-am luat capul lui Cooper în poală și i-am apăsat rana cu mâinile, deși avea deja blana îmbibată de sânge și mâinile mele erau roșii și ude.

— O, Doamne, am icnit eu. Îmi pare rău. Îmi pare rău, băiete. O să te faci bine. Rezistă. Ești un erou, Coop. O să te faci bine.

M-am uitat la Cassidy, care se albise atât de tare la față că mi-am făcut griji că va leșina.

— Are nevoie de ajutor, am spus eu. Părinții tăi sunt medici.

— Sunt de gardă.

— Trebuie să facem ceva! O să-l ducem la spitalul veterinar. Am nevoie să-mi scoţi cheile maşinii din buzunar.

Mi-am ţinut mâinile apăsate pe rana lui Cooper şi Cassidy a băgat mâna în buzunarul meu şi a reuşit cumva să extragă cheile.

— Acum, aleargă până la maşina mea şi adu-o până aici.

Am fost surprins de cât de calm vorbeam.

— Eu nu conduc, a spus Cassidy, cu vocea tremurată.

— Pe dracu' nu conduci. Adu maşina.

Cassidy a dat din cap amorţită şi a luat-o la goană peste iarbă, cu părul fluturându-i în spate de parcă era o flacără şi ceaţa era fumul.

Cooper a scos un scâncet sfâşietor şi eu mi-am apăsat mâinile şi mai tare pe rana de la gât, încercând să o ţin laolaltă, să mă ţin pe mine laolaltă.

Cassidy a claxonat când a intrat cu maşina în parcare.

— Nu-l pot ridica, am strigat la ea şi vocea mi s-a spart de ruşine.

Cassidy a venit şi m-a ajutat şi am reuşit să-l băgăm pe Cooper pe bancheta din spate. Ea s-a urcat lângă el şi şi-a pus mâinile peste ale mele pe rana lui.

— Condu tu, a insistat ea. E prea multă ceaţă.

Am aprins faza lungă şi am condus, cu o tăcere totală în maşină şi cu volanul năclăit de sânge.

32

Cassidy și cu mine stăteam în sala de așteptare răcoroasă a spitalului veterinar și ne uitam drept înainte, în gol. Era ca un coșmar și eu nu mai știam exact detaliile, dar măcat atât știam sigur: era șapte treizeci dimineaţa și Cooper avea necazuri și eu eram îngrozit că nu vor reuși să-l salveze.

Cassidy a tremurat și și-a băgat palmele în mânecile puloverului. M-am dezbrăcat de geaca de piele și i-am dat-o.

— Mersi, a murmurat ea, îmbrăcându-se și strângându-și picioarele sub ea, de parcă încerca să se bage cu totul în interiorul gecii.

Eu eram în stare de șoc, ameţit de enormitatea celor petrecute; amândoi eram. Sala de așteptare era goală. Eram doar noi doi și cântarul pentru animale, care semăna cu o bicicletă eliptică, din colţul camerei. Recepţionera, de a cărei prezenţă aproape că uitasem, și-a dres glasul și s-a încruntat în direcţia mea.

— Mă scuzaţi, domnule? a strigat ea. De ce nu folosiţi baia noastră ca să vă spălaţi?

Zâmbetul de pe buze nu era prezent și în ochi când mi-a indicat unde voia să mă duc. Am pășit, ca hipnotizat, către baie și am aprins lumina.

Din oglindă mă privea o nălucă. Obraji supți, chipul prea palid, cămașa cu dâre de sânge. Mâinile, în mod special, erau înspăimântătoare. M-am gândit cu amărăciune că ăsta era un costum de Halloween mult mai reușit decât cel pe care îl încercasem la petrecere.

M-am cocoșat peste chiuvetă și am privit apa de un portocaliu metalic scurgându-se pe țeavă și chiar și la mult timp după ce apa s-a limpezit, nu m-am putut aduna să închid robinetul și să ies din nou.

În cele din urmă s-a auzit o bătaie în ușă.

— Ezra?

Era Cassidy și părea îngrijorată.

— O secundă. Mi-am dat cu niște apă pe față și am deschis ușa.

— Hei, a spus ea. Ai stat o eternitate. Eram îngrijorată.

Am ridicat din sprânceană auzind asta și Cassidy și-a întors privirea.

— Ceva vești? am insistat eu.

Cassidy a clătinat din cap că nu.

— Vino, mi-a spus ea, luându-mi mâna într-ale ei.

Aveam mâinile reci ca gheața de la apă și am simțit-o tresărind, dar n-a spus nimic cu privire la asta. Ne-am așezat la loc în sala de așteptare și ea s-a apropiat de mine, astfel că blugii noștri se atingeau. Nu știam de ce face asta, dar mi-a dat un sâmbure mic de speranță, faptul că ea mă atingea — că noi ne atingeam, de parcă distanța dintre noi nu era așa de permanentă pe cât îmi imaginasem eu cu disperare că ar fi.

Cassidy și-a strâns și mai tare geaca în jurul umerilor.

— Îmi amintesc de ziua în care am cumpărat haina asta, a spus ea, parcă pentru sine. Ne-am făcut de cap peste biblioteca ta pierdută. McEnroe și Fleming au văzut absolut totul. Orteza ta s-a încurcat în sutienul meu.

— Și iată-ne acum, am spus eu, încercând să glumesc. Tu, eu și Cooper. Suntem ca o moleculă încărcată pozitiv la felul în care atragem tragedia.

— Nu face asta, a spus Cassidy. Nu-mi construi un om de zăpadă din mănunchiuri de știr uscat și nu spune lucruri din astea.

— Îmi pare rău!? am încercat eu.

— Mie ar trebui să-mi pară rău, a murmurat Cassidy.

De afară s-a auzit sirena asurzitoare a unei mașini de pompieri care a trecut în viteză, îndreptându-se către dezastrul altcuiva.

— Cum ai aflat de fratele meu? a întrebat Cassidy și n-am învinovățit-o că era curioasă.

— Toby, am recunoscut eu. Turneul din weekend.

— Și acum știi de ce nu mai concurez, a spus Cassidy.

— Da, știu și îmi pare rău, am spus încetișor, dându-mi seama cât de inutile deveniseră părerile de rău.

— E în regulă. Adică *nu* e deloc în regulă cu privire la Owen, dar bănuiesc că nu mă mai deranjează dacă știi despre el.

— Păi, dacă ai fi stabilit asta acum trei săptămâni, ne-ar fi scutit pe toți de o grămadă de probleme, am spus eu și umerii lui Cassidy s-au ridicat ușor când și-a înăbușit un mic hohot de râs.

— Doar că..., am spus eu și apoi am reformulat. Nu înțeleg de ce a trebuit să minți cu privire la asta în seara aceea din parc. Aș fi înțeles că nu voiai să mergi la balul ăla idiot, din orice motiv, dar tu m-ai alungat și asta m-a durut ca naiba.

— A trebuit să fac asta, a șoptit Cassidy. Doamne, nu-mi vine să cred că discut cu tine despre asta.

— Vreau să discuți cu mine, am insistat eu. Am tot încercat să te fac să discuți cu mine, de asta și omul de zăpadă care nu ți-a plăcut.

— Ba mi-a plăcut. De fapt, mi-a plăcut la nebunie? Doar că nu voiam să-l vadă părinții mei și să întrebe de unde a apărut.

Pe chipul lui Cassidy a apărut din nou o expresie torturată.

— Ezra, nu pot face asta. Îmi pare rău, dar nu pot. Însă ai dreptate, îți datorez o explicație. Așa că o să fac pe Sherlock Holmes pentru tine, doar de data asta.

S-a jucat cu fermoarul gecii un moment și eu am ascultat ritmul sacadat al fermoarului, ca bătaia unei inimi. *Zip-zip. Zip-zip. Zip-zip.*

— Ideea, în ceea ce-l privește pe Owen, a început Cassidy, nu e că ne jucam cu universul sau vorbeam despre artiști grafitti rebeli sau că mă băga pe furiș la cursurile lui de la facultate. E cum a încetat totul când părinții noștri l-au forțat să intre la medicină și asta l-a distrus. Mă suna, convins că exersa pe cadavrul cuiva cunoscut, un vechi profesor sau altcineva. Izbucnea în plâns la telefon despre chestii din astea, despre cum se simțea întemnițat în laborator unde oamenii se așteptau ca el să taie carne umană și să completeze tabele înainte să-și spele sângele de pe haine, și să le spună oamenilor că sunt pe moarte sau că persoana iubită a murit sau că asigurarea nu le va acoperi costurile tratamentului sau că nu se mai putea face nimic ca să le aline durerea, și el era complet îngrozit de faptul că așa urma să fie tot restul vieții lui. A început să facă obsesiv dușuri pentru că spunea că indiferent cât de mult se spală, încă mai are bucăți din morți și din muribunzi și din bolnavi agățate de el și, încetul cu încetul, s-a transformat într-o fantomă, dar nu putea să se retragă pentru că își irosise anii de colegiu studiind pentru medicină și îi era prea teamă de părinții noștri ca să le spună că voia să renunțe.

Cassidy s-a cufundat din nou în tăcere și n-am comentat. M-am întins după mâna ei și ne-am uitat împreună la mâinile noastre încleștate. La mâna mea, cu bătături de la tenis pe cale de dispariție. La mâna ei, mică, pistruiată și tremurândă, cu lac de unghii auriu care se jupuise pe alocuri.

Cassidy și-a tras mâna, s-a șters la ochi și și-a tras nasul chiar dacă nu plângea cu lacrimi.

— Într-o seară, a continuat ea, a furat un scalpel din laborator și l-a dus în camera de cămin. Și m-a sunat să-mi spună că era atât de speriat și de stresat și că-i părea rău, iar eu i-am spus să se urce în avion să vină acasă. I-am spus că iau și eu trenul în weekendul acela și că vom vorbi cu mama și cu tata împreună. Dar s-au purtat îngrozitor. Erăm la un restaurant cretin în Back Bay și ei tot comandau de băut și se contraziceau în șoaptă cu privire la aperitive și, în cele din urmă, Owen a luat cheile de la mașina mamei și a fugit de-acolo. Și eu nu l-am oprit. Nu am alergat după el ca să-l fac să-mi dea cheile.

Cassidy s-a întors spre mine, înghițind greu ca să-și rețină lacrimile.

— Dar a murit de, ăă, o boală de inimă, i-am spus eu. Nu într-un accident de mașină.

— Ezra, a spus Cassidy, implorându-mă să înțeleg. Când a plecat de la restaurant, a luat Land Roverul negru al mamei.

Am simțit cum mi se chircește sufletul când mi-am dat seama ce îmi spunea. Mașina. Cea de la petrecerea lui Jonas Beidecker care nu oprise după ce se izbise în aripa mașinii mele.

— Nu, am spus eu când am simțit cu toată puterea impactul celor aflate.

M-am catapultat înapoi în amintirea acelei nopți, am simțit zdruncinătura impactului și scurgerea îngrozitoare a tot ce îmi dorisem și tot ce avusesem vreodată printre degetele mele întinse. Era răspunsul la misterul greșit — misterul pe care nu-mi dorisem niciodată să-l dezleg.

Așa că am stat acolo, în *sillage*-ul cumplit al adevărului, fără să fim furioși sau supărați, ci doar orbecăind împreună prin suferința asta împărtășită, prin mila asta colectivă. Și oricât de mult aș fi

vrut să-mi strig durerea pe acoperișurile caselor și să renunț la lumina zilei ca să mă târăsc undeva într-o vizuină ferită și să accept dispariția luminii și să fac toate acele lucruri lipsite de eroism care izvorăsc din suferință, lucruri despre care nu se scriu niciodată poezii, n-am făcut-o.

— De cât timp știi? am reușit să spun.

— Din după-amiaza balului, a spus ea. Când m-ai sunat de la florărie.

— Volvo Voldemortul, am spus eu, amintindu-mi.

Deci asta se întâmplase. Îi oferisem detaliile lipsă ale accidentului. Și după ce îi spusesem, fără să-mi dau seama, își dorise să fugă cât mai departe de mine. Nu fugea de mine, fugea de obligația de a trebui să se uite în ochii mei și de a-mi spune cine anume condusese SUV-ul acela negru care nu oprise la stop.

— Știi, nouă ne-a spus că lovise un copac.

Cassidy a clătinat din cap.

— Și părinții mei au fost furioși, dar l-au crezut. Eu m-am întors la Barrows și el a rămas acasă pentru că nu se simțea bine, dar m-am gândit că doar evită școala. Credea că are atacuri de panică, știi? Pentru că e un banc oribil care spune că studenții la medicină mereu cred că au vreo boală fatală și nu voia să ajungă ținta glumelor. Dar din cauza accidentului a făcut o embolie și cheagul i s-a urcat la inimă. Patru zile mai târziu, părinții mei au venit acasă și l-au găsit mort.

Cassidy mi-a strâns mana și s-a uitat la mine, de parcă îmi cerea iertare. Nu eram prea sigur pentru ce.

Mă gândeam la modul în care murise fratele ei în casa aceea. Parcă mi se părea mai logic faptul că mereu mi se păruse o casă bântuită. Nici nu era de mirare că nu voia niciodată să se ducă acasă.

— Îmi pare așa de rău, am mormăit eu.

Cassidy a ridicat din umeri, deoarece, din câte știu eu, oamenii de știință nu au descoperit încă reacția corectă la „îmi pare rău."

— Ce nu-mi pot da seama, a insistat ea, e de ce nu ne-a spus că a lovit pe cineva. Poate că era așa de afectat că probabil chiar a crezut că a lovit un copac.

— Sau poate că n-a fost el, am spus eu, abia îndrăznind să sper. Sunt multe SUV-uri negre în Eastwood.

— Ezra, m-a dojenit Cassidy, de parcă mă comportam irațional. Vineri seara înainte de banchet, pe la zece? Pe șoseaua dintre Terrace Bluffs și Back Bay? El a fost. N-am putut să le spun părinților mei. N-am spus nimănui, cu excepția ta.

A zâmbit cu tristețe și mi-a strâns din nou mâna, într-un fel care îmi făcea inima să se strângă.

— Păi, mă bucur că ai făcut-o, am spus eu. E mai bine așa. Tu și cu mine suntem două fețe ale aceleiași monede tragice. Parcă am fi fost legați unul de altul încă dinainte de a ne cunoaște.

— Nu, a spus Cassidy pe un ton apăsat. *Nu* e așa. Nu vezi? Nu vom putea fi împreună niciodată. Când mă uit la tine acum, nu-l văd decât pe Owen. Îl văd mort în tine. Când stai cu piciorul întins în afară, îl văd izbindu-se cu mașina în tine. Și mă gândesc, cum te pot prezenta părinților? Băiatul pe care fiul lor mort l-a schilo... rănit, scuze. Așa că nu putem. Niciodată.

M-am gândit la asta. M-am uitat la ceasul de pe peretele de vizavi fără să văd cu adevărat ora. Mi-am trecut degetele prin păr. Și apoi m-am uitat la ea, tânjind s-o strâng în brațe dar știind că nu trebuie. Poate că o parte din mine începuse deja să înțeleagă că a te întinde după Cassidy e același lucru cu a o îndepărta. Poate că ghicisem deja că fizica relației noastre nu sfida nicio lege a gravitației și cu ea era mereu și o acțiune și o reacțiune.

— Aș vrea să mă lași pe mine să decid ce să fac, am spus eu, în cele din urmă. Pentru că vorbesc serios, nimic din toate astea nu

schimbă faptul că mi-e dor de tine și te vreau înapoi. Suntem așa de potriviți și e o tragedie în sine să aruncăm totul pe fereastră din cauza unui lucru pentru care nu suntem nici eu, nici tu vinovați. Pentru că eu cred că toți „primim" o tragedie. Și în fond și la urma urmei, mă bucur că accidentul ăla de mașină a fost tragedia mea. Altminteri, nu m-aș fi înscris la facultăți de pe Coasta de Est sau în echipa de dezbateri sau la toate celelalte lucruri, pentru că nu te-aș fi cunoscut pe tine.

— Dar nu eu am *declanșat* toate astea, a insistat Cassidy. Ezra, fata după care alergi tu nu există. Nu sunt o aventurieră boemă care te duce la vânători de comori și îți trimite mesaje secrete. Sunt o fată tristă și singură făcută vraiște, care învață prea mult și îndepărtează oamenii și se ascunde în casa ei bântuită. Tu vrei să îmi acorzi *mie* meritul pentru că *tu* te-ai decis, în sfârșit, că nu ești mulțumit să te cobori la așteptările joase ale celorlalți, când de fapt tu ai luat decizia aceea încă dinainte de a ne cunoaște, în prima zi de școală când te-a luat gura pe dinainte la ora de istorie europeană avansată.

Uitasem total de asta. De ziua în care ne cunoscusem, când deja fusesem dat afară de la festivitatea de deschidere, făcusem pe grozavul cu antrenorul și îi părăsisem pe prietenii mei la prânz. În amintirea mea, fusese ea, mereu ea, forța motivatoare din spatele acțiunilor mele.

— Uite, a spus ea cu îngâmfare, când probabil că mi s-a schimbat expresia feței. Vezi? Tu abia îți dai seama, dar eu am descoperit cu mult timp în urmă, că, cu cât ești mai deștept, cu atât e mai tentant să lași oamenii să te catalogheze. Trecem unii prin viețile celorlalți ca niște fantome, lăsând în urmă amintiri care ne bântuie despre oameni care nu au existat niciodată. Sportivul popular. Nou-venita misterioasă. Dar, în cele din urmă, noi suntem cei care

alegem felul în care ne văd ceilalţi. Și eu aș prefera să fiu ținută minte greșit. Te rog, Ezra, ține-mă minte greșit.

Ochii lui Cassidy implorau așa cum nu-i mai văzusem niciodată făcând-o, și eu mi-am dat seama că nu avea nicio importanţă dacă ce spusese era adevărat sau nu; ea credea totul cu atâta tărie încât nu avea sens s-o convingi de contrariu.

Pentru Cassidy, Panopticonul nu era o metaforă. Era cel mai mare eșec a tot ceea ce era ea, o închisoare pe care și-o construise singură din incapacitatea ei de a părea imperfectă. Așa că trăia fantomatic, într-o căutare neobosită a unei căi de scăpare, nu de societate, ci de sine însăși. Întotdeauna va fi îngrădită de așteptările celor din jur pentru că îi era prea teamă și era prea slabă ca să ne corecteze imaginea imperfectă pe care o aveam despre ea.

Dar nu i-am spus lucrurile acelea. În schimb, m-am prefăcut că o cred, pentru că ce altceva puteam face? Era poezia aia pe care mi-o spusese în acea zi la pârâu, despre faptul că totul moare într-un final, și prea curând. Eram amândoi, adresându-ne întrebarea aceea fără răspuns cu privire la ce altceva am fi putut face.

— Nu vreau să se termine.

Nu era o întrebare.

— Ezra, a spus Cassidy, părând că regretă enorm. Ţi-e mai bine fără mine. Și nu vreau să fiu prin preajmă când o să-ţi dai seama de asta.

S-a dezbrăcat de geaca mea și mi-a pus-o pe umeri. Am privit-o cum face asta, fără să înţeleg cu adevărat, până când n-a făcut un pas în spate și și-a tras nasul, încercând să pară curajoasă. Simţeam un rămas-bun plutind între noi, greu și final, și atunci a apărut veterinarul în pragul ușii, cu o expresie serioasă pe chip.

— Domnule Faulkner? Puteţi veni aici un moment?

— Oh, sigur. E bine, nu-i așa? Se va face bine? am întrebat.

Veterinarul s-a uitat în jos la fișă, fără curajul de a mă privi în ochi și în clipa aceea am înțeles, am știut. L-am urmat fără să mă uit în urmă și, pur și simplu, mi-au îndesat medalionul lui Cooper în mâna care îmi tremura, de parcă mă rugau să-l jelesc ca pe un erou, iar Cassidy a dispărut din viața mea.

33

Timp de mai bine de o săptămână, urna care conţinea cenuşa lui Cooper stătuse pe biroul meu şi de fiecare dată când mama aducea în discuţie, cu delicateţe, subiectul de a o muta undeva mai discret, mă uitam urât la ea şi ieşeam din cameră fără să spun un cuvânt.

Eastwood mi se părea distorsionat, un orăşel pitoresc menit să îşi ademenească locuitorii să creadă că în spatele porţilor şi a orei de stingere, nu se putea întâmpla niciodată un rău permanent. Era un loc atât de defect, încât refuza să accepte că o asemenea imperfecţiune era posibilă.

Şirurile impecabile de case mergeau înainte, ca nişte soldăţei pe liniile de front ale suburbiei, sperând cu vitejie să nu sfârşească niciodată tragic. Dar multe dintre ele aşa sfârşeau. Atât de multe case identice în spatele unor porţi identice purtau însemnul tragediei şi din acele case au plecat cei hotărâţi, lăsând în urmă pentru veşnicie Eastwood şi promisiunile sale false.

Toby şi cu mine am împrăştiat cenuşa lui Cooper pe una dintre potecile de drumeţie într-o după-amiază de la sfârşitul lui noiembrie, deşi era ilegal. Ca elogiu, am citit din exemplarul meu rufos[1]

[1] *Dog-eared* în original, joc de cuvinte intraductibil. Cooper chiar dormea cu capul pe exemplarul din *Marele Gatsby*.

din Gatsby, pasajul acela faimos despre praful cel rău care plutește în priveghiul viselor sale, în timp ce goleam în vânt urna funerară a lui Cooper.

Când m-am întors cu Toby înapoi și mergeam către parc, cu bastonul adâncindu-mi-se în iarba proaspăt udată, am văzut lumina aprinsă în camera lui Cassidy și îmi aduc aminte că m-am uitat într-acolo și m-am întrebat. M-am întrebat ce se întâmplă cu lucrurile de care nu mai ai nevoie și m-am întrebat ce ne rezervă viitorul odată ce trecem peste tragediile noastre personale și ne dovedim, în cele din urmă, demni de supraviețuire.

Când Cassidy n-a apărut la școală în al doilea semestru, n-am fost prea surprins. Mă așteptasem de ceva vreme să se întoarcă la școala ei cu internat, să se întoarcă la panopticonul din care nu scăpase niciodată cu adevărat, și mi-a fost indiferent. Finalitatea plecării ei mi-a permis să-mi însușesc locurile care cândva fuseseră ale noastre ca fiind doar ale mele, să îmi iau la revedere de la parcurile și potecile copilăriei mele, în loc să mă agăț de momente pierdute cu o fată care refuza să fie găsită.

Acum sunt la facultate și au trecut deja câteva săptămâni de când frunzele au devenit amintiri sub tălpile noastre și din sala de mese au început să dispară tăvi, dosite sub paltoane în așteptarea primei zăpezi.

Întâmplător, ninge din nou în timp ce scriu asta, iar fulgii mari plutesc la fereastra camerei mele de cămin care dă înspre o curte pătrată de inspirație gotică. Toby a venit de la Boston în weekend și camera mea încă poartă semnele inconfundabile ale vizitei sale; un album de artă despre Magritte pe care l-a trimis iubitul lui pentru mine, deși nu-mi pot închipui de unde i-a venit ideea că îmi place arta suprarealistă. O saltea gonflabilă pe care am tot vrut s-o returnez fetei de la capătul culoarului, doar că orarele noastre nu par să se suprapună niciodată. Și o fotografie nemaipomenită

de la majoratul meu, pe care Toby mi-a lipit-o cu bandă adezivă deasupra biroului când am ieșit să golesc presa franceză de cafea în bucătăria de pe culoar.

Phoebe a făcut poza răsucindu-se în scaunul din roller-coaster în ultimul moment, chiar dacă angajatul de la Disneyland ţipa la ea să se întoarcă cu faţa. E un instantaneu neclar cu mine și cu Toby pe ultimul rând al roller-coasterului Thunder Mountain Railroad. Toby râde de ceva ce spusese Austin și eu par că mă uit înspre aparatul foto dar, de fapt, îi zâmbesc lui Phoebe și promisiunilor șoptite din vara care trecuse și reţinerii profunde pe care o simţisem de a lăsa în urmă oameni de treabă. Dar aveam suficient timp în viaţă pentru indecizia tinereţii, atât împreună cât și separaţi, pentru a șchiopăta înspre viitor, dincolo de grămezile nefericite de cenușă ale istoriei noastre.

Deseori mă întreb ce se va alege de Cassidy Thorpe. A fost prima dintre noi care a părăsit Eastwood și s-a întors la școala Barrows în al doilea semestru cu niște povești în care sunt sigur că suntem cu toţii greșit caracterizaţi. Nu pot spune că am iertat-o pentru faptul că a refuzat să ia în calcul un „poate" în ceea ce ne privește, dar înţeleg de ce a ales să facă asta, și oricum nu mi-a cerut niciodată iertarea.

Însă a avut dreptate, în cele din urmă. N-ar fi trebuit niciodată să-i acord atâta merit. Totul s-a întretăiat, apariţia ei și întoarcerea lui Toby în viaţa mea și prima dată când am citit o carte care mi-a vorbit și întrebarea cu privire la cine vreau să fiu în urma tragediei mele personale. Pentru că am luat o decizie în anul acela, să încep să contez într-un fel care nu avea nicio legătură cu echipele sportive sau coroanele de plastic și adevărul este că aș fi luat decizia aceea și fără ea, și dacă nu m-aș fi îndrăgostit niciodată de o fată care considera dragostea ca pe cel mai mare dezastru dintre toate.

Adevărul este că toată viaţa mea am făcut un experiment greșit și, deși Cassidy a fost prima persoană care și-a dat seama de asta, nu ea a adăugat elementele care mi-au permis să o iau pe alt drum. Ea mi-a oferit scânteia, poate, sau a ocrotit flacăra, dar eu am fost cel care a dat foc. Oscar Wilde a spus odată că a trăi este cel mai rar lucru din lume, pentru că majoritatea oamenilor doar există și atâta tot. Nu știu dacă are dreptate, dar știu că am petrecut mult timp din viaţă existând și acum intenţionez să trăiesc.

Sfârșit

MULŢUMIRI

Dacă mulţumirile ar fi note muzicale, probabil că le-aș cânta fals, așa că bucuraţi-vă că nu v-am acordat fiecăruia o notă propriu-zisă de mulţumesc. În schimb, v-am înghesuit — ca pe legumele din supă! — în listuţa de mai jos.

Mai întâi, îi mulţumesc agentei mele, minunata Merrilee Heifetz. Credinţa ta nestrămutată în mine și în cărticica asta mi-au schimbat, sincer, viaţa. Iartă-mă că îţi trimit pe email atâtea poze cu girafe care scot limba (deși susţin în continuare că îţi plac). Editorului meu, Katherine Tegen, pentru că m-a ajutat să dau cea mai potrivită formă intrigii acestei cărţi și pentru că e cea mai bună pe Facebook. Lui Sarah Nagel, pentru că este încântată de tot ce are legătură cu această carte și pentru că a conspirat să îmi trimită un leneș de pluș când eram în spital. Lui Liane Graham, pentru că a stat pe acoperișurile din Brooklyn cu mine și am vorbit despre dragoste. Dacă poţi scrie cărţi ca un cadou pentru oameni, atunci aceasta este pentru tine. Lui Kaleb Nation, singurul motiv pentru care intru pe Skype.

Lui Philo, inspiraţia indirectă pentru tot, dar în special lui Sam și lui Cris pentru că au fost consultanţii mei, de același sex cu Ezra, și pentru că m-au lăsat să distrug un pian cu ciocanul și să

glumesc că sunt o visătoare feminină și delicată — dar, evident, nu vorbeam serios, îhîm. Mulțimii de pe YouTube, lui Paige, Karen, Adorian, Kayley și Alexei. Colegei mele de cameră, Jennifer, pentru că mi-a editat cartea înainte să fie editor și înainte să fie o carte. Și tuturor celor de la Harper Collins, nu vă pot mulțumi suficient. Și dacă mi s-ar fi permis, aș fi băgat un GIF aici, dar poate că mulțumirile mele nu trebuie să semene așa de tare cu o postare pe Tumblr, așa că mă abțin.